

Suïcidi

**Un tabú per desfer,
una mort no lliure**

A FONS PÀGINES 1 a 3

Edward W. Soja

**Cal una geografia de
les ciutats més justa**

MIRALLS | ENTREVISTA PÀGINES 4 i 5

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

d N189

23 de juny de 2010

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

Fèlix Millet manté els privilegis dins la presó de Can Brians II

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 7

El centre penitenciari li ha regalat un televisor i rep un tracte diferenciat amb passejades fora del recinte del pati. El tracte preferent ha crispat els reclusos

ALBERT GARCIA

Dues grans excavadores contractades a corre-cuita per l'Ajuntament de Barcelona enderroquen més d'una vintena de teulades d'habitatges

Revolta per l'habitatge al Bon Pastor

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 10

Una cadena d'ocupacions d'habitatges espontànies al barri del Bon

Pastor, la tarda del 19 de juny, va posar sobre la taula la indignació veïnal pel pla urbanístic que pretén reallotjar centenars de famílies. En poc més de

dues hores, es van esfondrar 23 tàpies. Famílies senceres amb criatures hi van entrar. La resposta de la regidora Gemma Mumbrú va ser en forma de

presència policial massiva, desallotjaments i enderrocs, tot negant l'evidència que les ocupacions havien estat protagonitzades per gent del barri.

L'Observatori contra l'Homofòbia rep 351 denúncies el darrer any

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 11

A pocs dies de la jornada internacional per l'alliberament gai, lesbiana i transsexual, s'ha presentat el balanç de la Memòria Antidiscriminària 2009-2010. Les denúncies han pujat un 7%.

Tancada a una escola de Segur de Calafell per defensar l'escola pública

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 12

Una trentena de mestres de l'escola La Ginesta de Segur de Calafell han optat per trobar noves formes de protesta i volen que les tancades s'estenguin arreu el curs vinent.

Cassolades i assemblees de rebuig a la reforma laboral

ESTIRANT DEL FIL · PÀGINES 2 i 3

Primera protesta contra la reforma laboral aprovada pel govern

Zapatero. Les cassolades simultànies a les portes de les seus del PSC de Barcelona, Tarragona, Terrassa i d'altres municipis han estat el punt

de partida d'una cadena de mobilitzacions que vol culminar amb una assemblea el 29 de juny a les Cotxeres de Sant.

L'olla de les protestes laborals bull a la Xina

RODA EL MÓN · PÀGINA 15

Les plantilles de diferents empreses fincades a la Xina han

protagonitzat vagues per protestar, entre d'altres coses, pels sous de misèria i la duresa de les condicions de treball.

, estirant del fil

ESTAT ESPANYOL • ZAPATERO APROVA PER DECRET LA REFORMA LABORAL DESPRÉS DE MESOS DE NEGOCIACIÓ ENTRE PATRONAL I SINDICATS

La reforma abarateix l'acomiadament, debilita convenis i muta l'INEM en ETT

El consell de ministres aprova la mesura el dia que la selecció espanyola debuta al Mundial

Eduard Bagué, Núria Comerma
estirantdelfil@setmanaridirecta.info

Coincidint amb el debut de la selecció espanyola al Mundial de futbol, el 16 de juny, el consell de ministres espanyol va aprovar per decret la reforma laboral, després de mesos de negociacions entre la patronal (CEOE-CEPYME) i les dues principals forces sindicals (UGT i CC00), que van acabar en desacord. La nova reforma marca un precedent perquè modifica els articles 51 i 52 de l'Estatut dels Treballadors, referents a l'acomiadament col·lectiu i a l'extinció del contracte per causes objectives, que, fins ara, es consideraven intocables. Aquesta modificació, que va ser proposada per la CEOE i posteriorment recollida pel govern, beneficiarà els interessos empresarials, de manera que aquelles empreses que hagin acumulat pèrdues durant sis mesos podran dur a terme acomiadaments individuals o col·lectius de forma procedent, amb els quals només pagaran 20 dies d'indemnització per any treballat, en lloc dels 45 dies actuals.

La intermediació mercenària en el mercat de treball de les ETT obté nous nínxols d'actuació

Durant la negociació, el Cercle d'Empresaris va proposar la *flexiseguretat*, una proposta de reforma del mercat laboral que respongués a una combinació de flexibilitat, protecció del treballador desocupat i polítiques actives d'ocupació. Segons el Cercle d'Empresaris, la combinació de tots tres elements permetria a les empreses "adaptar la seva força de treball a les circumstàncies canviants del seu entorn". Per aquest motiu, van creure necessari "desenvolupar reformes serioses sobre la tipologia dels contractes, la negociació col·lectiva i les polítiques actives d'ocupació". L'actual reforma laboral s'articula, doncs, a partir de tres eixos: les noves contractacions, els convenis i les polítiques actives d'ocupació.

Noves contractacions

Davant l'anomenada "marcada dualitat" de tipus de contractes -temporals i indefinits-, amb una temporalitat superior a la de la resta de països, la reforma recull el contracte indefinit únic. El futur contracte indefinit únic

Cassolades contra el PSC. Després de l'aprovació per decret de la reforma laboral, diverses entitats, com la CGT o la Campanya Que la crisi la paguin els rics, van convocar cassolades de protesta davant de les seus del PSC a Barcelona (foto), Tarragona i Terrassa, entre d'altres municipis. Es tracta de la primera tanda d'una sèrie de mobilitzacions que culminaran el 29 de juny a Barcelona amb una assemblea de treballadores a les Cotxeres de Sant. J.R.

té més costos d'extinció que els contractes temporals actuals, però menys que els contractes indefinits actuals; per tant, fomentarà el contracte indefinit i, alhora, reduirà els costos. D'aquesta manera, es facilitarà l'acomiadament, motiu pel qual els contractes indefinits perdran la garantia d'estabilitat laboral de què gaudeixen actualment. Aquesta mesura va ser defensada per l'Organització per la Cooperació i el Desenvolupament Econòmic (OCDE), la Fundació d'Estudis d'Economia Aplicada (FEDEA), el BBVA i el Fons Monetari Internacional.

Convenis col·lectius

Els convenis col·lectius -aquells acords escrits relatius a les condicions de treball i ocupació signats per empreses i treballadors o sengles representants- perdran part de la seva força. A partir d'ara, quan l'empresa demostrï que "la seva estabilitat econòmica està dançada", es podrà posar en marxa la clàusula d'inaplicació, tot i no quedar contemplada al conveni sectorial, per l'acord entre empresaris i treballadors o sengles representants en un termini no superior als quinze dies. Passat aquest temps, el govern estableix la fórmula d'arbitratge i, per tant, "el laude

arbitral tindrà la mateixa eficàcia que allò pactat en conveni col·lectiu".

Polítiques actives d'ocupació

Un altre dels canvis és el que fa referència a les polítiques actives d'ocupació, és a dir, a la formació. Pel Cercle d'Em-

presaris, aquestes han de "millorar l'ocupació i ajustar la demanda". La seva proposta, que queda recollida al text del govern, consisteix en la redistribució del cost de les polítiques actives dirigint més recursos a les polítiques d'intermediació i gestió de col·locacions i a

la introducció de mecanismes de gestió empresarial en el sistema públic d'ocupació. La reforma permetrà l'entrada d'agències de col·locació privades (ETT) per la població aturada, amb l'argument de la patronal que l'INEM és ineficient a l'hora de col·locar aquesta gent.

> Altres mesures del govern espanyol

El consell de ministres espanyol va aprovar (el 21 de maig) per Decret-Llei una retallada de la despesa de 15.250 milions d'euros amb les següents mesures:

- > Reducció del 5% dels salaris del funcionariat.
- > Congelació de les pensions (a excepció de les no contributives i mínimes).
- > Eliminació del règim transitori per a la jubilació parcial.
- > Fi del xec-nadó de 2.500 euros.
- > Eliminació de la retroactivitat en el cobrament de les prestacions de la llei de dependència.
- > Control de les dosis dels medicaments a la sanitat pública.
- > Retallada de 600 milions d'euros d'Ajuda Oficial al Desenvolupament (AOD).
- > Reducció de 6.000 milions d'euros de la inversió pública en infraestructures.
- > Retallada de 1.500 milions de la despesa pública de les administracions autonòmiques i municipals.
- > No es pot tenir en compte l'aportació individual d'un treballador en una empresa sense tenir en compte qui ha contribuït a la seva supervivència. És important el paper de la família i l'entorn que generen individus sans i afectivament equilibrats amb les seves atencions.
- > La distribució de la renda no es pot basar només en el treball, sinó que han d'aconseguir dissenys alternatius de distribució del producte social, on el treball no sigui l'element més important i, per tant, axiomàtic. Font: *La Crisis en el Estado español: El Rescate de los poderosos* (Informes d'Economia Crítica, maig 2010) Seminari d'Economia crítica TAIFA.

EDURNE B. I NÚRIA C.

> És la crònica d'una reforma antisocial anunciada. Finalment, per decret i sense cap diàleg, l'executiu espanyol ha seguit fent bona la màxima de demostrar que la crisi l'acabaran pagant aquelles persones que no l'han provocada. Després de la retallada social de 15.000 milions d'euros –la mateixa xifra que els beneficis bancaris de l'any passat–, Zapatero ha seguit al peu de la lletra la nova volta de rosca dictada per l'FMI: la reforma neoliberal del mercat laboral. A excepció del País Basc, on s'ha convocat una vaga general el proper 29 de juny, els paral·litzats sindicats majoritaris han anunciat la convocatòria de vaga general pel proper 29 de setembre.

, estirant del fil

OPINIÓ

Entre el triomf de l'Estat i la implantació massiva del treball assalariat

G. Fuster. Membre de l'Institut de Ciències Econòmiques i de l'Autogestió

Des de fa moltes dècades, l'Estat ha anat incrementant la seva capacitat i autoritat, tant a nivell intern com en relació a la seva influència externa. Dins d'aquest context, la implantació massiva del treball assalariat apareix com una característica implícita al sistema capitalista. Aquest tipus de relació laboral té conseqüències múltiples que afecten la llibertat humana. En definitiva, el treball assalariat permet que l'Estat compti amb una població més dòcil i fàcil de controlar, acostumada a rebre ordres i a perdre la seva iniciativa personal fins a convertir-se en un verdader apèndix de la màquina primer i de la lògica de l'Estat i empresarial després. Un altre aspecte destacable és la pròpia explotació que significa per se el treball assalariat, tenint en compte que les hores de treball efectiu representen una font de riquesa imprescindible per l'empresa i per l'Estat. No va ser, però, fins que es va haver implantat de forma destacada el treball assalariat que es va començar a implantar la legislació laboral.

La reforma és una nova volta de rosca que empitjorarà les condicions de vida i de treball

Iniciades amb força a principis del segle XX, sobretot sota la dictadura de Primo de Rivera, les relacions laborals permeten anar incrementant lentament el paper de l'Estat com a suposat àrbitre en les relacions entre patrons i treballadors. Però amb l'arribada del règim franquista, l'Estat desenvolupa amb tota la seva força la legislació laboral i es converteix quasi en el principal actor de la política laboral espanyola. Patronals i sobretot sindicats són esborrats del mapa i l'actor principal és el propi Estat.

Reformes laborals en 'democràcia'
Mort Franco, els alts càrrecs de l'Estat i els grans empresaris i analistes van veure la necessitat de transformar l'estructura estatal amb un doble objectiu, el d'incorporar l'Estat a l'antiga Comunitat Econòmica Europea (CEE) i l'esquerra antifranquista al reforçament de l'Estat a través d'un nou règim: la dictadura parlamentària. Un sistema

Un moment de la reunió de Zapatero amb el ministre de Treball, els líders de la patronal i els representants de CC00 i UGT

que, a diferència dels anys de la segona República, ja es podia instal·lar sense problemes greus gràcies al procés d'aculturació dut a terme durant el franquisme. D'aquesta manera i a causa de les necessitats d'adaptació de l'Estat i de les grans empreses a la nova realitat econòmica fruit de la reducció de beneficis empresarials de finals dels anys 60, de l'increment dels costos energètics als 70 i de la futura entrada a la CEE als 80 –amb les obligacions que això va suposar–, l'estructura productiva de l'Estat espanyol va anar canviant. Sectors industrials tan importants com el siderometal·lúrgic, el tèxtil o les drassanes van anar perdent força a favor de sectors productius com el turisme, la construcció i el sector financer. L'argumentació és que es generava una major competència en el mercat de béns i serveis abaratint els preus i, per tant, millorant les condicions de vida de la població, a la vegada que l'especialització en sectors productius determinats produïa una dependència de l'Estat i, per tant, de l'economia espanyola respecte els països centrals de la CEE (Alemanya i França).

Aquesta especialització productiva, doncs, va comportar un empitjorament de les condicions laborals i va incrementar la precarietat laboral, juntament amb un augment creixent de l'atur i l'economia informal. És en aquest context d'elevada taxa d'atur que es fa la primera reforma laboral,

l'any 1984, que legalitza el treball temporal sota l'excusa de la taxa d'atur del 20,6%. Aquesta reforma de l'Estatut dels Treballadors té com a eix central el contracte de foment de l'ocupació, que permet la contractació temporal, abans fortament restringida a la totalitat dels treballadors. També es crea el contracte eventual per circumstàncies de la producció i el de pràctiques i, en el cas del contracte de formació, s'amplia l'edat fins als 20 anys. En

Sempre amb els mateixos arguments, reforma rere reforma, guanyen els de sempre i perden els mateixos

definitiva, en una situació similar a l'actual, s'opta per empitjorar les condicions laborals amb l'argument que, si es disminueixen els costos de contractació i d'acomiadament, els empresaris contractaran més treballadors i, d'aquesta manera, es reduirà la taxa d'atur. Cal dir, tanmateix, que la contractació de treballadors per part de les empreses depèn

de les expectatives dels empresaris d'obtenir beneficis, que moltes vegades depenen de la demanda interna de béns i serveis, que al seu torn es fonamenta en la capacitat adquisitiva de la majoria social: els treballadors i les treballadores.

El resultat tangible de la primera reforma laboral va ser l'increment del nombre de contractes temporals, dels 2.547.611 de l'any 1985 fins als 4.432.547 de 1993; és a dir, un increment del 73%.

La segona reforma laboral s'imposa l'any 1994 i té com a objectiu oficial la reducció de l'atur i la taxa de temporalitat, amb l'eliminació del contracte de foment de l'ocupació legalitzat l'any 1984. Els empresaris continuen optant per la contractació temporal a través dels contractes eventuais i d'obra i serveis. A la pràctica, aquesta nova reforma l'únic que va aconseguir va ser un increment de la flexibilitat i la precarietat laboral, una adaptació –de nou– de la legislació a les necessitats empresarials.

Tres anys després, amb la tercera i quarta reforma laboral de 1997 i 2001 respectivament es pretén fomentar la contractació indefinida i s'empitjoren les condicions laborals dels nous contractes indefinits, una vegada més, amb argument dels elevats costos laborals de contractació. Amb l'última reforma laboral, la de l'any 2006, ja sota la presidència de José Luís

Rodríguez Zapatero, s'afirma pomposament que s'acaba amb la precarietat laboral, mentre es redueixen les quotes dels empresaris, es bonifiquen les cotitzacions empresarials, es mantenen les diferents modalitats de contractació i, en el cas dels contractes de formació, queden sense límit d'edat.

Amb un context de crisi econòmica com a excusa i una taxa d'atur molt elevada, s'ha pressionat per l'aprovació de la reforma laboral

Amb aquests antecedents de reformes laborals i amb un context de crisi econòmica com a excusa, juntament amb una taxa d'atur que oficialment afecta una de cada cinc persones que volen treballar, es pressiona per l'aprovació d'una nova reforma laboral que, novament, tindrà efectes molt negatius per les condicions de vida dels treballadors i les treballadores. Sempre amb els mateixos arguments, reforma rere reforma, guanyen els de sempre i perden els mateixos.

, impressions

Hassen Lorgat · Sindicalista sud-africà
opinio@setmanaridirecta.info

El racisme és ben viu a Sud-àfrica

AQUÍARA

Des de la mort del líder de l'extrema dreta, Eugene Terre-Blanche, són molts, més enllà de les nostres fronteres, els que han començat a preguntar-se fins a quin punt hem resolt els problemes relacionats amb la raça. És ben cert que el racisme és viu aquí malgrat els 16 anys de govern -i d'alguns esforços valents- del Congrés Nacional Africà (ANC, en les sigles angleses) de Mandela.

Moltes persones dins d'aquest moviment senten vergonya pel fet que Sud-àfrica acaba de superar Brasil al capdavant de la llista de societats més desiguals del món.

En una conversa amb Ha Joon Chang -quan va visitar el país després de molts anys d'absència

La lluita contra l'apartheid va ser fonamentalment la lluita contra la desigualtat

per atrevir-se a dir algunes veritats sobre el nostre govern- recordo que l'economista es lamentava de l'oportunitat perduda per transformar radicalment la societat en el moment històric de l'alliberament. El 27 d'abril de 1994, l'expresoner polític que va estrenar-se com a

president va prometre una nova Sud-àfrica en la que no hi hauria venjança sobre els vençuts. Però, de fet, no n'hi va haver de vençuts, doncs la nova constitució va ser negociada entre les parts i reconeixia drets civils, polítics i socioeconòmics per a tothom. Tanmateix, més enllà d'aquests drets formals, la seva implementació (fins i tot per a una socialdemocràcia a l'estil de l'Europa occidental) és a anys llum. En aquell 1994, també el programa electoral de l'ANC parlava amb orgull de drets bàsics com ara els 12 anys d'educació gratuïta, un defensor públic dels ciutadans, etc., que fins ara no han realitzat, malgrat haver guanyat cada cita electoral des d'aleshores.

Llavors, on és el problema?

Fonamentalment es troba en el fracàs de mobilitzar prou voluntat política i -lligat a això- en dissenyar polítiques efectives i radicals.

Avui el racisme es manifesta en els assassinats de grangers -també dels seus treballadors- però també en la manca de recursos educatius de qualitat a moltes escoles amb majoria negra d'alumnes, per culpa de manca de pressupost. Manca que ens remet a les paraules de l'arquitecte de l'apartheid, Hendrick Verwoerd, sobre l'educació de la població negra: "No hi ha lloc per a ells entre la comunitat europea més enllà de certes feines. Quin sentit té educar-los en matemàtiques si no les poden posar a la pràctica? Del tot absurd. L'educació ha de preparar a la gent d'acord amb les seves oportunitats vitals".

La repressió de l'apartheid ja no és dominant, però mentre la vella societat no és encara del tot morta, una nova està lluitant per sortir a la llum

Més de set milions de sud-africans viuen a barraques malgrat els -modestos- plans dissenyats per millorar-los les condicions de vida. Uns 15 milions van a dormir cada dia amb l'estómac buit i encara més

estàn infectats del VIH i altres malalties.

Aquests exemples indiquen reptes que, forçosament, necessiten construir institucions i serveis públics de qualitat que enforteixin les interaccions personals i estructurals, de manera que suposin la construcció d'una societat compromesa amb la justícia social. Així mateix, la creació de feines decents suposa una fita fonamental a curt termini per potenciar una societat inclusiva i per capgirar l'actual crisi capitalista.

A diferència de molts, penso que les condicions objectives de racisme i exclusió no expliquen la creença subjectiva de molta gent sobre la seva condició: no creuen ser víctimes o esclaus, sinó persones amb el potencial de superar els obstacles. És aquesta força de les comunitats oprimides que porta els sud-africans a lluitar i buscar alternatives. I aquestes han de començar allà on l'estúpidesa i futilitat del racisme són més evidents: les divisions i desigualtats que alhora debiliten la lluita de les classes treballadores.

L'Steve Biko va definir el racisme com "la discriminació per part d'un grup contra un altre amb l'objectiu de sotmetre o mantenir aquest sotmetiment. En altres paraules, un no pot ser racista si no té el poder de sotmetre". La lluita contra l'apartheid va ser fonamentalment la lluita contra la desigualtat, aquella que menysprea la dignitat (col·lectiva i interrelacionada) de tots els éssers humans. Vivim en un país on la repressió de l'apartheid ja no és dominant, però mentre la vella societat de la que venim no és encara del tot morta, una nova està lluitant per sortir a la llum.

Jose Peñín · Membre de SOS Racisme-Catalunya
opinio@setmanaridirecta.info

Quan la política perd el seny

A tort i a dret; per l'esquerra i per la dreta, sobretot per la dreta, ens arriben els discursos desvirtuats i demagògics que únicament busquen rèdit electoral. I, malauradament, l'aconsegueixen.

Atiar el foc de l'odi i el racisme cap a una part de la ciutadania dona vots. Perquè precisament ataquen a aquelles persones que no es poden defensar davant les urnes. I calma les ànsies de trobar culpables per una part de la població descontenta i amb una bona als ulls. Aquesta situació canviarà molt el dia que les persones immigrades tinguin dret a vot. I, tot i que avui no és el nostre objectiu parlar-ne, no podem deixar

passar l'oportunitat per reivindicar que no hi haurà vertadera democràcia fins que les persones immigrades puguin participar activament en la política del país.

No només respectem la possibilitat de parlar d'immigració, sinó que a més creiem que és necessari fer-ho. Com ho és parlar d'educació, sanitat, joventut, i altres temes cabdals a la nostra societat. Però cal parlar-ne amb rigor i amb l'objectiu de construir una societat catalana cohesionada, i no per tal de dinamitar la pau social.

Estem immersos en una campanya electoral constant, i ens esperen tres comicis consecutius

Atiar el foc de l'odi i el racisme cap a una part de la ciutadania dona vots

durant aproximadament un any i mig. Això suposa un llarg període de temps que es pot invertir o bé per incentivar la participació dels electors i informar-nos de les opcions de govern; o bé es pot utilitzar per

destruir les bases de la convivència als barris dels nostres municipis, especialment en aquells més afectats per la crisi econòmica.

Enfrontar els veïns i les veïnes segons el seu origen, acusant la població immigrada dels grans mals de la societat pot donar rèdit a curt termini en forma de vots. Però deixaria malmesa la societat amb la que aquests mateixos partits haurien de treballar.

Per aquest motiu exigim que els discursos dels partits polítics siguin responsables, es basin en l'ètica i no busquin treure rèdit fent un discurs populista sobre la immigració que només aconsegueix fractura social.

Però per aconseguir-ho cal la voluntat i el compromís de tots el partits polítics. Cosa que no s'ha aconseguit fins ara, tot i que la majoria van signar un Pacte Nacional per a la Immigració que, entre altres coses, contempla l'ús de les persones migrades en el joc electoral.

Però també és tasca de la societat civil, organitzada o no, demanar respecte per tots i totes; i exigir coherència i responsabilitat política a tots els partits que d'una manera o una altra es consideren mereixedors de la nostra confiança i, per tant, del nostre vot. Perquè ens hi juguem molt: ens hi va el futur de Catalunya del que tots i totes hi formem part.

José Manuel Rull Fuentes • Pres a Brians 2*

opinio@setmanaridirecta.info

Al·legacions de justícia des de la presó: que hi ha algú?

A bans de res, saludar-vos i agrair l'oportunitat que m'oferiu de fer entendre a qui em llegeixi què és la presó. Aquest escrit està recuperat d'entre els murs, sí, des d'aquí on les portes es tanquen de manera automàtica, amb aquell so que marca el teu cervell, aquestes portes que, en tancar-se, guarden secrets inconfessables i inesborrables i on uns pocs gosem ser antisistema.

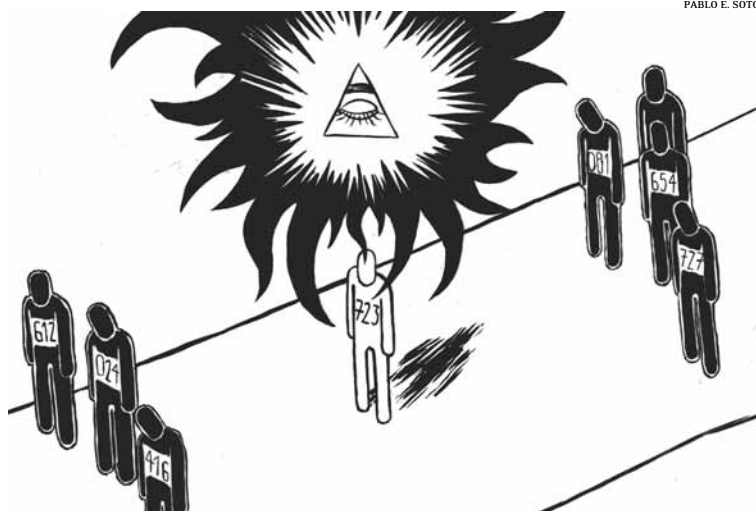
Les presons estan dissenyades de manera que és impossible una intervenció educativa. Estan organitzades per a que la persona presa interioritzi determinades formes de conducta, especialment polaritzades en la submissió a la disciplina carcerària.

La justícia és com Déu, sabem que hi és però ningú no l'ha vist

La majoria de les persones preses s'han d'adaptar a la dinàmica desestructuradora de la presó per tal de poder sobreviure cada dia. A la pràctica, no conflueixen més indicadors objectius de maduració personal que els disciplinaris, i no n'existeix cap que detecti els deterioraments personals que, inevitablement, produeix la progressiva presonització en les persones recluses.

Una anàlisi sociològica i psicològica, unida al coneixement de la realitat penitenciària, ens condueix a confirmar que la dinàmica carcerària impossibilita l'adquisició d'aquests nivells de responsabilitat individual i social.

La presó s'organitza sota un règim que, a més de despersonalitzar i de desocialitzar, origina greus problemes de desestructura-

PABLO E. SOTO

ració personal. La persona reclusa passa a ser una xifra, una unitat que es mou al voltant d'un sistema automàtic de vida a fi de conformar estrictes esquemes de domini i disciplina dins dels règims penitenciaris. La legalitat del tractament. Com que gairebé no existeix tractament per manca de mitjans materials, humans i polítics, aquest tema només presenta qüestions doctrinals i ideològiques. Segons la Llei general penitenciària, el tractament ha de respectar el dret a ser diferent, a no exigir l'assimilació dels valors i actituds socials majoritaris, sinó la capacitat de viure respectant la llei, així com la de subvenir a les seves necessitats (article 59.1); també ha de possibilitar solucions personals i socials que siguin origen de la conducta criminal o de la inadaptació social de la persona condemnada. ¿És possible que això s'adquireixi estant en un pati

durant tot el dia? ¿Vivint contínuament en una relació de violència, de despersonalització, de responsabilització i, el pitjor, de submissió? ¿És possible un respecte així a la societat, quan s'aïlla i se segrega d'aquesta i no s'intervé en les instàncies socials i en les causes que han determinat la conducta delictiva? Ha! La dissort d'uns és la dita i el treball d'altres, que no se n'adonen, o no volen adonar-se'n, que viuen de nosaltres, anomenant-se professionals. Un altre ha! per a tots i cada un d'ells.

Per tot això, des d'aquí, sí, des d'on les portes es tanquen amb aquest so que ja crema i el maleit "ding dong" d'estació de tren anunciant els recomptes, on les cel·les d'aquest fornigó fred i calent a destemps segueixen i seguiran guardant secrets innumbrables i inconfessables, m'adreço als administradors dels poders públics i als polítics,

aquests que redueixen les pensions de les persones que han treballat tota la seva vida, com la meua mare estimada. A tots ells, que abandonin per un moment els pedestals i s'introdueixin en els apartaments de la societat submergida que lluita per una justícia que no sent. Aquesta famosa justícia que és com Déu, sabem que hi és però ningú no l'ha vist... divi tu que creus en mi. Tinc fe i crec que algun dia els errors humans es pagaran amb una justícia flexible i compassiva per evitar tanta injustícia. Aprofito per fer-vos arribar les meves cordials salutacions, a vosaltres que veieu la realitat des del punt correcte, al meu col·lega Alfonso, a tota la meua família Fuentes, Sardà, Pigrau, Rull i al meu fill Eric.

* El podedu escriure a:
CP Brians 2 - MR5 - C-64
AC 3000 - 08760 Martorell

. EL CIGALÓ

“Ara mateix, el meu futur com historiador el veig nul. Quan acabi d'estudiar sortiré 'pitant' de Barcelona!”

Josep Llopart va néixer ara fa 24 anys a Carme, un petit poble al costat d'Igualada que no arriba al miler d'habitants. Com molts altres joves, va venir a Barcelona i va començar la carrera d'història, de la qual s'acaba de llicenciar. Però des que viu a la capital catalana, no a rebut cap ajuda econòmica externa ni cap beca, i ha hagut de conciliar el seu treball amb els estudis.

Nicolas Lupo Sonnabend

Et va ser difícil adaptar-te a Barcelona?

Em va soprar el fet que la gent va sempre estressada: al metro caminen mirant el terra, els iaies no et saluden. Per sort, tenir l'entorn universitari i laboral, a més de viure en un pis d'estudiants, va ajudar-me a inserir-me en la ciutat. Tinc amics que van venir només a treballar, i els hi a costat molt conèixer gent.

Que ha representat el fet de no rebre cap ajuda econòmica externa?

El salt cap a la maduresa [riu]. Saber el que valen les coses i apreciar que he tingut la sort de trobar un treball a una

empresa on m'he sentit molt a gust, sempre han sigut comprensius i m'han permès conciliar la vida d'estudiant amb la feina. Tot i això, m'ha empipat treballar perquè no he pogut desenvolupar la carrera com m'hagués agradat. A vegades, arribava a la feina empenyat perquè volia estudiar, però no m'he queixat.

Ara que ets llicenciat, que penses fer?

Continuar estudiant: fer un master i el CAP, i després sortir pitant de Barcelona!

Com veus el teu futur com a historiador?

Ara mateix nul. Vull ser professor. Des que vaig començar la carrera que ho tinc clar.

. CARTES

Envieu les vostres cartes a: cartes@setmanaridirecta.info o per correu postal a: Radas, 27. 08004 Barcelona. L'extensió màxima de les cartes és de 1.000 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte.

26 dies en vaga de fam

Amics i amigues de Yuma

Senyora magistrada Cristina Luna Martínez, Jutjat de Vigilància Penitenciària de Sevilla: Amb aquest escrit volem denunciar la situació d'Hamed Hamed Belaid, pres al CP Sevilla II. Hamed Hamed Belaid porta des del 22 de maig en vaga de fam. Després de 26 dies sense ingerir aliments la seva salut està seriosament deteriorada. La nit de l'11 al 12 de juny (portava 22 dies en vaga de fam), quan es trobava a la cel·la, va sentir un fort dolor al cor; sabem que aquest no és un fet aïllat i ens angixa el que pugui arribar a repercutir en la salut d'Hamed si aquest fet es perllonga. Passat l'episodi, Hamed va sol·licitar auxili a un empleat del centre i, no sabem si per voluntat del metge o per ordres del mateix centre, es van negar a reconèixer-lo dins de la seva cel·la. El "reconeixement mèdic" va procedir entre els barrots de la cel·la. Entenem que, perquè una persona arribi a una mesura tan extrema com la vaga de fam, les seves condicions de vida a presó han de ser absolutament restrictives i que, per tant, hem de tenir en compte el motiu pel qual algú es nega a menjar. La denúncia d'Hamed són les seves condicions restrictives i la impossibilitat de participar en activitats del centre, així com la negativa per part d'aquest per rebre visites d'uns amics, amb les que no hi ha hagut cap problema a diferents presons de l'estat. També denuncia la seva situació legal, ja que porta 20 anys empresonat, passant la majoria en règim d'aïllament.

Consultes i fum

Jorge López, Sant Boi de Llobregat

Els qui ens governen –l'elit econòmica de tota la vida i els hereus de l'esquerra autoritària– han vist sempre amb por la implicació de la gent en els afers públics i, consegüentment, han bastit un sistema polític a la mida dels seus privilegis i les seves pors –observeu si no l'escassetat de referèndums convocats en la nostra societat o el trist final d'algunes iniciatives parlamentàries populars com la dels transgènics. Per això pot sorprendre que, recorrent a un dels pocs mecanismes de democràcia directa que permet el nostre sistema, estiguin potenciant i facilitant –des dels partits, les institucions i els mitjans de comunicació que controlen les consultes populars sobre la independència que s'estan celebrant arreu de Catalunya. Personalment, estic d'acord amb aquestes consultes, perquè la lliure determinació dels individus i de les parts és l'única manera elegant de resoldre els conflictes socials i evitar caure en escenaris d'horror com els que veiem quotidianament als telenotícies. Però el fet que aquestes consultes no siguin vinculants em fa maliciar de l'honestetat dels partits, les institucions i els mitjans a l'hora de facilitar-les o publicitar-les. Potser, si les autoritats, els partits i els mitjans facilitessin i publicitessin també altres tipus de consultes que s'estan fent a la nostra societat –per exemple, les consultes sobre la LEC de l'Ernest Maragall realitzades als centres educatius, o les consultes sobre els ARE de Joaquim Nadal convocades per diverses associacions de veïns–, si promoguessin la celebració de referèndums sobre altres qüestions de gran impacte social –la retallada dels sous dels funcionaris, la reforma laboral, l'allargament de l'edat de jubilació, l'acceptació de les polítiques imposades per l'FMI i el Banc Mundial...–, podria jo creure'm que estan realment interessats en la participació de la gent, i que les consultes sobre la independència són quelcom més que entreteniment i fum.

. EDITORIAL

Privilegis, fins i tot a la presó

Que empresonin els senyorets barcelonins Millet i Montull ha estat com una mena d'esforç que ha fet el sistema a última hora per salvar la façana. Després del deserció i la desafecció generada arran dels esdeveniments del *cas Palau*, no ha estat tan sorprenent que la jutgessa del cas de tràfic d'influències sobre al cas de l'hotel del Palau hagi començat a fer desfilar gent cap a la presó i hagi imputat personatges clàssics en polèmiques urbanístiques, com el gerent d'urbanisme Ramon Massaguer i algun altre que caurà. Segurament, això passa quan s'albiren canvis i la conjuntura permet sacrificar algunes *vaques velles* per, així, regenerar la maquinària interna i la sang dins els partits o -per dir-ho d'una altra manera- per fer redistribució del pastís. El sistema, de tant en tant, ha de mantenir les aparences i simular que, periòdicament, s'es-

polsa els *marrons* que du a sobre. Tot plegat, efectivament, té el seu poder propagandístic.

Tota aquesta feina que fa el sistema per rentar-se la cara es desdibuixa quan ens assabentem que, als reclusos més famosos i més rics d'aquests països, tot i trobar-se a la presó, encara els fan el llit de la seva cel·la. En Millet i en Montull encara viuen en aquest món que discrimina en funció de la classe social a la qual pertanyem i, tot i ser dins el *talego*, obtenen privilegis: que si televisors, que si sortides a passejar a l'exterior, etc...

Potser la jutgessa Miriam De Rosa Palacio també hauria d'imputar el director de la presó de Can Brians II i algun altre peix gros del Departament de Justícia, si és que algú realment vol vendre'ns la moto que el sistema no està podrit i que no estan connectats entre tots ells, que -d'altra banda- és el que pensa tothom.

. PENSEM, DONCS EXISTIM

Tsunami a la cantonada

Enric Borràs Abelló
directa@setmanaridirecta.info

A partir de les 11 del vespre, és fàcil trobar-la a la cantonada de sempre, fumant sense parar. Du una samarreta i texans ajustats, faci fred o calor. Com a molt, a ple hivern, hi afegeix una caçadora lleugera. Cada vespre hi passo per davant, camí de casa, i li dedico un "bona nit", com a qualsevol veí. Però avui allarga la conversa:

-Don vénsa aquestes hores, sol i tan seriós? Com és que sempre et veig tot sol? -interroga amb un accent que podria ser de qualsevol lloc de l'est d'Europa.

-Vinc de la feina, sóc periodista, treballo en un diari i plego tard.

-Ah, ja... deu ser dur, però com a mínim segur que tens un bon sou -deixa anar i es queda tan ample, mentre em pregunto com em pot dir que això meu "deu ser dur".

-Té les seves coses, però, dur, no m'ho sembla gaire -responc. I afe-

geixo, penedint-me'n mentre ho dic, -però tampoc no cobro tant... i en certa manera jo també em venc.

Amaga el somriure postís, em mira fixament, exhala fum amb calma i diu amb calma freda -Potser. Però a tu segur que no et fa mal. -No tinc ni temps de reaccionar, tot plegat li dura un moment perquè de seguida recupera la màscara i el to simpàtic: -Tinc un client que també és periodista, però de ràdio. Un dia va venir amb la furgoneta, sempre va amb furgoneta, i em va dir: -Avui estic molt malament. Què em faries per 150 euros? -Jo li vaig respondre que allò que volgués i sense presses. Vam anar a l'habitació i no va durar més de deu minuts. Sempre dura deu minuts. Em va dir -no t'enganyaré, ja no puc més, queda't els diners, tu els necessites més que jo. -Sí que estava molt malament. Quan acaba no sé què dir, sols se senten el vent i els cotxes. Em mira amb el mateix somriure assajat i no sé qui veig, però sí que sé que no és res més que

una màscara. Llavors afegeix: -I tu no ho vols fer? Sempre et veig sol... t'ho faig sense presses, per 50, ja ho veuràs, prova-ho. Però ja t'avisó que estic tan bona que en un quart et correràs. -Era evident, penso. Però tampoc no sóc cap sant, jo també hi parlava mentre pensava què en podria treure, si en podia aconseguir cap història que pogués fer servir.

-No, gràcies; és tard i me'n vaig a casa -responc. I abans que tingui temps d'insistir, pregunto: -Per cert, com et dius?

-Tsunami.

-Tsunami? -Repeteixo perplex.

-Sí -responc- i tu?

-Jo, Enric.

-Eric? Com en anglès?

-No, Enric.

-Ah... bé, molt de gust.

-Bona nit, doncs -remato.

-Bona nit i fins la pròxima

-s'acomiada ensenyant les dents.

Encara hi és i cada nit la saludo, com a una veïna més, la que veig més sovint.

. COM S'HA FET

Una forma de donar suport a la DIRECTA és l'Objecció fiscal (pàgina 14). Una altra és la promoció de la Generalitat que regala una subscripció a una revista a les persones que compleixen divuit anys. Si coneixeu algú, li podeu suggerir que demani la subscripció a la DIRECTA. I, també, a finals d'estiu s'obrirà el període de subscripció de les biblioteques. Podeu demanar a la biblioteca del vostre barri o poble que se subscrigui a la DIRECTA. Mentre tancàvem l'edició, hem sabut que s'ha arxivat el cas de la pantalla de Telecinco de Terrassa. A més, també us hem de dir que han absolt les deu persones del Penedès processades per delictes electorals. Al proper número, hi trobareu més informació. Salut!

Fe de errades:

A l'article sobre la llibertat de Núria Pórtulas (DIRECTA 188) s'informa erròniament que la llibreta blava intervinguda va ser considerada prova il·lícita i violació del dret de la intimitat, com reclamava la defensa de l'activista. Malgrat l'absolució, el Tribunal Suprem espanyol no ho considera així i decreta que la intervenció de la llibreta va ser legal, tot i que no va aportar cap prova.

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

Qui Som

REDACCIÓ

Estirant del fil | David Fernández
Impressions | Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez Quaders d'Il·lacrua | quadransillacrua@setmanaridirecta.info Roda el món | Laia Gordi i Ana Paola Van Dalen Observatori dels mitjans | Manu Simarro
Expressions | Roger Palà i Estel Barbé
Serra Agenda directa | Alfonso López
Rojo La indirecta | Oriol Andrés
FOTOGRAFIA
Albert García
IL·LUSTRACIÓ
Xavier Blasco i Jordi Borràs

COMPAGINACIÓ

Roger Costa Puyal
CORRECCIÓ I EDICIÓ
Col·lectiu l'asterisc i el gitano
PUBLICITAT
Tània Miró
DISTRIBUCIÓ
Xavi Camós
SUBSCRIPCIONS
Lèlia Becana
ADMINISTRACIÓ
Jordi Raymond
DIFUSIÓ
Blai Lindström

Corresponsalies

ALT PENEDES: altpenedes@setmanaridirecta.info
BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDÀ: bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONÈS NORD: barcelonesnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
L'HORTA: horta@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE L'EBRE: terresebre@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terresponent@setmanaridirecta.info

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)

Dipòsit Legal: GI-1528-2005

C. Radas núm. 27,

08004 Barcelona

www.setmanaridirecta.info

directa@setmanaridirecta.info

Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de la Directa:

redaccio@setmanaridirecta.info

fotografia@setmanaridirecta.info

il·lustraciadirecta@gmail.com

subscripcions@setmanaridirecta.info

distribucio@setmanaridirecta.info

publicitat@setmanaridirecta.info

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS

Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

RECONeixEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciador.

NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.

SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.

- Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NoDerivs-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

, així està el pati

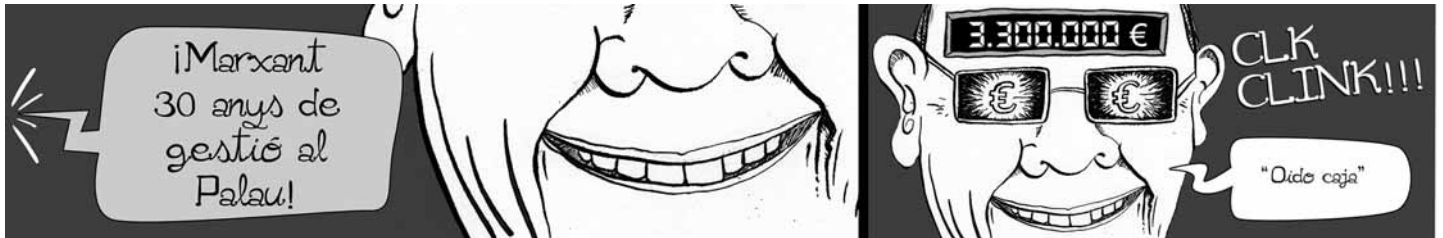
El veïnat de Santa Coloma vol
la dissolució del govern | PÀG. 8

Les consultes sobiranistes del
20 de juny | PÀG. 9

Boada i Herrera reben ous a la
Universitat de Girona | PÀG. 10

Manifest per la ruptura amb
el franquisme | PÀG. 11

LLUÍS RÀFOLS

BARCELONA • ELS PRIVILEGIS DE TRACTAMENT DE QUÈ GAUDEIX HAN CRISPAT ELS ÀNIMS DE LA RESTA DE RECLUSOS

Millet pot passejar fora del recinte de Can Brians II i li han regalat un televisor

Una carpeta amb cartes requisada durant l'entrada dels Mossos al Palau ha estat la clau per portar-lo a la presó i desfer l'entramat de relacions que feien possibles les estafes milionàries

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

Després de dues hores de tràmits a la presó Model, el Departament de Justícia va decidir traslladar Fèlix Millet i Jordi Montull a Can Brians II. Era el punt final d'una jornada maratoniana al jutjat d'instrucció número 10 de Barcelona, que finalment va decidir el seu trasllat a un centre penitenciari. Allà, els dos acusats van rebre un tracte diferenciat, amb vigilància i acompanyament en tots els moviments que efectuaven pel mòdul, la sala de cabines, el menjador o els locutors de visites. Tot i així, els funcionaris no van poder evitar que rebessin insults per part d'altres presos. Un dels fets que més va crispar els ànims entre la resta de reclusos va ser la decisió de regalar-los un televisor per la cel·la. A més, l'anomenat *pres de consigna* va ser forçat a pujar a la seva cel·la per fer-los el llit i netejar l'habitació. També se'ls va beneficiar amb d'altres privilegis: passejades fora del recinte penitenciari, una clau d'accés per comprar productes a l'economat i una visita guiada del sotsdirector de la presó per mostrar-los tota la infraestructura del centre abans d'ubicar-los a la cel·la.

Les peripècies del fiscal

El fiscal que va estudiar tota la documentació requisada durant l'entrada i el registre dels Mossos d'Esquadra al Palau de la Música el mes de juliol de 2009, Francisco Banyeres, va analitzar -entre altres coses- una carpeta etiquetada amb les paraules *Acords Valderrama*. Aquesta va ser la clau que va permetre obrir un procediment judicial paral·lel, que va possibilitar l'empresonament de Millet i Montull i que, alhora, va posar llum i taquígraf a l'entramat de relacions personals d'alt estandí que feien possibles les estafes continuades dels -fins fa poc-

Moment en què Millet i Montull, tancats dins d'una furgoneta policial, arriben a la porta de la presó Model de Barcelona

màxims responsables de la institució cultural. Amb la documentació d'aquesta carpeta, plena de cartes i correus electrònics, el fiscal contra delictes urbanístics Antonio Pelegrín va decidir presentar una querella específica pels delictes d'apropiació indeguda i tràfic d'influències, entre d'altres. Les persones amb qui, presumptivament, es va materialitzar aquest delictes de tràfic d'influències són Ramon García-Bragado (en qualitat de màxim representant de Presidència de la Generalitat i com a responsable d'Urbanisme del consistori barcelonès), Xavier Trias (regidor de CIU) i Carles Martí (exregidor del PSC al districte de Ciutat Vella de Barcelona). Altres noms implicats en la suposada trama de relacions són Xavier Casas (exprimer tinent d'alcalde) i

Ramon Massaguer (gerent d'Urbanisme). L'exregidora de Ciutat Vella Itziar González, que precisament va presentar la dimissió poc després de

El jutge que investiga el 'cas Palau' ha perdut la potestat sobre la decisió de dictaminar presó

l'inici de la investigació per part de la fiscalia, també apareix a la correspondència intervinguda, però, contràriament, hi consta com la persona que plantejava més oposició a l'hotel.

Amb aquesta tàctica jurídica, el jutge d'instrucció 30 de Barcelona Juli Solaz -que investiga el gruix del frau als comptes de la Fundació Palau de la Música-Orfeo Català- ha perdut la potestat absoluta sobre la decisió de dictaminar o no la presó preventiva per Millet i Montull abans que es produïxi una sentència ferma i ha entrat en joc la titular del jutjat d'instrucció número 10, la magistrada Miriam de Rosa Palacio. Tot i que aquestes dues persones pertanyen a l'associació Jutges per la Democràcia, el seu criteri respecte les mesures cautelars que s'havien d'aplicar en el *cas Palau* ha estat del tot divergent. De Rosa Palacio va acceptar a tràmit la querella per delictes urbanístics del fiscal Pelegrín i, una setmana després, va citar a declarar Millet i Montull.

Al final, es van quedar sols

Els dos saquejadors confessos van arribar a la Ciutat de la Justícia a les deu del matí del 17 de juny, acompanyats pels advocats Pau Molins i Jordi Pina i per la procuradora i quatre membres més de l'equip jurídic que els defensava. La jutgessa De Rosa Palacio els va interrogar durant quatre hores. Després, van marxar a dinar a una sala reservada del restaurant que hi ha sota l'edifici judicial, però amb l'avertiment que havien de tornar a les 15:30h. per fer una "vistilla" entre el tribunal, el fiscal i els advocats de la defensa, on s'havien de plantejar les postures divergents sobre si era necessari que es dictaminessin mesures cautelars (presó preventiva, fiança, etc...). Després d'aquesta *vistilla*, la jutgessa els va enviar un senyal prou clar: "No marxin, vostès, esperin al passadís fins que redacti la resolució".

A partir d'aquí, els nervis i el desconcert es van apoderar dels advocats Molins i Pina. Millet i Montull s'ensorraven cada cop més a les cadires d'una llarga espera i anaven al lavabo continuament, acompanyats per un guarda de seguretat. La resta de persones que els havien acompanyat durant tot el dia van anar marxant en comptagotes, fins que va aparèixer la imatge nítida de la seva solitud enmig d'un passadís desert. Quatre hores més tard, el secretari judicial els va cridar i van entrar de nou a les dependències del jutjat, però la jutgessa ja no hi era. Havia marxat uns minuts abans, havia deixat ordres als Mossos perquè preparassin furgons policials per fer efectiu el seu trasllat a la Model i havia entregat una còpia de l'auto de presó a la cap de premsa dels jutjats perquè en fes còpies i les repartís entre les periodistes congregades al vestíbul de l'edifici. Espontàniament, les professionals de la informació van fer una ovació general quan es van assabentar de la notícia, tot i que això no va quedar registrat per les càmeres.

, així està el pati

L'HOSPITALET DE LL. • UNA OPERACIÓ COMPLEXA PER CONSTRUIR UN HOTEL DE LUXE A LA PLAÇA EUROPA ES TROBA EN EL PUNT DE MIRA

Enric Lacalle i el Grup Godó són investigats pel 'cas Pretòria'

Xavi Miquel
redaccio@setmanaridirecta.info

L'aixecament del sumari del cas Pretòria ha tret a la llum més casos i operacions urbanístiques que estan sota sospita. La remodelació de la plaça Europa de l'Hospitalet de Llobregat és un nou focus d'atenció informativa. Segons les investigacions fetes dins del sumari, les comissions que es van pagar, que involucren persones de l'alta burgesia catalana, podrien incórrer en delictes.

Prenafeta i Casamitjana, la clau

L'escorcoll a la seu de l'empresa Poliafers (de Lluís Prenafeta) va aportar una documentació sobre possibles irregularitats comeses en el projecte urbanístic de la remodelació de la plaça Europa de l'Hospitalet (inclòs dins el projecte de la remodelació de la Gran Via). Segons la investigació de la Guàrdia Civil, es va pagar una comissió de 960.000 euros d'Espais (l'empresa de Lluís Casamitjana, també imputat en el cas) a Poliafers i

aquesta la va repartir amb tres empreses més de Luigi i Alavedra. Segons la documentació intervinguda, Prenafeta va demanar a Casamitjana que 20.000 euros de la comissió fossin enviats directament a la Fundació Catalunya Oberta. Segons el sumari, aquests pagaments tenen moltes similituds, tant en el mètode com en les empreses, amb les comissions investigades a Santa Coloma i Badalona. El gener de 2004, l'empresa Inmuebles Godó (presidida per Juan José Giró Godó i amb el mateix domicili social que l'antiga seu de *La Vanguardia* al carrer Pelai) va vendre uns terrenys afectats per la reforma urbanística a l'empresa Doskasde (gestionada pels Hotels Catalonia). Els terrenys constaven de dues parcel·les per fer-hi habitatge -que es van vendre per 22.983.000 euros- i una altra parcel·la on es podia construir un hotel de més de 90 metres d'alçada i on es va arribar a un acord que establia un cànon de 88,24 euros per metre quadrat de sòl edificable, durant un termini de 45 anys (més de dotze milions d'euros). Les empreses New-

L'hotel que es volia fer a la plaça Europa

land i Beginvest (presidides per Fernando Conde Moller) van fer les ges-

tions per trobar un comprador i Clayton Market (dirigida pel també president del Barcelona Meeting Point i antic regidor a l'Ajuntament de Barcelona pel PP, Enric Lacalle) es va encarregar de trobar Doskasde, que tot i que inicialment només estava interessat en la parcel·la de l'hotel, finalment, es va quedar tota la peça. Per totes aquestes gestions, les dues empreses de Moller van cobrar més d'1,8 milions d'euros i l'empresa de Lacalle va rebre una comissió de 100.000 euros. Vuit mesos després de l'operació, Espais va comprar a Doskasde les dues parcel·les on es podien fer habitatges per un valor de 32.230.439,88 euros (amb un increment de 1.500 a 2.100 euros per metre quadrat). En aquesta segona operació, a part de la comissió cobrada per Poliafers, Doskasde va pagar 601.013 euros a Futur Land 1991 (l'administrador únic de la qual és Enric Lacalle) i Espais va pagar 628.106 euros a Newland per la gestió. Aquesta darrera abona 311.678 euros més a Futur Land com a "col·laboració en l'operació".

Lacalle entra en joc

Enric Lacalle, com a president del Barcelona Meeting Point (una de les fires immobiliàries més reconegudes), té un ampli coneixement del món immobiliari i una quantitat elevada de contactes dins aquest i altres àmbits. També ostenta els càrrecs de conseller del Grup Godó de Comunicació (editor de *La Vanguardia*) juntament amb Lluís Conde Moller (el germà petit de la família) i d'Hotels Catalonia, empresa on manté una relació de parentiu amb l'administrador, Guillermo Vallet Gómez. El 2006, la fira immobiliària presidida per Lacalle va atorgar el premi Meeting Point al projecte de la plaça Europa i va ser el mateix Lacalle qui va recomanar a Doskasde que contactés amb el prestigiós arquitecte Jean Nouvel pel disseny de l'hotel previst. En aquesta remodelació, també hi tenen interessos la immobiliària de Caixa Catalunya Procac i Immobiliària Colonial (anteriorment propietat de La Caixa), el president de la qual, Juan José Bruguera Clavero, havia estat apoderat de Newland.

SANTA COLOMA DE GRAMENET • CENTENARS DE PERSONES ES MANIFESTEN PELS CARRERS DE LA CIUTAT

El veïnat colomenc torna a demanar la dissolució del consistori

Aitor Blanc
barcelonesnord@setmanaridirecta.info

Un any després que prop d'un miler de veïnes sortissin al carrer, el 18 de juny de 2009, per demanar la dimissió del que llavors era alcalde de Santa Coloma de Gramenet, Bartomeu Muñoz -que va haver de dimetir com a principal imputat en la trama de corrupció anomenada cas Pretòria-, el 17 de juny centenars de persones van sortir als carrers per demanar la dissolució de l'Ajuntament, convocades per la Plataforma per la Defensa de la Serra de Marina i Can Zam.

També demanen la dimissió dels grups municipals de l'oposició: PP, CiU i ICV-EUiA

Segons l'organització, hi ha diversos motius per tornar a sortir al carrer, d'entre els quals destaquen la importància de "commemorar l'any de la manifestació massiva i emblemàtica, convocada cinc mesos abans que esclatés el cas Pretòria". Just quan es va fer pública la trama de corrupció, la Plataforma va reaccionar amb la convocatòria d'una altra mobilització per demanar la dissolució del consistori, una

Capçalera de la manifestació celebrada el 17 de juny pels carrers de Santa Coloma de Gramenet

reivindicació que no ha abandonat durant els darrers mesos. En aquest sentit, fins i tot ha fet arribar la petició a la vicepresidència tercera del govern central de l'Estat, que l'ha desestimada.

El 17 de juny, centenars de veïns i veïnes van tornar a sortir al carrer perquè, com diu la Plataforma al seu manifest, "s'ha pogut constatar un tímid canvi per part de l'Ajuntament

en les formes de relacionar-se amb les entitats, però en cap moment un canvi substancial en la manera de fer les coses i en el contingut de la política que es desenvolupa". És per això que afirmen tenir la "necessitat d'arribar fins al fons en l'aclariment total dels fets succeïts i demanar la depuració de totes les responsabilitats" i creuen que això passa per la dimissió en bloc de l'equip de govern (PSC) i dels grups municipals de l'oposició (PP, CiU, ICV-EUiA), ja que "per complicitat o omisió, tenen alguna responsabilitat i cal fer net i començar de nou".

El veïnat també exigeix que "cap persona que estigui imputada o implicada pugui estar desenvolupant amb normalitat la seva feina a l'Ajuntament com si res no hagués passat", en referència a la continuïtat de Pascual Vela i Lluís Falcón, imputats pel cas Pretòria.

Sota les consignes "Ni Bartu, Ni Parlón: dissolució" -en relació a l'antic i l'actual alcaldessa-, "Un any després, aquí no ha canviat res" i "Consistori dissolució", entre d'altres, la manifestació va recórrer diversos carrers de la ciutat i va passar per davant de dos dels projectes urbanístics més dubtosos de la ciutat: els gratacels de Doctor Ferran i els Cúbics de la Pallaresa.

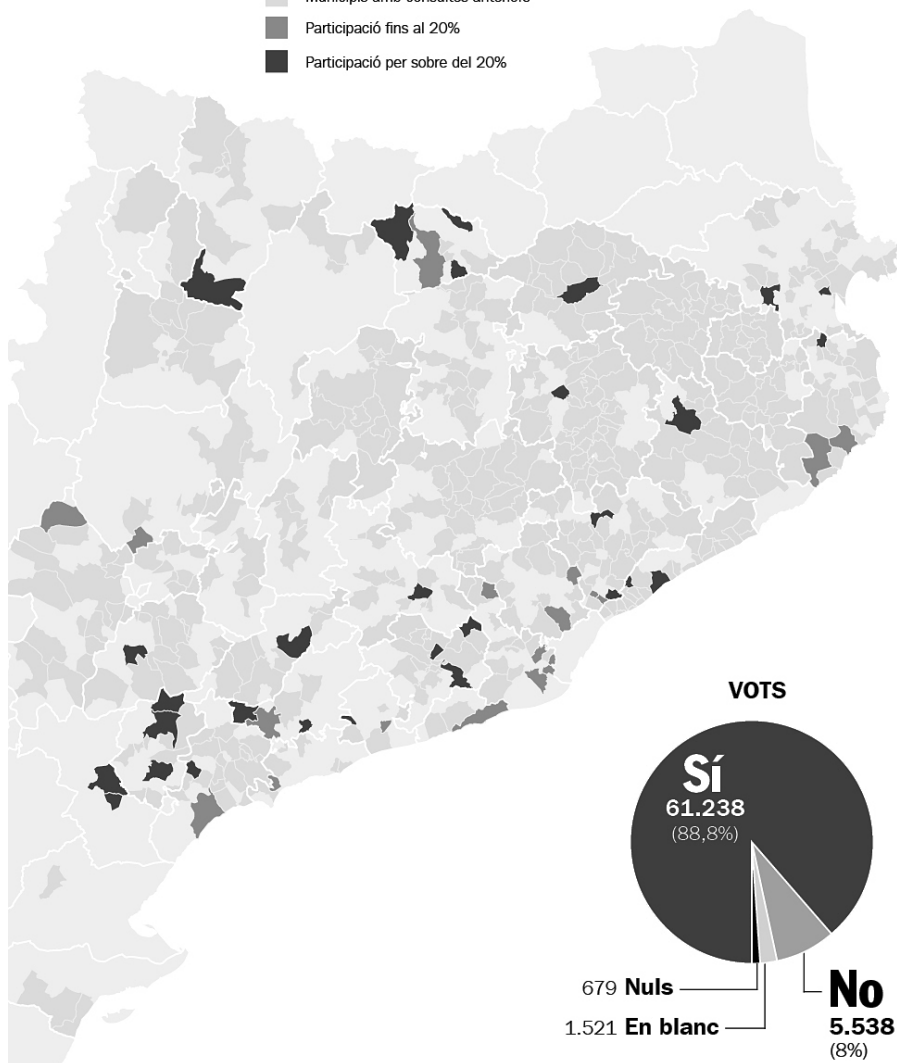
, així està el pati

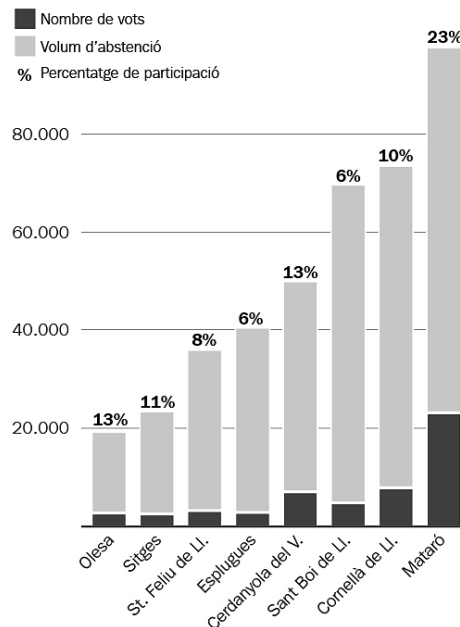
Consultes d'autodeterminació a 48 municipis

PARTICIPACIÓ PER MUNICIPIS

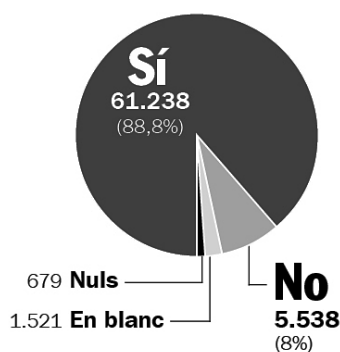
- Municipis amb consultes anteriors
- Participació fins al 20%
- Participació per sobre del 20%

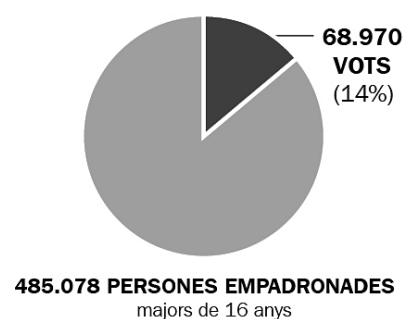
GRANS CIUTATS SEGONS PADRÓ

VOTS

PARTICIPACIÓ

DADES DE TOTS ELS MUNICIPIS DEL 20J

COMARCA	MUNICIPI	VOTS	PARTIC.	SÍ	NO	EN BLANC	NULS
Alt Camp	Alcover	600	14.44 %	573 (95.50%)	12 (2.00%)	15 (2.50%)	0 (0%)
Alt Camp	Mont-ral	34	21.94 %	29 (85.29%)	2 (5.88%)	3 (8.82%)	0 (0%)
Alt Camp	Nulles	108	29.43 %	106 (98.15%)	1 (0.93%)	1 (0.93%)	0 (0%)
Alt Empordà	Navata	278	30.48 %	267 (96.04%)	6 (2.16%)	5 (1.80%)	0 (0%)
Alt Empordà	Riumors	48	29.09 %	46 (95.83%)	2 (4.17%)	0 (0%)	0 (0%)
Alt Penedès	Avinyonet del Penedès	498	35.85 %	466 (93.57%)	17 (3.41%)	15 (3.01%)	0 (0%)
Alt Penedès	El Pla del Penedès	314	35.76 %	286 (91.08%)	12 (3.82%)	13 (4.14%)	3 (0.96%)
Alt Penedès	Sant Llorenç d'Hortons	448	22.76 %	419 (93.53%)	26 (5.80%)	3 (0.67%)	0 (0%)
Anoia	La Pobla de Claramunt	405	21.80 %	370 (91.36%)	18 (4.44%)	16 (3.95%)	1 (0.25%)
Baix Camp	Duesaigües	89	24.72 %	83 (93.26%)	3 (3.37%)	3 (3.37%)	0 (0%)
Baix Camp	Mont-roig del Camp	1454	16.09 %	1367 (94.02%)	48 (3.30%)	38 (2.61%)	1 (0.07%)
Baix Empordà	Calonge - Sant Antoni	1355	15.19 %	1297 (95.72%)	48 (3.54%)	9 (0.66%)	1 (0.07%)
Baix Empordà	Garrigóles	86	59.31 %	73 (84.88%)	6 (6.98%)	6 (6.98%)	1 (1.16%)
Baix Empordà	Santa Cristina d'Aro	602	14.79 %	568 (94.35%)	24 (3.99%)	1 (0.17%)	9 (1.50%)
Baix Llobregat	Cornellà de Llobregat	7750	10.81 %	6781 (77.50%)	1512 (17.28%)	430 (4.91%)	27 (0.31%)
Baix Llobregat	Esplugues	2695	6.72 %	2341 (86.86%)	301 (11.17%)	48 (1.78%)	5 (0.19%)
Baix Llobregat	Olesa de Montserrat	2587	13.89 %	2364 (91.38%)	146 (5.64%)	66 (2.55%)	11 (0.43%)
Baix Llobregat	Sant Boi de Llobregat	4647	6.71 %	4088 (87.97%)	432 (9.30%)	115 (2.47%)	12 (0.26%)
Baix Llobregat	Sant Feliu de Llobregat	3086	8.67 %	2687 (87.07%)	294 (9.53%)	101 (3.27%)	4 (0.13%)
Baix Penedès	Maslorenc	183	47.29 %	178 (97.27%)	1 (0.55%)	4 (2.19%)	0 (0%)
Baix Penedès	Santa Oliva	423	16.06 %	377 (89.13%)	34 (8.04%)	12 (2.84%)	0 (0%)
Cerdanya	Belver de Cerdanya	404	20.94 %	376 (93.07%)	14 (3.47%)	10 (2.48%)	4 (0.99%)
Cerdanya	Guis de Cerdanya	102	24.40 %	89 (87.25%)	6 (5.88%)	7 (6.86%)	0 (0%)
Cerdanya	Lles de Cerdanya	91	37.60 %	89 (97.80%)	0 (0%)	2 (2.20%)	0 (0%)

FONTE: Coordinadora per la Consulta sobre la Independència i Decidim.cat

A. Mateu

COMARCA	MUNICIPI	VOTS	PARTIC.	SÍ	NO	EN BLANC	NULS
Cerdanya	Urús	55	29.73 %	50 (90.91%)	2 (3.64%)	3 (5.45%)	0 (0%)
C. de Barberà	Sarrià	455	32.20 %	412 (90.55%)	19 (4.18%)	20 (4.40%)	4 (0.88%)
Garraf	Sitges	2426	11.50 %	2234 (92.09%)	148 (6.10%)	42 (1.73%)	2 (0.08%)
Garrigues	L'Albagós	93	22.30 %	79 (84.95%)	12 (12.90%)	2 (2.15%)	0 (0%)
Maresme	Mataró	23006	23.89 %	21114 (91.78%)	1191 (5.18%)	176 (0.77%)	525 (2.28%)
Maresme	Òrrius	238	45.25 %	226 (94.96%)	7 (2.94%)	5 (2.10%)	0 (0%)
Noguera	Térmens	235	17.50 %	226 (96.17%)	2 (0.85%)	7 (2.98%)	0 (0%)
Osona	Sobremunt	53	68.83 %	52 (98.11%)	0 (0%)	1 (1.89%)	0 (0%)
Pallars Sobirà	Baix Pallars	119	33.06 %	106 (89.08%)	5 (4.20%)	8 (6.72%)	0 (0%)
Priorat	Falset	745	30.93 %	707 (94.90%)	19 (2.55%)	6 (0.81%)	13 (1.74%)
Priorat	La Morera del Montsant	59	44.03 %	55 (93.22%)	1 (1.69%)	2 (3.39%)	1 (1.69%)
Priorat	Ulldemolins	196	44.34 %	187 (95.41%)	2 (1.02%)	7 (3.57%)	0 (0%)
Ribera d'Ebre	Garcia	266	49.17 %	235 (88.35%)	13 (4.89%)	17 (6.39%)	1 (0.38%)
Ribera d'Ebre	Móra la Nova	787	29.33 %	694 (88.18%)	58 (7.37%)	28 (3.56%)	7 (0.89%)
Ripollès	Ogassa	97	41.10 %	88 (90.72%)	7 (7.22%)	2 (2.06%)	0 (0%)
Segrià	Almenar	527	16.62 %	496 (94.12%)	17 (3.23%)	14 (2.66%)	0 (0%)
Selva	Osor	181	55.35 %	169 (93.37%)	5 (2.76%)	6 (3.31%)	1 (0.55%)
Tarragonès	La Canonja	416	9.86 %	356 (85.58%)	44 (10.58%)	10 (2.40%)	6 (1.44%)
Vallès Occidental	Cerdanyola del Vallès	6871	13.88 %	5817 (84.66%)	869 (12.65%)	151 (2.20%)	34 (0.49%)
Vallès Occidental	Palau-solità i Plegamans	1422	12.93 %	1348 (94.80%)	53 (3.73%)	21 (1.48%)	0 (0%)
Vallès Oriental	Figaró-Montmany	230	26.32 %	215 (93.48%)	5 (2.17%)	10 (4.35%)	0 (0%)
Vallès Oriental	Martorelles	420	9.81 %	397 (94.52%)	19 (4.52%)	4 (0.95%)	0 (0%)
Vallès Oriental	Santa Maria de Martorelles	120	18.58 %	113 (94.17%)	5 (4.17%)	2 (1.67%)	0 (0%)
Vallès Oriental	Vallromanes	616	35.52 %	509 (82.63%)	49 (7.95%)	53 (8.60%)	5 (0.81%)

, així està el pati

BARCELONA · L'AJUNTAMENT SUFOCA L'Ocupació MASSIVA DE 23 HABITATGES TAPIATS AMB LA MOBILITZACIÓ DELS ANTIDISTURBIS

Revolta per l'habitatge al Bon Pastor

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

A rran del desallotjament, a començaments de juny, d'una parella jove nascuda al barri -la noia embarassada- que havia intentat viure en una casa de la quarta fase que havia quedat buida, la tensió al voltant de la injustícia de les cases tapiades al barri del Bon Pastor va començar a pujar. Grups de veïns i veïnes, tant d'ètnia gitana com païos, es van reunir al carrer per debatre si hi havia manera de pressionar el Patronat a través d'una ocupació. No és un fet nou al barri: a finals dels anys 80, 29 famílies van obrir unes cases que el Patronat mantenia tapiades i, avui dia, moltes d'elles encara hi viuen i algunes fins i tot han obtingut un pis nou de reallotjament.

Més d'una vintena de famílies treuen martells i obren portes i finestres

De cop i volta, sense cap tipus d'organització, el 19 de juny, després de dinar, més d'una vintena de famílies del barri van treure maces i martells i van començar a obrir nombroses tàpies de les portes i les finestres. Més que una ocupació, semblava una acció de protesta: moltes persones van obrir cases on no pensaven viure, o a les quals no es van atrevir a entrar; altres van obrir cases de la segona fase, que segons els plans municipals no tenen més de tres mesos de vida. És cert que l'ocupació va comptar amb la participació de familiars de gent del Bon Pastor que viuen a altres barris de l'extraradi, però la majoria de cases van ser obertes per habitants "de tota la vida" de

ALBERT GARCIA

Una de les darreres famílies que van aguantar a l'interior de la vivenda que havien ocupat

les cases barates. Els habitatges oberts estaven ubicats als carrers Arbeca 9; Claramunt 71; Tallada 3; Novel·les 1, 19 i 26; Floresta 7; Salomó 7; Isona 9; Biosca 31, 36 i 39; Tàrraga 43; Granadella 37, i d'altres. A la majoria de les cases, s'hi van allotjar famílies amb mainada. És especialment representatiu el cas de la família que va obrir la casa del carrer Novel·les 1. Una familiar de les antigues residents havia entregat les claus al Patronat després de la mort de la titular, tot i que sabia que hi havia descendència que tenia dret de continuar-hi vivint. Van ser els propis fills de la titular els que van obrir el tapiat.

Un veritable exèrcit municipal

La majoria del veïnat es va posicionar a favor d'aquesta acció de protesta, tal

com evidència el fet que, en el moment de la ruptura dels tapiats, tot-hom coneixia la gent que obria les cases i ningú no s'hi va oposar. Però tampoc no es va oposar resistència a l'hora d'abandonar les cases ocupades recentment. Una desena de membres de l'Associació de Veïns -entitat que ha pactat tot el pla d'enderroc amb l'Ajuntament- es va dedicar a sembrar la discòrdia, a insultar i cridar pels carrers i a dir que tot el veïnat estava manipulat per "gent de fora". Algunes de les persones que van ocupar cases asseguraven que la idea que el veïnat del barri sàpiga perfectament què està fent amb l'obertura de cases que estaven tancades "molesta l'Associació de Veïns" -tot i que va ser la promotora de la famosa ocupació de cases dels anys 80-, perquè demostra que "a les cases barates, ningú no

està d'acord amb la seva política". Els representants veïnals contraris a l'acció de protesta van delatar als antidisturbis de la Guàrdia Urbana on eren les cases ocupades i tapiades i els van facilitar la feina de desallotjament i la posterior destrucció de les teulades dels habitatges.

La regidora del districte de Sant Andreu (on pertany administrativament el barri del Bon Pastor), Gemma Mumbrú, es va personar al lloc poc després de les set de la tarda. L'acompanyava un veritable exèrcit d'antidisturbis de la Guàrdia Urbana de Barcelona (la totalitat de membres de les UPAS, una quinzena de furgons). La regidora també va mobilitzar un grup nombros d'assistents socials, quatre camionetes i un camió plens de totxanes i sacs de ciment, un enorme tràiler amb dues

excavadores i gran part del personal de serveis tècnics del districte. L'objectiu era sufocar la revolta i enviar un missatge de contundència davant les famílies ocupants. Va ser ella mateixa que, després de declarar davant les càmeres de televisió -visiblement exaltada- que la gent que havia ocupat les cases no era del barri, va signar una per una les ordres de desallotjament exprés administratiu per delegació del propi alcalde Jordi Hereu. Els desallotjaments i enderrocs es van perllongar fins passades les tres de la matinada. Dues furgonetes policials s'hi van quedar, com a reforç de vigilància, fins l'endemà.

Un barri que encara és viu

L'Ajuntament sempre ha intentat amagar l'existència del barri de les cases barates. L'any 2007, quan es van enderrocar les primeres 145 cases -la primera fase de les 784 cases existents-, la versió oficial que van donar els mitjans va ser: "Ja no hi ha cases barates". Doncs, avui dia, n'hi continua havent més de 600: algunes en molt bon estat -amb molta feina feta pels veïns i veïnes-, altres desballestades, algunes amb lloguers molt baixos, altres massa alts, algunes habitades per gent d'ètnia gitana, altres per païos. Fa mesos que un grup de residents està recollint firmes perquè s'assignin les cases de la tercera i la quarta fase -que s'han d'enderroc d'aquí molts anys (tot i que una vintena d'elles han quedat tancades). Però el Patronat Municipal (propietari de tot el conjunt) s'hi nega, tot i la falta d'habitatge que pateixen moltíssimes famílies del barri. Hi ha cases habitades per vuit o deu persones. Molta gent necessita un habitatge nou i el Patronat s'entesta a obligar les famílies que no volen marxar de casa seva perquè consideren que la tenen en bon estat a entrar als pisos nous de reallotjament.

VALLÈS OCCIDENTAL · LA POLICIA TALLA LA RAMBLA D'ÈGARA

Els Mossos desallotgen el CSO La Rambla de Terrassa a mitjanit

Arnau López
terrassa@setmanaridirecta.info

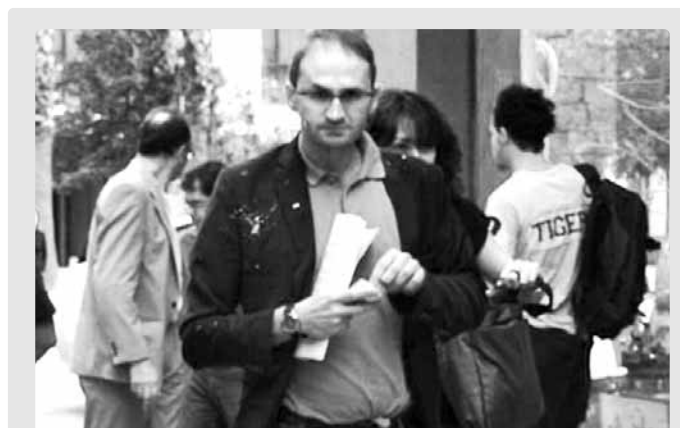
Els Mossos d'Esquadra van desallotjar el Centre Social Okupat La Rambla a Terrassa el 17 de juny a una hora poc habitual. Un ampli dispositiu de la Brigada Mòbil format per cinc furgonetes d'antidisturbis va tallar la rambla d'Ègara -un dels eixos principals de la ciutat- i carrers adjacents per procedir al desallotjament.

Un grup de persones participants del projecte es van anar apropant al lloc per mostrar el rebuig al desallotjament, mentre es demanava l'ordre i la possibilitat de treure les coses que hi havia dins la casa. Els Mossos d'Esquadra es van negar a ensenyar l'ordre de desallotjament en tot moment i tres joves es van haver d'identificar per poder treure un mínim de pertinences de la casa okupada. Cal dir que, abans que arribés el gruix de gent a concentrar-se davant

la casa, agents de paisà dels Mossos havien seguit dos joves que intentaven apropiars'hi.

L'assemblea del CSO ha denunciat l'actuació dels Mossos d'Esquadra i també la postura adoptada per l'Ajuntament, que "permet especular amb patrimoni cultural terrassenc", ja que la casa ocupada forma part del conjunt d'edificis modernistes de la ciutat. El divendres 18 de juny, una manifestació d'unes 50 persones va transcórrer pel centre de Terrassa i va acabar davant una de les botigues del propietari per denunciar la seva actitud agressiva i intimidadora durant els dos mesos i mig d'okupació, i la seva pràctica especulativa, ja que és propietari de tota l'illa de cases on hi ha l'immoble desallotjat.

Les persones identificades van ser citades el 22 de juny als jutjats d'instrucció número 2 de Terrassa i l'assemblea de la casa ha anunciat la seva voluntat de continuar treballant per l'alliberament d'espais.

Herrera i Boada, tacats amb ous

Una desena d'activistes solidàries amb Núria Pórtulas van llançar bosses d'escombraries i ous (foto) contra Joan Herrera (diputat d'ICV-EUiA) i Joan Boada (Secretari d'Interior) abans d'un míting que van fer el 17 de juny a la Fundació Universitat de Girona. Van denunciar, així, el paper d'ICV-EUiA en el procés contra la jove anarquista absoluta pel Tribunal Suprem. J.R.

, així està el pati

CATALUNYA · L'OBSERVATORI CONTRA L'HOMOFÒBIA DETECTA UN INCREMENT DE LES DENÚNCIES DEL 7%

351 denúncies per discriminació homòfoba

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

La setmana anterior a la celebració de la jornada internacional per l'alliberament gai, lesbià i transsexual, l'Observatori contra l'Homofòbia ha presentat el balanç de la memòria antidiscriminatòria 2009-2010. Durant el període comprès entre el mes de juliol de l'any 2009 i el mes de juny de l'any 2010, aquesta oficina ha rebut 351 denúncies per tracte discriminatori, amb oscil·lacions mensuals que van des de les 22 el mes de desembre fins a les 47 del maig. Aquestes xifres suposen un increment del 7% respecte al curs anterior. Això només es pot interpretar com un creixement del nombre de persones que s'han posat en contacte amb l'observatori, sense saber del cert si s'ha produït un increment estadístic real de les agressions al conjunt de la societat.

ALBERT GARCIA

Acció del 17 de juny a la Policlínica Tibidabo, que ha estat denunciada per homofòbia

La majoria, a la via pública

El 54% de les discriminacions i agressions s'han produït a espais públics, amb especial gravetat en els casos detectats a punts de *cruising*. També

cal destacar que, en alguns casos, les denúncies s'han tramitat per via judicial i s'ha aconseguit la condemna dels agressors. És el cas d'un guarda de seguretat de Prosegur, que des de

la porta de la botiga Leffties de Barcelona insultava reiteradament un noi amb frases com: "Maricón de merda, no et fa vergonya vestir així?". El jutjat d'instrucció número 11 de Barcelona el va condemnar per una falta d'injúries, vexacions i danys morals i li va imposar una indemnització de 1.000 euros.

D'altra banda, el 22% dels atacs són efectuats pel funcionariat públic, especialment els cossos de seguretat. En un dels casos, es va aconseguir que el Departament de Justícia investigués un funcionari que vexava un pres intersexual.

El 15% de les denúncies fan referència a discriminacions en l'àmbit laboral. Com a últim afegit a l'informe, també es va incloure l'actuació de la Policlínica Tibidabo, que ofereix tractaments psiquiàtrics per la cura de l'homosexualitat. Des de l'Observatori, s'ha exigit al Departament de Salut el tancament del centre.

NORA MIRALLES

Acció a l'Hospital Clínic pels drets de les persones transsexuals

Una desena de joves de la CAJEI van protagonitzar, el 21 de juny, una acció de protesta al vestíbul de l'Hospital Clínic de Barcelona, que va consistir en una *performance* i el desplegament d'una pancarta amb el lema *Som Trans, no estem malaltes*. El Clínic és l'únic hospital de Catalunya que té una Unitat de transitoris de la Identitat de Gènere, on es fa el procés sencer de diagnòstic de la disforia de gènere, s'estableix el tractament hormonal, es *reeduca* la persona en els rols de gènere atribuïts amb què s'identifica i, finalment, s'operen els genitals. J.R.

ALBERT GARCIA

Acte unitari per la ruptura amb el franquisme i contrari a Garzón

El passeig del Born de Barcelona va acollir, el 18 de juny, la presentació pública del manifest *Per la ruptura amb el Franquisme i la fi de la impunitat dels crims de la dictadura*. A l'acte, hi van intervenir l'historiador Josep Fontana, l'express polític Josep Maria Pi, Diego Paredes (germà de Txiqui), Begoña Casado (Associació Memòria contra la Tortura) i Ermengol Gassiot, arqueòleg que ha participat a exhumacions de fosses de víctimes del franquisme. També es va fer especial incidència a criticar les institucions que han garantit el continuïsm de l'antic règim, com l'Audiència Nacional, on han exercit jutges com Garzón. J.R.

MANRESA · LLUITA

Protestes de les treballadores de l'Ajuntament contra les retallades

Meritxell Guàrdia
manresa@setmanaridirecta.info

El ple municipal del 21 de juny va estar marcat per les protestes de les treballadores de l'Ajuntament de Manresa i per la proposta del partit PxC per regular l'ús del vel integral dins els equipaments municipals. Amb la sala de plens repleta de treballadores de l'Ajuntament i enmig d'esbrancades i xiulets, l'equip de govern (PSC, ICV i ERC) va aprovar la primera part de les mesures *anticrisi* de l'Ajuntament de Manresa. Aquestes mesures, presentades el 15 de juny, tenen l'objectiu de reduir el dèficit municipal -8,8 milions d'euros aproximadament. Segons el comunicat de l'Ajuntament, les mesures relacionades amb el personal sumen una previsió d'1,3 milions i comporten la reducció de salaris i de complements o l'anul·lació de càrrecs de confiança, entre altres mesures. Els sindicats de la plantilla de l'Ajuntament (CCOO i UGT) han criticat a l'e-

Les retallades podrien implicar acomiadaments

quip de govern la manca de diàleg inicial i han demanat una replanificació de les retallades, que poden implicar l'acomiadament de set persones, la suspensió de les prestacions socials previstes al conveni o la retallada d'entre el 15 i el 17% del salari (molt més del que marca el pla de l'executiu estatal) d'una plantilla de 200 persones, entre altres mesures. Els sindicats i alguns partits de l'oposició atribueixen la situació que viu l'Ajuntament a la "mala gestió" i a la inversió "desproporcionada" en determinats sectors com l'urbanístic o en personal d'elit, com els càrrecs de confiança. Les mobilitzacions de la plantilla (funcionariat i personal laboral), que van començar el 15 de juny, continuaran fins que hi hagi noves negociacions.

L'electoralisme de PxC

Un dels punts finals del ple va ser la moció per prohibir el vel integral dins els espais municipals presentada per PxC. Amb la presència del president del partit racista Josep Anglada al consistori manresà, el regidor de PxC Albert Pericas va llegir la moció, que va ser esmenada: se li va restar el contingut prohibicionista i, al seu lloc, es va deixar un paquet de "mesures de mediació i sensibilització". L'esmena va ser aprovada per 21 vots a favor de CiU, PSC, ERC, PP i PxC. Malgrat la coincidència a l'hora de titllar la moció d'electoralista, només la CUP i ICV es van desmarcar de la proposta i van votar en contra de la moció. Per altra banda, durant el ple, el col·lectiu de dones Acció Lila va treure una pancarta en contra de la moció de PxC i de rebuig davant la presència del líder xenòfob Josep Anglada.

, així està el pati

ESTAT ESPANYOL · LLUITA

Nova vaga contra la triple escala salarial i l'empitjorament de les condicions de treball a Renfe

M.R.
laboral@setmanaridirecta.info

Les treballadores de Renfe-operadora tornaran a fer vaga el dia 25 de juny. La CGT i CCOO han convocat una nova vaga de 24 hores per protestar, entre d'altres aspectes, pel Desenvolupament Professional, una sèrie de reformes de les condicions de treball que, segons els sindicats convocants, tindran unes conseqüències nefastes per la majoria de treballadores de Renfe-operadora. El Desenvolupament Professional signat entre la direcció de l'empresa, la UGT i el sindicat de maquinistes SEMAF -segons la CGT i CCOO- "crea diferències en les condicions laborals i econòmiques" de les treballadores.

Roberto Carrasco, membre de la CGT a Renfe, afirma que aquesta és la "tercera vaga com a CGT i la segona a la qual s'afegeix CCOO". Per Carrasco, aquest pacte és la seva pròpia reforma laboral, ja que implica "una requalificació del personal" que comportarà, entre altres coses, "una triple escala salarial" que, a la pràctica, significarà "fer la mateixa feina amb sous diferents" i, per tant, crear divisió entre les treballadores. Carrasco també denuncia que "això provocarà una desregulació de la jornada de treball" i que "va en contra de qualsevol tipus de reconciliació familiar".

La CGT i CCOO han celebrat assemblees de treballadores a la majoria de centres de treball. El resultat, segons aquests sindicats, ha estat que "la immensa majoria" de la plantilla està en contra d'aquest acord. Per altra banda, aquests dos sindicats denuncien la "gestió nefasta que s'està fent de l'empresa", que té un deute de 5.200 milions d'euros i que ha amenaçat amb la presentació d'un Expedient de Regulació d'Ocupació que encara no se sap quantes persones pot afectar.

Els acords que s'han signat es posaran en marxa el dia 1 de juliol. Segons Carrasco, les reivindicacions principals de la vaga són "reobrir la negociació, que no s'apliqui el Desenvolupament Professional i que es consulti les treballadores abans de prendre més decisions".

Per la seva banda, les maquinistes en cap de l'AVE porten tretze dies de vaga des que van reprendre les aturades el dia 1 de juny. Aquestes aturades, afirmen des de la CGT, no persegueixen un augment econòmic, sinó que "es posi per escrit el que la direcció de Renfe-operadora ja s'ha compromès a fer de paraula: no modificar les condicions laborals de les maquinistes", que suposarien un empitjorament de les condicions de treball i menys seguretat per les usuàries.

BARCELONA · ELS INGRESSOS D'ATENTO AUGMENTEN UN 14,2% DURANT EL QUE PORTEM D'ANY

La plantilla del 061 fa vaga el dia de Sant Joan per denunciar 107 acomiadaments

Manel Ros
laboral@setmanaridirecta.info

L'empresa de telemàrqueting Atento, que forma part del grup Telefónica i gestiona el servei públic d'emergències mèdiques del 061, va fer efectiva la seva amenaça d'acomiadar 107 treballadores el 7 d'abril. Davant aquest fet, el sindicat CNT s'ha vist forçat a convocar diverses vagues. La propera es fa la nit del 23 de juny, nit de Sant Joan. La CNT ha anunciat la convocatòria d'aquesta vaga després que

La Inspecció de Treball ha obert una acta d'infracció a l'empresa perquè considera injustificat i desproporcionat l'acomiadament del 35% de la plantilla

l'empresa es negués de forma sistemàtica a reunir-se amb el sindicat per dur a terme les negociacions que permetessin desencallar el conflicte laboral. Aquest sindicat denuncia, a

Una parella de treballadores del SEM atén una persona

més de l'acomiadament de 107 persones, "la manca d'higiene i de seguretat als llocs de treball" i la precarietat laboral en què es treballa a l'empresa.

La Inspecció de Treball ha obert una acta d'infracció a l'empresa amb el número 8/0012917/10, perquè considera infranquejat i desproporcionat l'acomiadament del 35% de la plantilla. Però la CNT també ha denunciat l'empresa a la Inspecció de Treball per altres motius. Com denuncia el sindicat, "es treballa en condicions pèssimes d'higiene i amb material fet malbé". Tot i que ha passat el termini que la Inspecció de Treball va donar a l'empresa per atendre les

demandes, Atento encara no ha posat solució a aquests problemes. Per la seva banda, el Departament de Salut encara no ha donat resposta a la petició del sindicat d'intercedir en els problemes de salut laboral que pateixen les treballadores. La CNT ha mostrat la seva voluntat que es determinin un servei mínims que "permetin a les treballadores exercir el seu dret de vaga", al mateix temps que s'atén les persones "que realment requereixin d'una emergència mèdica".

La DIRECTA ha intentat posar-se en contacte amb l'empresa Atento, però aquesta ha refusat fer cap declaració respecte la vaga i les de-

mandes de les treballadores. Tot i que les raons de l'empresa per acomiadar part de la plantilla són la baixada de trucades al 061, segons la Comissió Nacional del Mercat de Valors (CNMV), els ingressos d'Atento van créixer un 1,6% durant l'any 2009, fins als 1.321 milions d'euros. I tot i que la crisi ha colpejat més fort aquest any, ni els ingressos de Telefónica ni els d'Atento no se n'han ressentit. Durant el primer trimestre de 2010, segons la pròpia Telefónica, el seu benefici net va créixer un 2% i va sumar 1.656 milions d'euros. Atento, per la seva part, durant el mateix període, segons la CNMV, va tenir un augment dels ingressos del 14,2%, fins als 362 milions d'euros.

Per altra banda, el dia 5 de juny, la CNT de Barcelona va convocar una concentració davant el Departament de Salut de la Generalitat de Catalunya. Durant la protesta, es va llegir una carta entregada al Departament de Salut on es denunciaven les raons d'Atento per justificar els acomiadaments: la finalització de la campanya de la grip A i la reducció de trucades al número 061. Aquests fets, segons la CNT, han provocat "una acta d'infracció per falta a la veritat". La concentració del dissabte 5 de juny va aplegar una trentena de treballadores i va tallar durant uns minuts el trànsit de la Travessera de les Corts.

SEGUR DE CALAFELL · NOVES MOBILITZACIONS EN L'ÀMBIT DE L'EDUCACIÓ

Una trentena de docents es tanquen per defensar l'escola pública

Laia Alsina Garrido
redaccio@setmanaridirecta.info

Diu que les vagues els posen les famílies en contra i que cada vegada hi ha més docents que s'hi oposen per la pèrdua econòmica que suposen. Per això, mestres i professorat de diferents centres del país ha decidit apostar per altres formes de protesta a l'hora de defensar l'escola pública i

La voluntat és que les tancades s'estenguin arreu del territori durant el curs vinent

de qualitat. El dijous 17 de juny, van fer-ho una trentena de docents a l'Escola La Ginesta de Segur de Calafell (Baix Penedès), quan van tancar-se al centre des de les dues del migdia fins a les nou del matí de l'endemà.

"Ho vam fer amb el permís del centre", segons explica Jordi Martí, un dels participants a la mobilització, "però quan es va parlar de la tancada a la ràdio, van aparèixer la regidora d'Educació, l'inspector de la mateixa matèria, agents dels Mossos d'Esquadra i de la Guàrdia Urbana per obligar-nos a marxar. L'inspector fins i tot va amenaçar d'obrir-nos expedients disciplinaris si seguïem la protesta, però no tenia base legal per fer-ho". No és la primera vegada que es fa una acció d'aquestes característiques. L'experiència ja es va posar en marxa a un institut del Vendrell (Baix Penedès) i la voluntat és que, de cara al curs vinent, aquest tipus de tancades s'estenguin per tot el territori. "És un camí que pot funcionar perquè sorpren les administracions", diu Martí.

Una llista llarga de reivindicacions
La protesta protagonitzada per una trentena de docents a Segur de Calafell té una llista molt llarga de demandes i denúncies sobre el model educatiu actual. La principal és "la privatització dels serveis a l'escola pública catalana sota el mandat del

El professorat es tanca a l'escola la Ginesta de Segur de Calafell

conseller Ernest Maragall", la política del qual -denuncien- passa per "reduir el personal als centres, obrir la porta a les empreses privades perquè s'encarreguin del finançament i la gestió de les escoles, o la sobrecàrrega lectiva del professorat". Les protagonistes de la protesta també alerten del fet que l'acord de govern de l'1 de juny "no cobrirà" el 50% de

les vacants que s'originen per jubilació del personal docent i que es reduirà un 10% la partida destinada a substitucions i reforç. Tot plegat, afegeixen, mentre "es mantenen els concerts, s'incrementen els grups als centres privats, es creen noves direccions de zones educatives, alts càrrecs, etc..." i es rebaixa d'un 5% el salari del funcionari.

MIRALLS

Edward W. Soja

“Sovint, els espais de les urbs estan produïts des dalt”
pàg. 4 i 5

BON VIURE

Jornada de multiculturalitat a l'escola Baró de Viver
pàg. 7

El suïcidi: un tabú per desfer, una mort no lliure

El fet que una persona que no té una malaltia terminal pugui treure's la vida és quelcom que trasbalsa el seu entorn més proper com pocs esdeveniments ho poden fer, ja que es viu com una transgressió de les lleis naturals, un fet incomprensible. Lluny de ser un fenomen sense cap mena d'explicació, però, existeixen diversos factors de risc que poden conduir al suïcidi.

Jesús Hita Hidalgo
afons@setmanaridirecta.info

Des de fa anys, ha aflorat una discussió àmplia i positiva al voltant de l'eutanàsia –la mort provocada en una persona malalta terminal amb l'objectiu d'evitar patiments–, però el debat sobre la mort autoinfligida de persones que podrien portar una vida feliç i plena és gairebé inexistent. És per això que les professionals que treballen aquesta problemàtica indiquen que cal trencar el tabú social que envolta la qüestió i recorden que l'educació mèdica en la matèria pot servir-nos per identificar una conducta suïcida i intervenir-hi adequadament.

Entre els factors principals de risc de mort per suïcidi, destaca el trastorn mental, l'intent de suïcidi anterior, la malaltia incurable, un esdeveniment vital estressant i el desarrelament o l'aïllament social

Al llibre *El suïcidi*, escrit el 1897, el sociòleg i pedagog francès Émile Durkheim considerava que el fenomen era un fet social causat per la força (o feblesa) de la societat sobre l'individu. L'autor recollia dades estadístiques de morts per suïcidi a diferents països europeus i les analitzava a partir de variables com l'edat, el sexe, la situació familiar, les creences religioses, la situació política i econòmica, les guerres i conflictes socials, etc. A partir d'aquesta anàlisi, explicava, per exemple, la menor proporció de suïcidis en les dones i els percentatges baixos de suïcidis a les

zones catòliques respecte a les protestants i en el món rural respecte a les ciutats –diferències, totes tres, que s'han mantingut constants fins a la més immediata actualitat.

El suïcidi està comprès dins la conducta suïcida, que també inclou l'intent i la ideació suïcida, el parasuïcidi –el fet de provocar-se lesions– i les conductes autodestructives indirectes –estils de comportament que retallen la qualitat o els anys de vida. Per cada suïcidi consumat, es produeixen 30 intents, si bé aquesta proporció és reduïda de tres a un en el cas de la gent gran. Pot passar que un intent de suïcidi, en realitat, sigui un crit d'atenció que emet la persona davant una situació desesperant, o que l'acte tingui com a conseqüència la mort. Finalment, alguns estudis han determinat que un deu per cent de la població, en general, ha tingut idees suïcides durant el mes previ a l'entrevista.

Algunes dades actuals

L'any 2008, segons dades de l'Institut Nacional d'Estadística (INE), un total de 876 persones van morir per suïcidi o lesions autoinfligides a les Balears, Catalunya i el País Valencià. A principis de març d'enguany, els mitjans de comunicació es van fer ressò de la qüestió: el suïcidi esdevenia la causa principal de mort no natural a l'Estat i augmentava un 4,6% respecte l'any anterior. Malgrat l'alarmisme que acompanyava aquesta notícia, però, a partir de les xifres dels darrers anys, no es pot inferir que hi hagi hagut cap augment significatiu, sinó que cal entendre les dades per la disminució del nombre de morts en accidents de trànsit i per l'augment poblacional. Al contrari, a Catalunya, d'acord amb les dades del Registre de Mortalitat, l'any 2007, la taxa de suïcidi va disminuir un 31% respecte el 1997. A Europa, el 2005, la taxa de suïcidis era de 17,5 per cada 100.000 habitants, mentre que, a l'Estat espanyol, el 2006, se situava en 8 per cada 100.000 habitants, 12,6 pels homes i 3,5 per les dones.

Factors de risc

A partir dels anys 60 del segle passat es va començar a investigar sobre la conducta suïcida. La primera experiència se situa a Los Angeles, al Centre de Prevenció del Suïcidi de la ciutat, on un equip multidisciplinari va investigar el passat més recent de les persones suïcides i va concloure que, si es detectaven els factors de risc, es podia actuar durant les situacions de crisi. Actualment, es determina que hi ha cinc factors principals de risc de mort per suïcidi –i normalment hi ha acumulació de factors– per aquest ordre: trastorn mental, intent de suïcidi anterior, malaltia incurable, esdeveniment vital estressant i desarrelament o aïllament social. En un 5% dels casos, no es pot determinar cap factor.

Les forenses troben símptomes psiquiàtrics en un 95% dels casos de suïcidi consumat. El més habitual en el moment del suïcidi o a l'historial mèdic són els indicis de depressió major. També el trastorn bipolar, en la seva fase de malenconia, pot ocasionar idees de suïcidi. Altres símptomes psiquiàtrics que podem trobar són les psicosis i els trastorns de personalitat i, finalment, cal destacar els trastorns derivats del consum de drogues, principalment de l'alcohol. En alguns casos, sobretot si una ingesta de drogues acompanya un trastorn, pot passar que la persona actuï d'una determinada manera sense ser conscient que s'està suïcidant. Podem trobar certs paral·lelismes en el cas d'alguns accidents de trànsit.

El segon factor per importància, present entre un 40% i un 60% dels casos, segons els estudis, és l'intent previ de suïcidi. Entre un 30% i un 50% de les perso-

nes que han efectuat un intent tornaran a fer-ho, sobretot durant els primers mesos després de l'intent, si bé no s'ha de descartar que el fet es repeteixi molts anys després, sobretot coincidint amb algun fet traumàtic.

Els casos de suïcidi són més nombrosos en les persones grans i la malaltia crònica incurable és present en la meitat dels casos aproximadament. Els esdeveniments tràgics també poden constituir un component de la crisi suïcida: la desaparició d'un ésser estimat, la ruptura d'una relació afectiva, la pèrdua de la feina o de patrimoni, etc. L'últim factor en importància és el desarrelament o l'aïllament social, tot i que en determinades èpoques, com en moments de canvis o de crisis socials, pot predominar en major mesura.

Les forenses troben símptomes psiquiàtrics en un 95% dels casos de suïcidi consumat. Els més habituals són els indicis de depressió major

En un altre ordre de coses, des d'un punt de vista fisiològic, la doctora Marie Åsberg va descobrir, el 1976, que en el curs d'una depressió major hi ha una disfunció dels sistemes que regulen la serotonina –substància química que es troba al cervell i que funciona com a neuroreguladora– i que les pacients amb un índex més baix d'un dels seus components evidenciaven conductes suïcides, intentaven el suïcidi i es comportaven de forma vio-

lenta i impulsiva. Fins avui, però, les esperances en aquest àmbit mèdic no s'han acomplert i les investigacions neuroquímiques i l'administració de psicofàrmacs no han comportat la disminució de la mortalitat suïcida.

El desig de viure i de morir

Existeix una certa representació romàntica del suïcidi, induïda per certes artistes i autores literàries, que li han atribuït la idea que es tracta d'una decisió presa en un moment de plena consciència i llibertat. Ben al contrari, la suïcida presenta idees ambivalents i de la mateixa manera que creu que morir és l'única solució per deixar de patir, també té ganes de viure. En el supòsit de la ideació suïcida, la persona sent un dolor emocional insuportable, pensa que res no canviarà mai i que no pot comptar amb ningú i no troba una altra sortida per evitar el patiment, ja que aquest és més gran que els recursos que troba per fer-li front. Tal com consta a la guia de la voluntària del Telèfon de l'Esperança, servei promogut per la Fundació Ajuda i Esperança, els estadis del suïcidi contemplen “la fase de consideració –quan a la persona li passa pel cap la idea de fer-ho–, la d'ambivalència –quan ho pensa o ho voldria fer, però no s'acaba de decidir– i la fase de decisió –quan la persona ja té clar que ho farà i només espera el moment oportú. És quan acostumen a mostrar-se més tranquils i és la fase més perillosa”.

Consells per actuar

Se sap que vuit de cada deu persones que es treuen la vida havien comunicat la seva intenció a la família o les amigues i que més de la meitat havien visitat el metge

de capçalera durant el mes previ. Per això és important que l'entorn social i les professionals de l'atenció primària puguin intervenir preventivament, si estan sensibilitzades sobre el risc.

Les treballadores de l'àmbit psiquiàtric i psicològic fan una sèrie de recomanacions: “Si alguna persona ens comunica el seu desig de suïcidar-se, podem interessar-nos si té un pla i per quan; intentarem entendre la seva situació, no el farem sentir culpable i li comunicarem la nostra estima; no hem de prendre'ns els seus comentaris com una broma; li podem dir que hi ha tractament, que els pensaments i les emocions són temporals i que pot comptar amb la nostra ajuda; podem treure de casa seva allò que li pugui fer mal i intentarem no deixar-la sola en cap moment; finalment, és preferible acompanyar la persona a una especialista. Si parlem amb ella, podem fer-li preguntes del tipus: ‘Has pensat en això altres vegades?’, ‘ja saps com fer-ho?’, ‘ha passat res que et faci prendre aquesta decisió?’, o bé, ‘què caldria que passés perquè preferissis viure?’”.

A més, hi ha una sèrie de pistes que ens poden fer pensar en la possibilitat del suïcidi: la primera és que com més gran és la depressió, més gran és el risc; dir coses com ara “estaries millor sense mi”, o “potser aviat ja no em veureu per aquí”; preocupar-se per la mort, parlar o escriure sobre ella; fer testament, arreglar papers o fer regals; visitar amics i familiars; implicar-se en conductes de risc, etc.

Si som nosaltres les que tenim idees de suïcidi, hem de tenir en compte que, com s'ha dit, la gran part dels suïcidis es

IL·LUSTRACIONS:
Negrescolor

Vuit de cada deu persones que es treuen la vida havien comunicat la seva intenció a la família o les amigues i més de la meitat havien visitat el metge de capçalera durant el mes previ

donen en episodis de depressió profunda. Per això és de gran ajuda veure els senyals de les crisis, saber que el trastorn es pot tractar, que no som culpables de patir-lo i que les crisis més intenses acostumen a ser les primeres que pateix una persona. Si tenim en consideració aquests factors, davant les noves crisis, els individus solen ser conscients que els pensaments suïcides són transitoris. D'altra banda, hem de saber que l'ús de drogues pot jugar un rol desinhibidor de les persones amb conducta suïcida. Pel que fa al tractament, n'hi ha de diversos tipus i cadascun pot funcionar bé en funció de les persones.

En qualsevol cas, el més important és que hi hagi una connexió emotiva entre qui pateix i qui l'escolta. Però pot passar que, en els moments en què anímicament ens sentim més baixos, desconfiem de l'ajuda que podem rebre de les nostres amistats i familiars. En aquestes situacions, com recomanen també les metgesses, podem recórrer al Telèfon de l'Esperança, on ens atendran persones anònimes voluntàries i que, per fer la seva tasca, han seguit un procés de selecció i de formació.

El dol per un ésser estimat

Quan una persona se suïcida, és habitual que el seu entorn se senti culpable per no haver-se adonat de la situació. La doctora

Carmen Tejedor, del Departament de Psiquiatria de l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau de Barcelona i coordinadora del Programa de Prevenció de la Conducta Suïcida Dreta de l'Eixample, ens fa aquesta reflexió: "El gran mite és que el suïcidi és un acte lliure i, si hi ha llibertat, hi ha responsables". A partir d'aquesta falsa creença i del suposat *judici social* que rebria l'entorn proper de la víctima, aquest reacciona sovint amb ràbia, tristor, vergonya i agressivitat, cosa que provoca un dol de difícil solució. Encara que es tracti d'una mort tràgica, el suport social que rep la família i les amistats, habitualment, és més petit que davant un assassinat o un accident de trànsit. Aquestes falses creences també apareixen en els casos en què no s'ha consumat el suïcidi; en aquesta ocasió, la persona i el seu entorn s'avergonyeixen per una conducta que la societat ja hauria jutjat com a immoral.

Com apareix a la pàgina www.suicidoprevencion.com, del programa citat més amunt, "el més senzill i el millor que es pot fer com a amiga és escoltar tot allò que ens està dient el supervivent, sense crítiques ni prejudicis ni judicis de valor". De fet, per ajudar aquesta persona, apunten els professionals, "cal deixar de banda totes les nostres creences preconcebudes pel que fa al suïcidi i les víctimes del suïcidi".

Dues experiències de prevenció del suïcidi

El setembre de 2005 s'iniciava una experiència pionera a Catalunya amb els objectius de prevenir el suïcidi consumat, la reaparició dels intents i el control de la ideació suïcida per poder evitar el pas a l'acte. El Programa de Prevenció de la Conducta Suïcida es desenvolupa al barri de la Dreta de l'Eixample de Barcelona i està impulsat conjuntament per l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau i el Centre de Psicoteràpia de Barcelona, amb l'espensorització del Departament de Salut. Segons aquest ens, en un comunicat emès el 10 d'octubre de 2009, Dia Internacional de la Salut Mental, "és important que els professionals sanitaris, especialment a l'atenció primària, puguin detectar els símptomes psiquiàtrics i altres factors relacionats amb el risc suïcida". Aquest comunicat esmentava que la intenció del departament per l'any 2010 és reduir la mortalitat per suïcidi en un deu% -sobretot entre la gent més jove i la major de 65 anys- i reduir un 15% la repetició de les temptatives.

jaçant xerrades, un documental i l'edició de tríptics. La tercera fase era la d'assistència i seguiment i proposava com a novetats l'optimització dels recursos, la implementació de coordinadores entre els diferents serveis i la creació de tractaments amb psicoteràpia individual o grupal per pacients suïcides.

Segons la doctora Carme Tejedor, s'ha demostrat que "amb pocs recursos econòmics, es poden aconseguir grans resultats". I és així que, després de tres anys de funcionament del programa i en comparació amb barris limítrofs, amb una població d'un perfil sociològic molt semblant, s'ha arribat als següents resultats, després d'un seguiment de dotze mesos a persones que havien intentat suïcidar-se i que van ser ateses per l'Hospital de Sant Pau: menys repeticions de temptatives suïcides (11,5% per 32%); 1,59 repeticions per 2,92; passaven 5,29 mesos de mitjana fins que es produïa la primera repetició per 3,38 mesos als barris propers; un 9,5% precisaven un ingrés en el temps d'un any per un 18%. També es van registrar menys ingressos a la Unitat d'Aguts (8% per 22%) i una demanda més baixa als serveis d'urgències psiquiàtriques.

Una experiència anàloga a la de la Dreta de l'Eixample és la que, centrada en la població adolescent, va impulsar el Consorci Sanitari Parc Taulí de Sabadell, que va permetre que només un 9% de les persones que havien intentat el suïcidi el repetissin durant els dotze mesos següents.

L'estudi del Parc Taulí de Sabadell va certificar que en un 95,5% dels casos, l'intent de suïcidi no havia estat planificat sinó que tenia un caire impulsiu i el consum de drogues associat arribava al 13,5% dels casos.

Tal com informava *El País* el dia 10 de maig: "A tots els pacients se'ls va aplicar un protocol d'intervenció que garantia la derivació a un hospital de dia, una visita amb la psiquiatra, un pla terapèutic individualitzat (amb psicoteràpia) i un seguiment telefònic regular durant un any per assegurar la continuïtat assistencial".

Entre les persones adolescents, en un 95,5% dels casos, l'intent de suïcidi no estava planificat, tenia un caire impulsiu

El projecte de la Dreta de l'Eixample es va estructurar en tres fases. La primera es basava en l'exploració i la recollida de dades i comprenia la creació d'un equip coordinador, l'estudi de les dependències d'assistència sanitària i social del barri i l'anàlisi de la incidència de la conducta suïcida en la població. La segona tenia l'objectiu d'informar del funcionament del programa assistencial. L'equip s'adreçava tant a professionals de l'àmbit sanitari com a aquelles que actuen com a *gatekeepers*, gent que, arran a la seva tasca diària, està en contacte amb un gran nombre de persones (porteres d'escala, treballadores de banca, quiosqueres, botiguers, sacerdots, etc.). També es va sensibilitzar la població en general mit-

Edward W. Soja: Ciutats més justes

Nascut a Nova York (1941), el geògraf i urbanista Edward W. Soja ha desenvolupat gran part de la seva carrera d'investigació i docència a l'altra banda dels EUA, a la metròpoli de Los Angeles, de la qual és un gran coneixedor. Durant els últims anys, ha desenvolupat la teoria de la justícia espacial o com les comunitats locals poden organitzar-se per construir ciutats que tinguin en compte els seus drets i interessos. El resultat d'aquest treball apareix al seu últim llibre, *Seeking Spatial Justice (Buscant la Justícia Espacial)*, University of Minnesota Press, 2010).

Carles Masià
entrevista@setmanaridirecta.info

Coneixes molt bé les grans metròpolis i el seu desenvolupament amb la globalització econòmica. Ara, totes les ciutats s'assemblen massa?

D'una banda, hi ha una certa homogeneïtzació en algunes àrees al voltant de la clàssica imatge de Coca-cola i Starbucks, però

també hi ha molts elements específics de cada ciutat que estan apareixent i que territorialment són molt interessants. La globalització ha promogut una mena de cultura similar arreu del món, però també interacciona amb les diferències locals. Així doncs, m'interessen les dues coses: el procés general de la globalització i les seves particularitats.

- *"A les ciutats, es poden aconseguir èxits basats en la construcció d'aliances de base entre sindicats, associacions de veïns i organitzacions culturals"*

- Centrant-nos en els EUA, un altre geògraf radical, David Harvey, parlava de "Katrinas financers" que, arran de la crisi econòmica, havien devastat algunes grans ciutats a partir de 2007 (augment de l'atur, desnonaments...). Com està la situació ara?

La crisi encara és ben present i un dels problemes és que els llocs de treball encara no s'han recuperat. Hi ha un índex d'atur molt elevat i les reformes necessàries no s'estan portant a terme: encara esperem que s'introdueixi algun tipus de regulació financera. Pensa que l'oposició a aquests tipus de mesures ha estat molt forta, en gran part perquè, per primera vegada, la *dreta boja* –l'extrema dreta– té la possibilitat d'organitzar-se mitjançant la cadena de televisió Fox News. Estava força fragmentada, però ara es pot reunificar i esdevenir molt més forta del que

realment hauria de ser. De moment, estan aturant qualsevol mena de canvi polític i això no em fa ser gaire optimista. No veig cap canvi de rumb, perquè la dreta actual exagera les tendències negatives sobre les quals he escrit durant anys.

Quines opcions hi ha per construir ciutats més humanes?

Sent més optimista, crec que es poden aconseguir èxits basats en la construcció d'aliances de base entre sindicats, associacions de veïns i organitzacions culturals, perquè, individualment, hi ha poques esperances de fer coses significatives. És possible formar estructures més grans i això ho relaciono directament amb el creixent interès que hi ha pel territori i la geografia. Estem començant a veure que algunes de les millors idees de la geografia es posen a la pràctica políticament, particularment a Los Angeles. Per mi, aquesta ciutat no només és significativa pel vessant acadèmic, també ho és perquè aquest treball influeix sobre la política de maneres molt inusuals.

Per exemple?

Té relació amb la justícia espacial, que està relacionada amb el que David Harvey anomena "el dret de la ciutat", és a dir, amb la capacitat dels ciutadans de decidir com volen que sigui la seva ciutat. La idea de fons és que, sovint, els espais de la ciutat on vius estan sent produïts per uns altres des de dalt, que no necessàriament tindran en compte els teus interessos; per això cal alguna mena d'organització que s'hi oposi. En aquest sentit, l'exemple més clar és el cas de Bus Riders Union (Sindicat de Passatgers d'Autobús), que va sorgir quan la gent pobre de Los Angeles –que tota la vida ha depès del transport públic– es va organitzar. Van argumentar que, si la ciutat invertia en grans projectes de metro i en autovies gratuïtes gegantines –un aspecte que ha modelat les ciutats nord-americanes durant els últims 100 anys–,

Edward W. Soja va ser a Barcelona per presentar un recull de la seva obra, 'Edward W. Soja, la perspectiva postmoderna de un geògraf radical' (Núria Benach i Abel Albet, Icaria, 2010).

-
Albert Garcia

Sobre com el marxisme va captivar la geografia

Edward W. Soja pertany a una generació de pensadors socials que, a finals de la dècada de 1960, es van veure fortament influïts pel marxisme. Forma part d'una escola que va tractar qüestions per on, fins aquells moments, la geografia oficial havia passat de puntetes. Així, es van centrar en les desigualtats territorials que promou el capitalisme i es van començar a plantejar com actuar per canviar les coses des de la perspectiva de la planificació urbana amb la participació de les comunitats locals i els moviments socials. Tot seguit, Soja reflexiona sobre com el marxisme va captivar la geografia: "A finals de la dècada de 1960, el marxisme va descobrir els processos socials que estaven modelant els territo-

ris. Abans, els geògrafs només descrivien els espais, feien mapes i no entenien els processos que hi intervenien. David Harvey va dir que la geografia és el producte de les tendències de l'acumulació del capital o, en el cas de la geografia en clau feminista, de les tendències del patriarcat. Tot això va atraure molt els geògrafs que volien anar més enllà de la simple descripció, d'una geografia que es feia anomenar *científica*. Jo vaig començar estudiant el desenvolupament a l'Àfrica i em vaig anar radicalitzant quan vaig anar treballant la teoria del subdesenvolupament i la dependència, que em va obrir molts arguments marxistes. Al començament de la meua carrera, em podia considerar marxista al 100%: en

aquella època havia de ser així. Però després, em vaig anar adonant que només s'estaven observant les coses en un sentit, com si únicament les forces socials intervinguessin en la formació del territori. I també em vaig interessar pel procés invers, per les forces espacials que estaven modelant la societat. Em vaig anar tornant crític, perquè la dinàmica espai-societat va en un sentit doble, tot i que molts marxistes es resistien a veure-ho. Sempre hi ha una dinàmica territorial que interactua amb la social i cap de les dues és inherentment més important que l'altra. Això sí, m'he passat molt temps explicant que és molt important que el concepte d'*espai* acompanyi el de *justícia*".

estava discriminant les persones amb necessitats urgents de transport públic. Pensa que moltes persones treballadores tenen més d'una feina a llocs diferents i un sistema de metro tradicional que va del centre a la perifèria en una metròpoli gegantina no els és gaire útil. A més, el pla pretenia apujar les tarifes dels bitllets. Finalment, l'any 1996, van guanyar el cas als tribunals i van forçar l'entitat del transport metropolità a potenciar un sistema d'autobusos públics i flexibles, tot desviant milions de dòlars d'un pla que inicialment ajudava molt més la minoria rica dels suburbis que no pas la majoria humil. Es van fer intents similars basats en els drets civils i la discriminació racial a d'altres ciutats, però van fracassar. En canvi, a Los Angeles, hi ha un enfocament més geogràfic i espacial. Es van utilitzar Sistemes d'Informació Geogràfica (GIS) i mapes, es van mostrar patrons de distribució territorial per poder argumentar bé que s'estava cometent una injustícia. És a dir, que la geografia que proposava el pla de transport t'estava discriminant depenent d'on vivies i de qui eres. En general, es diu que la planificació d'un sistema urbà tendeix a afavorir els rics pel que fa a la redistribució dels recursos, una dinàmica que és molt forta als Estats Units. Amb tot, el cas anterior va demostrar que això no sempre és cert.

-
"Sovint, els espais de la ciutat on vius estan sent produïts des de dalt per uns altres, que no necessàriament tindran en compte els teus drets i interessos i cal alguna mena d'organització que s'hi oposi"

En quins altres casos pràctics ens podem fixar?

Un altre cas que ha tingut èxit és el de Los Angeles Alliance for a New Economy (Aliança de Los Angeles per a una Nova Economia), que agrupa entre 75 i 120 col·lectius diferents, depenent del projecte concret que treballin. De fet, durant els últims anys, han contractat prop de 40 estudiants de la nostra facultat, cosa que ha generat una mena de flux acadèmic centrat en l'urbanisme i la seva reestructuració real. D'altra banda, a la Universitat de Califòrnia-Los Angeles (UCLA), tenim un programa acadèmic que permet que els activistes experimentats de la comunitat local entrin a la universitat. Fan projectes i cursos conjuntament amb els nostres estudiants, de manera que es crea un flux molt ric en dues direccions, que permet que la perspectiva territorial es traslladi a la pràctica. I pel que conc, això no existeix a cap altra gran ciutat dels EUA. Coalicions com aquesta es van enfortint i protagonitzen lluites importants, com per exemple, contra la gegantina cadena de supermercats Wal-Mart. Aquestes aliances es converteixen en una manera d'unir els

moviments socials. En el passat, els moviments socials tendien a canalitzar-se al voltant de la seves mobilitzacions històriques, estaven aïllats i era difícil que connectessin amb altres sectors. En canvi, una forma de pensar més centrada en l'espai facilita que la gent de diferents orígens polítics pugui entendre com pot arribar a oprimir l'espai. Finalment, hi ha un tercer grup, que es va formar el 2007, basat en alguns dels estudiants de la nostra facultat, anomenat Right to the City Alliance (Aliança pel Dret a la Ciutat). Han fet diferents trobades i, ara, s'han convertit en una xarxa nacional, una cosa molt difícil de fer als EUA: s'estan organitzant grups a Nova York, Miami, Boston, Washington, Chicago i Nova Orleans. Aquestes tres coalicions i d'altres que s'estan articulant són els millors exemples de recerca de justícia espacial i la meua principal font d'optimisme. Alguna cosa està passant a Los Angeles relacionada amb l'espai; hi ha hagut èxits i s'estendran a altres llocs, que és l'altra cosa que m'il·lusiona. **Què en penses, de la tendència de construir les ciutats al voltant de grans esdeveniments, com el cas de Barcelona amb els Jocs Olímpics, o de Johannesburg, amb el Mundial de Futbol?**

Això ho van inventar els de Bilbao amb el museu Guggenheim. Sota la tutela del neoliberalisme, el planejament urbà i regional al

voltant del benestar social s'ha desintegrat, en part, perquè depèn del finançament estatal. I el neoliberalisme va promoure la descentralització i la privatització. Tot això va forçar una mena d'emprenedoria en el procés de planificació urbana, que va derivar en una competició ferotge per obtenir els dòlars del turisme i dels inversors i va substituir la planificació orientada al benestar social. Aquesta és una de les històries tristes que més m'interessa com a pensador regional. Arreu del món, s'ha promogut aquesta competició amb el suport d'alguns economistes i polítics, que fins i tot defensen que l'única manera d'ajudar els més pobres és vendre la ciutat al mercat global; és el màrqueting de la ciutat.

El tema és on van a parar aquests diners, a les grans empreses o a la ciutadania corrent.

En teoria, tots aquests esdeveniments tenen l'oportunitat de generar beneficis socials. Però, en el context neoliberal, la tendència és caure en la lluita pels interessos privats i corporatius i en la competició entre regions, de manera que els beneficis reals pràcticament desapareixen. Amb tot, si repassem els Jocs Olímpics dels últims 60 anys i els puntem segons els beneficis socials obtinguts, Atenes va ser un desastre. I potser Barcelona va ser una mica millor, si ho comparem amb el que va passar a molts altres llocs.

Pla de l'Estany: acció social de suport a la població nouvinguda

Amb l'arribada de la nova immigració, la comarca situada a la plana de Banyoles ha esdevingut un mosaic de cultures extraordinari. Malgrat la dificultat per garantir la formació i l'accés de la gent nouvinguda a unes condicions de vida dignes, el compromís de les entitats locals permet que aquesta zona del país sigui un referent en relació als processos d'inclusió i de participació socials.

Àlex Romaguera
petjades@setmanaridirecta.info

Ara fa deu anys, just a principis del mes de gener, quatre nois d'origen marroquí van participar en una campanya de Banyoles TV adreçada a la gent autòctona per tal que es dirigís a les persones immigrants en català. Amb aquella crida, en Michael, en Jabbi, en Mustafà i l'Abde-rrahim explicaven davant les càmeres el valor d'introduir-se amb la llengua del país per arrelar-se a la societat d'acollida.

Ha passat una dècada i els quatre fan vida normal en una Banyoles que continua rebent famílies del Magreb i de l'Àfrica subsahariana. La capital del Pla de l'Estany, limítrof amb les comarques de la Garrotxa, l'Alt Empordà i el Gironès, és l'epicentre d'una àrea tenyida de noves identitats que també es disseminen per Camós, Cornellà de Terri, Crespià, Porqueres, Esponellà, Serinyà i altres municipis de la comarca.

En el curs dels anys, l'arribada de nous contingents d'immigrants ha posat de manifest les limitacions a l'hora de facilitar-los un assentament harmoniós. Les tradicions culturals, el recel davant la persona estrangera d'una part de la població i l'atomització que provoca el mercat laboral i l'accés a l'habitatge dificulten l'aproximació i l'intercanvi mutu entre les diverses comunitats.

Tampoc no hi han ajudat les limitacions pressupostàries de les institucions i encara menys l'alarma provocada el 2003 per la detenció a Banyoles de diverses persones acusades falsament de ser terroristes islàmics amb la destrallera operació *Dixan*, tot i la solidaritat manifestada per la majoria dels banyolins i banyolines en aquells moments.

Diàlegs compartits

Tot i aquests entrebancs, la participació de la societat civil ha estat decisiva per l'arrelament progressiu de les persones nouvingudes, en la seva majoria originàries de Gàmbia, del Senegal i del nord del Marroc.

A assolir aquest arrelament, hi han contribuït els centres d'acollida i les activitats inserides als Plans Educatius d'Entorn (PEE), però també la voluntat de pares i mares d'alumnes organitzats a les AMPA perquè les famílies immigrades s'acostessin a l'escola a aprendre català i a intercanviar diversos temes referents a la vida quotidiana. És el cas de l'AMPA del CEIP Pla de l'Ametller, a Banyoles, on

Amb projectes com Sakhanu, impulsat per un grup de mares i pares, dones subsaharianes aprenen el català i comparteixen les seves inquietuds

una vintena de mares gambianes de l'ètnia Sarahule van participar, l'any passat, al projecte Sakhanu, amb l'objectiu d'afavorir la seva comunicació amb la resta de la població. Arran de la bona acollida que va tenir la iniciativa, altres escoles i aules

Estudiants de secundària participen d'un joc al Pla de l'Ametller
-
CEIP Pla de l'Ametller

Sessió de català per a dones gambianes al CEIP Pla de l'Ametller
-
CEIP Pla de l'Ametller

d'acollida, com l'IES Pla de l'Estany, van implementar l'experiència amb una jornada al Centre Cívic de Banyoles.

A Serinyà, Cornellà de Terri o Porres també s'han organitzat cursos de català adreçats a nois i noies immigrades que tenen dificultats per expressar-se amb l'idioma, cosa que ha afavorit la seva implicació als actes festius i les activitats associatives dels seus municipis respectius.

En general, les propostes sorgeixen de la Coordinadora d'Entitats Cíviques del Pla de l'Estany, un paraigua format per 20 col·lectius des del qual s'han impulsat taules rodones, tallers i gimcanes per compartir les necessitats de la població nouvinguda, els seus costums o les maneres d'expressar les seves tradicions ancestrals. Una de les entitats, Banyoles Solidària, ha organitzat diversos

anys el joc *Fem Vida*, que, en el marc del Dia sense cotxes, reflecteix i difon les nacionalitats de les immigrants que viuen a la localitat. De la mateixa manera que amb motiu de la guerra del Golf o de les batudes contra la població islàmica, els col·lectius immigrants han treballat conjuntament amb les entitats del poble per defensar la cultura de la pau i la innocència dels seus veïns empresonats. També s'han involucrat a les consultes recents sobre la independència de Catalunya o a l'hora de defensar polítiques preventives que evitin conflictes com els ocorreguts a Salt. En aquest escenari, no exempt d'entrebancs, la convivència es juga dia a dia a les aules i als diferents espais públics. Gràcies a l'esforç recíproc d'unes i altres per gaudir la diversitat, el Pla de l'Estany és un bon símptoma per avançar cap a una societat més justa i inclusiva.

Conèixer-nos ens apropa

L'escola pública Baró de Viver va celebrar, el 12 de juny, la jornada cultural *Fira del món: conèixer-nos ens apropa*, que tenia com a eixos principals la multiculturalitat i els Drets Humans. L'escola, situada al barri de Baró de Viver (districte de Sant Andreu de Barcelona), s'ha caracteritzat per viure un aïllament

geogràfic important i una gran complexitat social a causa d'aspectes de tipus històric, cultural i econòmic. Tot i així i tenint en compte aquesta complexitat educativa, aquesta petita escola lluita per una educació digna amb la intenció de garantir la igualtat d'oportunitats i transformar les dificultats en possibilitats.

Elisabeth Aznar i Àngels Casado
bonviure@setmanaridirecta.info

Un exemple d'aquesta realitat i d'aquesta nova mirada educativa és la iniciativa que es du a terme cada any sota el lema *Som els nens i nenes del futur: coneixem el món i l'hi fem per canviar-lo*. El projecte culmina sempre amb una diada comunitària i la mostra d'alguns treballs i activitats fetes per l'alumnat durant el curs. Aquest any 2010, amb el suport del projecte Temps de Barri, s'ha volgut obrir la diada a la participació de totes les escoles i llars d'infants del barri de Baró de Viver i Bon Pastor (barri veí), amb la intenció de crear un espai de convivència i potenciar la xarxa educativa i social.

Cap a una escola inclusiva i innovadora

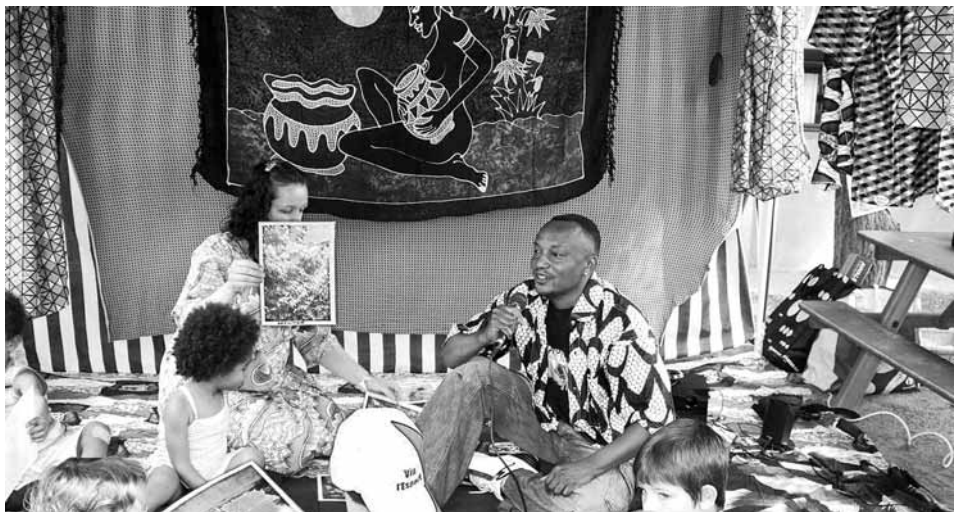
Segons la directora del centre, Rosa Espia, "la participació de les famílies és present en la vida de l'escola de forma quotidiana, amb el desig compartit de tirar-la endavant i fer que esdevingui un espai millor per aprendre i viure". Així mateix, totes les mestres comparteixen, amb compromís i il·lusió, la lluita per reinventar un altre model d'educació, més innovador i adequat a la societat actual; la lluita per aconseguir que tots els infants –independentment del seu origen social, cultural, ètnic i/o religiós– esdevinguin persones responsables en la transformació del seu entorn i en la construcció d'un món millor i més just.

L'escola Baró de Viver lluita per una educació digna i per transformar les dificultats en possibilitats

L'escola treballa perquè els infants esdevinguin persones responsables en la transformació del seu entorn i en la construcció d'un món millor i més just

Segons les mestres, és a partir d'aquesta mirada vers l'educació que es vol que el centre estigui "obert a l'entorn" i contribueixi a "la millora social a través d'un tipus d'educació que parteixi del sentit de viure i de les necessitats de desenvolupament personal i social de cada alumna". L'objectiu és que les alumnes, en un futur, esdevinguin persones lliures, reflexives i crítiques per poder triar i ser felices, tot participant de la construcció de la societat.

Després de l'èxit de la jornada, l'equip directiu de Baró de Viver continuarà treballant per l'obertura social i cultural de l'escola i del barri, amb la intenció d'oferir l'accés als diferents llenguatges que formen part del món i d'apropar les famílies i l'alumnat a múltiples cultures i referents de vida que enriqueixin les seves vivències i experiències de desenvolupament personal.

Del Congo a Baró de Viver

A la jornada del 12 de juny, hi van assistir prop de 200 persones. *Fira del món: conèixer-nos ens apropa* consistia en un viatge per diversos espais culturals, organitzats tant per famílies com per mestres del mateix centre i d'altres que es van convidar: l'escola La Maquinista i l'escola bressol El Caminet del Besòs. Hi havia un espai del Marroc, on es feien tatuatges de henna i es prenia te; un altre de l'Àfrica, on s'escoltaven contes del Congo i es confeccionaven titelles; un espai de Catalunya –com a poble aco-

llidor de la resta de cultures–, on es feia un taller de barretines mentre es menjava pa amb tomàquet; també es podia visitar Rússia i crear *matriuskas* amb plastilina; un espai del Japó portat per la casa d'Àsia, on es feia un gran drac amb robes i pintures; un altre espai on el protagonista era un arbre de desitjos per la mainada, i l'últim, organitzat per l'AMPA de l'escola Baró de Viver, tenia per títol *Les mares del món* i s'hi feien collarets, braçalets o una xapa amb el logotip de la jornada.

A més d'aquests tallers culturals, l'escola va muntar tres exposicions a altres espais de l'escola: un museu d'art amb produccions de les alumnes inspirades en artistes d'arreu del món, una exposició fotogràfica de l'alumnat basada en els drets humans i una mostra de vídeo sobre una pel·lícula realitzada per les alumnes més grans de l'escola i titulada *Respectem els drets humans*. La jornada també va comptar amb la participació del grup de teatre La Jarra Azul i un grup de danses d'arreu del món.

La gran mentida

FOTOGRAFIA: Esther Navalón Wamba

Són les 22 hores i 14 minuts d'un dia qualsevol a l'aeroport del Prat. Un dia més, però diferent al mateix temps. La dona espera un vol que segurament mai partirà. Almenys, no aquell dia. Pel modest equipatge que acompanya la dona, suposem que no va gaire lluny i, si vola lluny, no ho farà per gaire temps. Potser una visita a un fill que viu al centre d'Europa. Un exiliat econòmic més, pense jo.

El núvol cendrós procedent del volcà islandès de nom impronunciable impedirà eixe viatge tan desitjat durant setmanes per la mare. Qui li anava a dir que cendres voladores tan capritxoses impedirien el seu viatge? Ben mirat, pensa la mare, ens està ben merescut. És com una mena de clatellada que la naturalesa ens dona a la humanitat, afegisc jo als pensaments de la mare imaginats per mi. Perquè, qui ens havia dit que el turisme de masses sense hora i de preus democratitzats per la força de l'omnipotent i lliure mercat anava a durar per sempre?

Eixe turisme no va ser més que una ficció més del fictici benestar basat en el creixement sense fre ni sostre en el qual hem

viscut com anestesiats durant els últims anys, segueix filant mentalment la indignada mare, no ja pel retard del seu vol –això ja és el de menys–, sinó per l'estupidesa de l'home. Eixe turisme de masses no és més que una mentida més d'aquesta gran mentida. Tot és mentida.

Les 22 hores i 14 minuts. I el temps no passa. S'ha quedat com varat pel cendrós núvol, pensa la mare. Però és que, senyora, això és una foto, li responc jo mentalment. I la fotografia mata el temps, congela la realitat, afegisc amb ínfulas intel·lectuals. Perdoneu xiquet, vostè veu la foto, però jo la visc. I li dic que el temps s'ha parat. Li done la raó a la mare, per edat i perquè ella va viure el que jo només puc imaginar que va passar a través d'eixa còpia morta que la fotografia m'ofereix de la realitat. Sí, definitivament, la naturalesa ha pres, com sempre, la millor de les decisions possibles: aturar esta boja i gran mentida en la qual s'ha convertit el món.

Andreu Jerez

, observatori dels mitjans

observatorimitjans@setmanaridirecta.info

TELEVISIÓ

El presentador de la secció de moda del programa 'Divendres' menysprea les persones pel seu aspecte físic

La secció de moda del programa *Divendres* de Tv3, dirigida per l'expert en moda Marc Giró, va tractar en dues ocasions (el 17 de maig i el 7 de juny) sobre les diferents tipologies de cos de les dones i els homes i va fer recomanacions de la vestimenta adequada en cada cas i diverses valoracions personals. D'aquesta manera, *Divendres* perpetuava els estereotips occidentals i fal·locèntrics de bellesa, a l'hora que menyspreava certes persones pel seu aspecte físic. Així doncs, mentre Giró recomanava "marcar pit i cintura i posar-se tal-

lons" a les *dones guitarra* (les que tenen corbes), aconsellava que la *dona girafa*, "alta, ossuda i de peu ample", no marqués el pit i vestís "looks masculins", ja que és una dona "amb complex i por de lluir". També va parlar de la *dona bola*, caracteritzada pel fet de ser "tota rodona" i a qui va recomanar "aprimar-se una mica, tot i que hi ha homes a qui els posa molt agafar carn". Al capítol sobre morfologies masculines, va valorar positivament l'*home croissant* perquè "anava al gimnàs" i l'*home pelvis costellada*, amb qui es va identificar. En les tipologies negati-

ves, va incloure-hi l'*home nansa*, a qui va recomanar "dur roba ampla per dissimular-la"; l'*home barrilet de cervesa*, del qual va dir que "s'havia d'eradicar perquè sembla que estigui embarassat", a més de recomanar-li "anar al gimnàs", i l'*home pneumàtic*, sobre el qual va senyalar que "no hi havia res a fer perquè tenia pits, panxa i estómac". Giró va etzibar que "haurien d'anar amb túnica, directament". El copresentador del programa, Xavi Coral, va felicitar Marc Giró per les seves "teories senzilles i perfectes". MANU SIMARRO

RÀDIO

Fomenten el 'no' quan les meses electorals encara no han tancat

Els informatius de Catalunya Informació de les 18:30h. i de les 19:00h. del 20 de juny van fer un tractament informatiu de les consultes sobre la independència que només va destacar aspectes negatius i no va donar veu a les persones organitzadores. L'emissora va parlar sobre les consultes de l'àrea metropolitana, de les quals va ressaltar la baixa participació i els incidents que es van viure a Cornellà i a Mataró, però sense explicar-los a fons ni especificar qui els va dur a terme. El més destacable és que es va apostar per donar veu únicament a la Federació de Vecinos de Cornellà, una entitat que ha fet campanya perquè la gent votés no. L'emissora va emetre un tall de veu de la presidenta de la federació, Pura Velarte, que va demanar el vot negatiu. La declaració de Velarte, a més, es va emetre quan les meses electorals encara no havien tancat. XAVI MARTÍ

PREMSA DIGITAL

Recuperen una capçalera crítica pakistanesa

Un grup de periodistes i activistes del Pakistan s'han decidit a recuperar una capçalera alternativa als mitjans de comunicació corporatius, aquest cop per Internet. El mitjà reneix com un portal "per les veus rebels que tenen una llarga història de lluita per la democràcia i contra el règim militar". De moment, el projecte, tot i que aspira a ser professional, es nodreix d'aportacions voluntàries. El diari, que podeu trobar a <http://viewpointonline.net>, ha aconseguit 200.000 visites en menys d'un mes. M.S.

TELEVISIÓ

'Els Matins' fan publicitat de franc

Cada dilluns, *Els Matins* -programa informatiu matinal de Tv3- ofereix dues seccions on les empreses poden fer-se publicitat gratuïtament. A la primera, titulada *Ocupació*, Txell Ortiz informa les televidents de les places vacants a diverses empreses catalanes i dóna detalls del perfil laboral que busca l'empresa, gràcies al Servei d'Ocupació de Catalunya. A la segona, *Empreses d'èxit*, el programa de la cadena pública entrevista durant deu minuts la direcció d'alguna empresa que "tot i els temps de crisi, segueix triomfant", tal com assegura la presentadora Hel·lena Garcia Melero. El 21 de juny va ser el torn de Natura Bissé, una empresa de cosmètica catalana internacional de la família Fisas. L'entrevista a Ricardo Fisas sobre la història i la projecció de l'empresa va servir perquè aquest parles de la seva clientela -botigues luxoses als Estats Units-, donés consells a altres empresaris i comentés la seva situació al mercat. També es van mostrar imatges de la seu de l'empresa i detalls sobre els seus productes, que destacaven les seves virtuts, aplicacions i preus. M.S.

ANÀLISI

Una fotografia per continuar restant importància a les consultes sobiranistes

Xavi Martí

Els règims totalitaris eren plenament conscients del poder de les imatges i tendien a manipular-les o crear-les en funció dels seus interessos amb la idea de convertir-les en una eina eficaç per aconseguir els seus objectius polítics, o bé per modelar consciències. Però la utilització d'aquests mètodes per transmetre la realitat que l'emissora del

missatge vol que la gent vegi no està lligada a cap sistema polític concret i s'ha estat fent fins avui.

Tothom sap que si algú vol desprestigiar una manifestació on han participat 100.000 persones, cal fer una fotografia a la peu de carrer que només reflecteixi un grup reduït de manifestants. La fotografia que acompanya aquest text, publicada al *Periódico* el 21 de juny per il·lustrar la notícia sobre la

quarta onada de consultes sobiranistes, n'és un exemple. El 20J també s'ha fet a ciutats importants de l'àrea metropolitana, a feus del PSC, un partit a qui no li fan gens de gràcia aquestes votacions. L'objectiu de la foto és continuar amb la campanya iniciada fa mesos per alguns mitjans de comunicació, que busquen restar importància a les consultes i mostrar-les com quelcom únicament anecdòtic.

FREQUÈNCIES LLIURES I POPULARS [RÀDIO I TELEVISIÓ]

Ràdio Bronka 104.5FM (també 96.6FM de ooh. a 14h.) Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV (només web) Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio RSK (només per internet) Barcelona www.rsk.cat | Ràdio Trama 91.4FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canagladajove.terassa.net | Postscriptum Radio (només per internet) Terrassa www.postscriptumradio.org | Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà www.radiopinsania.net | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Radio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Radio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Radio Mistelera 100.8FM Dénia - La Xara www.lamistelera.org | La Tele 52UHF Gràcia (Barcelona) www.okupemlesones.org | Coetv Nou Barris (Barcelona) coetv@gmail.com | Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

www.viruseditorial.net

c/ Aurora 23 baixos · Barcelona | Tel./Fax. 93 441381 | virus@pangea.org

Salvador Gurucharri y Tomás Ibáñez

Insurgència libertària

Las Juventudes Libertarias en la lucha contra el franquismo

ISBN 978-84-92559-15-2 | 344 pàgines

ESPAI OBERT

Nou horari:
de dilluns a divendres
de 18 a 22 h

Ajuda-te a consumir econòmicament el projecte: Necessitem més socis i sòcies per fer front a les nombroses despeses mensuals!
Contacta amb nosaltres o passa't pel local!

· Col·lectius: Etcètera, Contra-Infos, Biogràfic, Polèmica, Ateneu Libertari del Poble Sec, Ràdio Sant Oria Lliure, Cooperativa de consum crític.
· La coordinadora es reuneix els dimarts a les 20 h.

C/Violant d'Hongria 71, 1er pis. Sants, BCN

FES SENTIR LA TEVA VEU

Per l'alliberament de gènere, de classe i nacional!

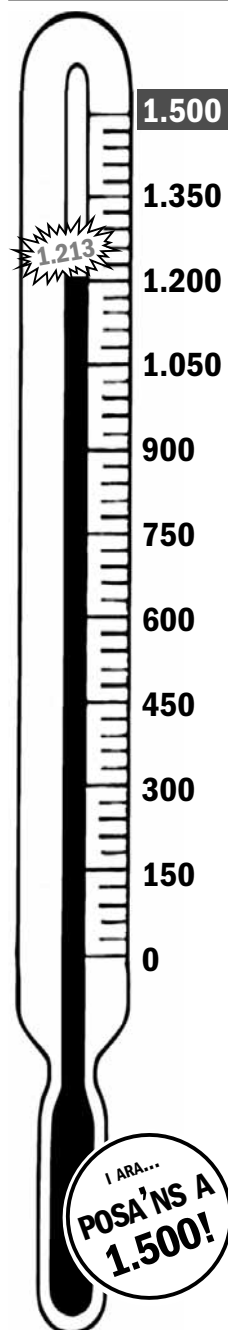
coordinadora obrera sindical

www.sindicat-cos.org
info-cos@sindicat-cos.org

, espai directa

SUBSCRIPTÒMETRE

Què és l'Objecció Fiscal?

L'objecció de consciència a les despeses militars o Objeció Fiscal és un acte de desobediència civil, és la negació a col·laborar amb l'Estat en la preparació de les guerres i en el manteniment de l'estructura militar. Es tradueix en desobediència activa en el moment de realitzar la declaració de la renda.

Tècnicament, consisteix a separar una part de l'impost sobre la renda, la part que correspondria a la despesa militar i desviar-la cap a un projecte social i solidari. També es pot separar (i desviar) una quantitat fixa i simbòlica.

L'Objecció Fiscal es basa en la negació a acceptar que els conflictes s'hagin de resoldre per mitjans violents com les guerres. La negociació és l'únic mitjà per aconseguir la resolució pacífica dels conflictes. Actualment, gairebé tots els estats opten per les solucions bèl·liques, la qual cosa implica l'existència d'exèrcits. Aquesta militarització (efectius humans, infraestructures, investigació militar, etc.) requereix massa despesa pública, que s'hauria de destinar a despeses socials. L'Objecció Fiscal, opta pel desarmament, per la resolució pacífica dels conflictes i té com a fi últim aconseguir un món sense guerres, on no tingui sentit l'existència d'exèrcits.

PER A TOTES AQUELLES QUE VULGEU FER L'OBJECCIÓ FISCAL RECOLZANT A LA DIRECTA LES PASSES A SEGUIR SÓN:

- > Ingressar la quantitat a objectar al número de compte de l'Associació per la Difusió Sense Límits (3025-0001-11-1433309697, de la Caixa d'Enginyers)
- > S'ha d'especificar en el concepte de l'ingrés: Ingrés provinent de l'objecció fiscal 2010 i cal guardar el comprovant que l'entitat bancària ens facilita.
- > Omplir la carta d'objector/a fiscal adreçada al ministre d'Hisenda, que s'adjuntarà a la declaració juntament amb el comprovant d'ingrés. Pots descarregar-ne un model seguint aquest enllaç: www.objecciofiscal.org/images/stories/documentos/instanciaof.rtf

Text extret de la pàgina web: www.objecciofiscal.org
Més informació: <http://www.youtube.com/watch?v=2giToASdIKC>

<http://imesd.wordpress.com> www.setmanaridirecta.info TELÈFON: 661 493 117

PUNTS DE VENDA:

BARCELONA. LES CORTS: Copisteria Facultat de Biologia UB | Copisteria Facultat de Física i Química UB | Llibreria l'Economista Facultat d'Economia UB. **GRÀCIA:** Llibreria Aldarull · Martínez de la Rosa, 57 | Cap i Cua · Torrent de l'Olla, 99 | Infoespai · Plaça del Sol, 19 | Taifa · Verdi, 12 | Distrivinyes · Or, 8 (plaça del Diamant) | Quiosc Punt i Coma · Guillem Tell, 29 | Estanc · Roselló amb Castillejos. **EIXAMPLE:** Quiosc Manu · Nàpols-Roselló. **CLOT:** La Farinera · Gran Via, 837 | CSO La Revoltosa · Rogent, 82. **SANT ANDREU:** Patapalo · Rubén Darío, 25 | Bar La Lira · Coroleu, 14 | Quiosc Comerç · Plaça Comerç | Quiosc Rambla · Fabra i Puig, 10 | Trèvol · Portugal, 22. **NOU BARRIS:** Ateneu Popular de 9 Barris · Portlligat, 11-15 | Can Basté · Passeig Fabra i Puig, 274 | Casal de Joves de la Guineueta · Pl. ca n'Ensenya, 4. **CIUTAT VELLA:** AQUENTI · Méndez Núñez, 1 principal | Xarxa Consum Solidari · Pl. Sant Agustí Vell, 15 | El Lokal · Cera, 1 bis | La Rosa de Foc · Joaquín Costa, 34 | Quiosc Colom · Rambles | Quiosc Tallers · Rambles | Quiosc Canaletes · Rambles | Quiosc Hospital · Rambles. **SANTS:** Centre Social de Sants · Olzinelles, 30 | Espai Obert · Violant d'Hongria, 71 | La Ciutat Invisible · Riego, 35 | Terra d'Escudella · Premià, 20 | Teteria Malea · Riego, 16. **POBLENOU:** Llibreria Etcètera · Llull, 203. **BELLATERRA:** Quiosc de Ciències de la Comunicació. **BERGÀ:** Llibreria La Mafalda · Plaça Viladomat, 21. **BISBAL D'EMPORDÀ:** Ateneu Llibertari Paqueta · Pg Marimón Asprer, 16. **CARDEDEU:** Quiosc del Centre · Ctra. de Cànoves, 4. **CORBERA DE LLOBREGAT:** Llibreria el Llapis · Sant Antoni, 20 | Llibreria Corbera · Pg dels Arbres, 4. **CORNELLÀ DE LLOBREGAT:** CSO Banka Rota · Rubió i Ors, 103. **ESPARREGUERÀ:** Taverna Catalana L'Esparracat · Feliu Munné, 18. **ESPLUGUES DE LLOBREGAT:** Quiosc Reine · Ctra. Cornellà amb Dr. Manuel Riera | Ubud Artesania · Mestre Joaquim Rosal, 22. **GIRONA:** Llibreria 22 · Hortes, 22 | Llibreria Les Voltes · Plaça del Vi, 2 | La Màquia · Vern, 15. **GRANOLLERS:** Llibreria La Gralla · Plaça dels Cabrits, 5 | Anònims · Miquel Ricomà, 57 | El Racó Ecològic · Roger de Flor, 85. **LA PALMA DE CERVELLÓ:** Estanc La Palma · Av. Catalunya, 31. **L'HOSPITALET DE LLOBREGAT:** Quiosc Montserrat · Pl. Mare de Déu de Montserrat | Quiosc · Plaça del Repartidor | La Resistència · Rosalía de Castro, 92. **LLEIDA:** Ateneu La Maranya · Parc, 13 | La Falcat · La Panera, 2 | Quiosc Discom · Alfred Penrenya, 64 | Espai Funàtic · Pi i Margall s26. **MATARÓ:** Llibreria Robafaves · Nou, 9. **MANRESA:** Moe's · Joc de la Pilota, 9 | Quiosc Arroniz · Avinguda de les Bases, 31. **MOLINS DE REI:** Comerç Just · Mercat Municipal | Llibreria Barba · Rafael Casanova, 45 | La Bodegueta · Pintor Fortuny, 45. **EL PRAT DE LLOBREGAT:** Quiosc Piscis · Avinguda Montserrat, 45. **REUS:** Bat a Bat Kultur · Sant Elies, 29. **RIBES DEL GARRA:** Llibreria Gabaldà · Plaça de la Font, 2. **SANTA COLOMA DE GRAMENET:** Associació Cultural Popular Aramateix · Montserrat 3 | La Krida · Sicília, 97 | Ateneu Julia Romera · Santa Rosa, 18. **SANT BOI DE LLOBREGAT:** Ateneu Santboià · Av. Maria Girona, 2. **SANT FELIU DE LLOBREGAT:** Teteria Índia · Jacint Verdaguer, 9 | Ateneu Sanfeliuenc · Vidal i Ribas, 23. **SANT JOAN DESPÍ:** Llibreria Recort · Major, 60. **LA SEU D'URGELL:** Llibreria La Llibreria · Sant Ot, 1. **SOLSONA:** Llibreria Cal Dach · Sant Miquel, 5. **TARRAGONA:** CGT Tarragona · Rambla Nova, 97-99, 2n pis. **TERRASSA:** L'Estapeira · de Baix, 14. **VALÈNCIA:** Café Tendur · Historiadora Silvia Romeu, 6 | Llibreria Sahiri · Danzas, 5 | Bar Terra · Baró de Sant Petri, 9 | Sodepau · Carnissers 8. **VALLS:** La Maria de Valls · Forn nou, 26. **VIC:** Llibreria La Tralla · Riera, 5. **VILADECANS:** CSO Els Timbres · Av. de la Generalitat, 27 | Llibreria Els Nou Rals · Sant Joan, 19. **VILAFRANCA DEL PENEDÈS:** La Fornal · Sant Julià, 20.

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

Butlleta de subscripció

Un cop hagis omplert la butlleta ens la pots fer arribar a la nostra adreça postal: carrer Radas 27, 08004, Barcelona. També pots enviar les dades per correu electrònic a l'adreça subscripcions@setmanaridirecta.info o entrar a la nostra web www.setmanaridirecta.info. Per a tenir més informació, podeu trucar al 935 270 982 o al 661 493 117

Nom.....	Cognoms.....	Edat.....
Adreça.....		
Població.....		Codi Postal.....
Correu electrònic.....		Telèfon.....
Quota: Ordinària ☐ 75 euros Semestral ☐ 40 euros Solidària ☐ 150 euros Altres ☐ euros		
Forma de pagament: Domiciliació ☐ (escriu a sota el número de compte corrent) / Ingrés ☐		
☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐		
*Amb la subscripció rebre cada setmana la publicació durant un any		
Si ☐ No ☐ Vull rebre informació d: qüestions relacionades amb la Directa		
Com has conegut la Directa?.....		
Ens comprometem a no facilitar les dades a tercers ni fer-les servir amb finalitats alienes a la Directa i a esborrar-les en cas de baixa		

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

LA XINA · ES VIUEN VAGUES A LES EMPRESSES CONTRA ELS SOUS DE MISÈRIA I LES CONDICIONS DE TREBALL

Bull l'olla de les protestes laborals

Dues de les treballadores xineses que van secundar la vaga del dia 12 de juny a la planta d'Honda situada a la ciutat de Zhongshan, a la regió de Guangdong.

Júlia Onorati
Pequín

Foxconn, empresa taiwanesa que fabrica components per Apple, ha viscut deu suïcidis en un any i protestes diverses a la seva instal·lació del sud de la Xina, arran de les condicions laborals. A les plantes japoneses d'Honda i Toyota, les vagues se succeeixen una rere l'altra des de fa més d'un mes. Les treballadores demanen augmentos salarials i, en general, els estan aconseguint. Kok, empresa taiwanesa, està vivint avalots i xocs amb la policia; fins ara, hi ha 50 persones ferides i 30 arrestades. Tot plegat és l'evidència del que fa mesos que corre per la Xina: la situació bull.

Les vagues i les protestes despullen els mecanismes de creixement xinès, basat en l'esclavatge

Les vagues i les protestes no només despullen els mecanismes de creixement xinès -basat en l'esclavatge-, sinó també el model social proposat: producció i augment del consum, a canvi de drets com lliber-

tat o democràcia. Però hi ha un altre element que cal tenir en compte: la premsa nacional està cobrint àmpliament cada esdeveniment -per això en tenim detalls-, però subratlla un nacionalisme ranci dels treballadors xinesos que s'enfronten només a patrons estrangers. Se silencia el clima de les fàbriques xineses, on, segurament, hi deu haver moviment, ja que les condicions laborals no són millors que les que es viuen a les plantes estrangeres. De tot plegat, però, en despunta una connotació positiva per aquells nascuts als anys 80, un subjecte social que, sovint, ha estat criticat per la seva apatia i que, en canvi, ara troba el seu protagonisme social a través dels activistes creixents a Internet i els treballadors de les fàbriques.

La producció xinesa de baix cost tremola i atreu l'atenció del Partit, sempre vigilant que les protestes no esdevinguin confusió social i no surtin dels mitjans nacionals.

El 7 de juny, Kunshan, una ciutat prop de Xangai -pulmó econòmic del país- va ser tocada per les protestes dels treballadors de la Kok. Produïen components de cautxú per a l'automoció. Cotxes, com els d'Honda i Toyota, just en el moment en què la Xina ha esdevingut el primer mercat mundial, són els que es troben a l'ull de l'huracà. Els 2.000 treballadors de la fàbrica Kok van decidir fer vaga per demanar augmentos salarials i millo-

res de les condicions laborals. Les negociacions van arribar, però els xocs amb la policia han deixat marca més enllà de la gent ferida i arrestada. A la Xina, quan hi ha mobilitzacions, no hi ha terme mig. Quan això passa en una fàbrica xinesa, normalment, es cataloga com a incident en massa i els resultats són normalment ferits, arrestos i crema de béns. "Els han pegat brutalment i indistintament de si eren homes o dones", expliquen diferents testimonis dels fets de la Kok.

Les raons de la vaga no són només sobre el salari, sinó per les condicions inhumanes de la feina

Les raons de la vaga no són només sobre el salari, sinó per les condicions inhumanes de la feina, per la falta d'assegurança de vida o de cobertura social i per l'abolició del dissabte com a dia de treball voluntari (un eufemisme). També es demana no treballar a temperatures elevades, d'entre 40 a 50 graus.

La vaga de Kunshan, com les vagues de la Toyota, és l'eco del que ja

fa més d'un mes que es mou a les plantes de l'empresa Honda. Després de la vaga de treballadores d'Honda de la població de Foshan, que ha comportat un augment salarial del 24%, ha arribat l'onada a dues empreses proveïdores de la casa japonesa. A les instal·lacions de la Yutaka Giken de Foshan, la plantilla va fer vaga el mateix 7 de juny i es va manifestar pels carrers. Cal recordar que, a la Xina, els sindicats independents estan prohibits i no hi ha dret de reunió, associació o manifestació ni un sistema judicial amb garanties. La Yutaka i la taiwanesa Taoyuan Fuwei produeixen catalitzadors per cotxes Honda. El 9 de maig, es va celebrar una nova vaga a la filial Honda Lock, a la província de Guangdong. La companyia ja ha anunciat que ha hagut de suspendre la producció d'alguns models per manca de components. El 19 de juny, es va tancar la negociació d'Honda Lock amb un augment salarial de 25 euros aproximadament, tot i que les treballadores en demanaven 70. Un desenvolupament desigual i unes diferències entre rics i pobres que comencen a esquarterar la pau social i que fins i tot ha tingut en dansa el Partit. El 10 de juny, Xinhua, l'agència de premsa governamental, proposava una editorial sobre la necessitat d'augmentar els sous per mantenir el consum intern. Sembla el principi d'un canvi respecte el *made in china*.

ANDALUSIA · REPRESSIÓ
La Guàrdia Civil reté un grup de sindicalistes a Sevilla

Laia Gordi
Redacció

Un grup de representants del sindicat Federació de Treballadors i Treballadores de Catalunya-Intersindical Alternativa de Catalunya (FTC-IAC) es va desplaçar fins a Sevilla, el 8 de juny, per donar suport a 70 sindicalistes del Sindicat Andalús de Treballadors (SAT) que s'enfrontaven a un judici per l'ocupació de la seu de la patronal Asociafruit. Els fets es remunten al novembre de 2008, quan el SAT va organitzar una acció de protesta per la vulneració de drets laborals i sindicals a la hisenda La Jarilla, propietat de l'empresa Royal Sociedad Agraria de Transformación. Després de la jornada en comú entre els dos sindicats, quan les representants de la FTC-IAC es disposaven a agafar l'autobús en direcció a l'aeroport, diverses dotacions de la policia espanyola i alguns agents de paisà les van abordar al mig del carrer. Totes van ser escorcollades i identificades dues vegades i van romandre retingudes durant 50 minuts a l'interior d'un cordó policial. Segons veus del sindicat FTC-IAC, "el fet va generar molta tensió dins el grup

"Vivim sota un règim de persecució de la dissidència i de la lluita social"

arran de l'actitud prepotent i provocadora que van mantenir en tot moment uns agents que, a més, no van donar cap explicació de la seva actuació". "Fets com aquests posen de manifest que continuem vivint sota un règim de persecució contra la dissidència i la lluita social i evidencien la impunitat i la injustícia amb què actuen les forces de seguretat de l'Estat", conclou el sindicat a la seva nota de premsa enviada als mitjans.

Durant la jornada, s'havien organitzat diversos actes en comú: ambdues organitzacions es van concentrar davant dels jutjats; van participar de la manifestació per la vaga del sector públic del 8 de juny a Sevilla; es van reunir amb les treballadores de Parcs i Jardins de l'Ajuntament de Sevilla, subcontractades per l'empresa Althenia SL-Grupo Sando, que estan protagonitzant una vaga indefinida des del 28 de maig per l'amenaça d'acomiadament de 36 persones, i es va fer un dinar i una assemblea conjuntament.

El judici, d'altra banda, va anar prou bé, ja que fins i tot el testimoni d'un policia va descriure el comportament dels sindicalistes com a "molt respectuosos amb les instal·lacions" i va reconèixer que els membres del SAT "van desallotjar l'espai quan se'ls ho va demanar i sense malmetre res".

, roda el món

COLÒMBIA · EL CANDIDAT OFICIALISTA JUAN MANUEL SANTOS GUANYA LA SEGONA VOLTA DE LES ELECCIONS PRESIDENCIALS

La població tria l'opció continuista

Julieta Bermejo
Bogotà

Colòmbia ha triat president pels propers quatre anys. Juan Manuel Santos, candidat oficialista, ha guanyat les eleccions presidencials a la segona volta amb més de nou milions de vots, un 69% del total escrutat. Antanas Mockus, candidat opositor pel Partido Verde, ha obtingut el 27,5% dels vots i només ha guanyat al Departament del Putumayo, tal com va succeir a la primera volta del dia 30 de maig.

Els resultats no han sorprès gaire, tenint en compte que, ja a la primera volta, Santos va recollir un 45,6% dels vots, mentre Mockus, el seu principal rival segons indicaven totes les enquestes, va quedar enrere amb un 21,5% dels vots. Després dels resultats del 30 de maig, es va posar en marxa el joc d'aliances de cara a la segona volta: Santos va apostar per la fórmula de crear un Govern d'Unitat Nacional al costat del Partit Liberal, el Partit Conservador i Cambio Radical, per reunir els vots de la dreta. Mockus, en canvi, va defugir les aliances i va optar per reclamar el vot útil de la gran massa abstencionista del país. Va rebutjar la proposta d'un acord programàtic per part del Polo Democrático Alternativo -l'única opció política d'esquerra del país- i va demostrar a la gent que encara no n'estava convençuda que el seu programa de govern no dista tant del de Santos. Va rebutjar possibles aliances amb el Partido Liberal i amb Cambio Radical, però, el 21 de juny, en una entrevista a Caracol Radio, va reconèixer que estava ple de prejudicis injustos, que "la política es fa aliant-se" i que "hem d'aprendre a treballar junts".

El gran guanyador d'aquestes eleccions a Colòmbia ha estat, sens dubte, l'abstencionisme

Però el gran guanyador d'aquestes eleccions ha estat, sens dubte, l'abstencionisme. Dels 30 milions de colombians i colombianes cridades a les urnes, tan sols han exercit el seu dret de vot prop de tretze milions de persones. La jornada plujosa a la majoria de les grans ciutats no ha contri-

Juan Manuel Santos disposa el seu vot a l'urna mentre fa un signe de victòria amb la mà

La presència de la policia i de l'exèrcit pels carrers de les ciutats colombianes s'ha intensificat durant les eleccions

buit gaire a fomentar la participació, però tampoc no ha convençut la fórmula de canvi proposada pel candidat del Partido Verde. En una jornada marcada per diversos alteracions de l'ordre públic protagonitzats per la guerrilla a diferents departaments, la població colombiana han triat l'opció

continuista, que comporta seguir pel camí d'una sortida militar al conflicte.

El discurs de la por manegat per Uribe i Santos ha quallat entre l'opinió pública. La política de seguretat democràtica dissenyada per Uribe com a estratègia política de govern

per derrocar les FARC per la via armada ha fet augmentar el pressupost militar del país de forma exponencial. Avui, aquest representa més d'un 6,5 del PIB, mentre als Estats Units representa un 4% i als països europeus al voltant d'un 2%. Les desigualtats socials formen part de les

causes últimes d'aquest conflicte, sota el qual Colòmbia es dessagna des de fa més de 40 anys. Però el govern actual, en comptes de buscar formes de redistribució de la riquesa i de la terra, no ha fet més que aprofundir els desajustos del pressupost nacional. A conseqüència d'això, Colòmbia s'ha convertit en el país més desigual de l'Amèrica Llatina en termes de PIB per capita.

L'exministre de defensa i successor inqüestionable de les polítiques d'Álvaro Uribe, Juan Manuel Santos, seguirà el camí del seu predecessor en tot el que fa referència al conflicte social i armat en què viu immers el país. A les seves primeres declaracions després de conèixer els resultats, Santos va dedicar unes paraules a les FARC: "Que ho sentin els terroristes, que ho senti el món sencer, a les FARC, se'ls ha acabat el temps. Colòmbia està sortint del malson del segrest i la violència. Mentre insisteixin en els seus mètodes terroristes, mentre insisteixin a atacar el poble colombià, no hi haurà diàleg i ens hi continuarem enfrontant amb tota la força".

El de Juan Manuel Santos, continuarà essent un govern que parla de situació de postconflicte

El de Santos, continuarà essent un govern que parla de situació de postconflicte, mentre els combats i els enfrontaments es continuen produint diàriament a bona part del país; un govern que persegueix les organitzacions socials i indígenes; un govern sota el qual s'han comès crims contra la població civil que resten en la impunitat; un govern, al cap i a la fi, que no té interès a trobar una sortida negociada al conflicte perquè ha quedat demostrat que la ciutadania prefereix tancar els ulls i empassar-se el discurs oficial que diu que la guerrilla està acabada i que, ara, el que cal és reforçar la confiança inversionista del capital estranger al país.

El dia 7 d'agost d'enguany, Uribe deixarà la Casa de Narino per passar el relleu al seu successor, però el que és clar és que continuarà governant a la rereguarda. "Des de qualsevol trinxera", tal com afirma el propi Álvaro Uribe.

Productos de la tierra
El portal de venta de productos del PPCC
www.productosdelaterra.cat

La Maria de Valls
Tot per el cultiu del cannabis
C/ Forn Nou, 26
43800 Valls (Tarragona)
Teléfono: 977 608 329
lamariadevalls@hotmail.com
www.lamariadevalls.com

Diagonal
El lobby transgénico en el Gobierno 29
LAS SUSCRIPCIONES HACEN POSIBLE ESTE PROYECTO
SUSCRÍBETE DESDE 25€

QUESONI
www.quesoni.cat
Il·luminació i sonorització d'esdeveniments.
Teléfonos de contacto:
Uri: 626 824 345
Tobal: 677 338 594
Rep: 699 694 872
Cardedeu, Països Catalans info@quesoni.cat

disco 100
c/ Escorial 33 Barcelona
Teléfono 932 840 904
disco@disco100.com

JAPÓ · EL PARTIT COMUNISTA S'ERIGEIX EN L'ALTERNATIVA DE LA CLASSE TREBALLADORA DAVANT LES POLÍTIQUES NEOLIBERALS

La joventut nipona pren el roig per combatre els estralls del capitalisme

Alex Romaguera
Barcelona

Michiko Suzuki és un jove llicenciat de 22 anys. Des que va entrar a la universitat de Wako, aquest aficionat a la literatura i als textos polítics ha dedicat el temps lliure a repartir propaganda comunista pels carrers de Tòquio. Influenciat per la militància dels seus pares i l'impacte que causa la flexibilitat laboral en el jovent, difon la idea d'un sistema social més igualitari i sense explotació. Michiko, que fa mesos que és protagonista a la revista *Magazine*, és un dels milers de joves que durant els darrers anys s'han enquadrat al Partit Comunista del Japó (PCJ). Una formació a la qual s'afilien 1.000 persones cada mes de mitjana, la majoria treballadors i treballadores que són víctimes de lleis que afavoreixen els contractes precaris als diferents sectors productius. Aquesta situació, agreujada per la crisi financera, avui, condemna el 44% de la força laboral nipona a malviure en la incertesa i en un profund malestar.

El partit de Shii abandera la defensa de la pau i el retorn als valors comunitaris que s'havien dilapidat els últims anys

Michiko pertany a aquesta generació que ha experimentat en carn pròpia la cruessa de les polítiques desreguladores, contra les quals s'han organitzat diverses marxes aquest darrer mes. Només a la capital del país, han tingut lloc tres protestes de sindicats i col·lectius de treballadores que, després de perpetuar-se en l'eventualitat, engreixen l'atur del tercer país més ric del planeta. Tot plegat va començar l'any 2002, just quan el govern va iniciar les primeres reformes destinades a flexibilitzar el mercat de treball i a deixar que les multinacionals imposessin contractes al seu gust, sense seguretat social ni primes ni els blindatges que han d'evitar la seva extinció a primeres de canvi. Així ho han practicat Nissan, Honda, Toyota o altres empreses de l'automòbil, o les vinculades a la indústria tecnològica, entre les quals Terasaki o Ricoh. Quan la recessió els ha passat factura, aquests contractes que suporten el 70% de la gent assalariada s'han fet fonidissos i han empès milers de joves a viure en condicions paupèrrimes o a mercè de l'economia submergida.

Aquest cartell de les Joventuts Comunistes japoneses denuncia que les dones no són objectes

Revolta inclusiva

El Partit Comunista del Japó ha esdevingut l'esperança per moltes de les afectades. Antigues empleades que el veuen com el dipositar dels valors dilapidats els últims anys, durant els quals l'afany pel lucre ha dominat la moral pública nipona. En quedar al descobert les misèries de l'avarícia i les conseqüències d'un model basat en l'exportació i en la demanda externa,

milers de persones s'han acostat a la formació històrica. En aquests moments, tot i que compta amb vuit alcaldies i divuit dels 722 escons del parlament estatal, el PCJ marca el debat polític amb un discurs profundament innovador i es catapultava com l'única oposició genuïna al descredít de les forces majoritàries. Fins i tot la revista *Times* admetia, fa poc, el paper "renovador" del Partit Comunista i li reconeixia la fun-

ció de "vigilant" davant els excessos de les autoritats i la vulneració dels drets de la classe treballadora. Una fermesa compatible amb la disciplina leninista mitjançant la qual la formació de Kazuo Shii vol impulsar una "revolució democràtica".

Michiko Suzuki, com la resta de la gent nova que s'hi afilia, s'ha vist seduit, convençut que "lluny de renunciar als referents del comunisme ortodox- el PCJ trenca l'errà-

tica política oficial a través de missatges que donen resposta a les inquietuds socials i que apel·len a la radicalitat democràtica.

Així, al marge de l'establishment, el partit de Shii abandera la defensa del comunitarisme, de la pau i el no alineament a l'estratègia nord-americana contra el terrorisme, tal com es va demostrar durant les marxes amb què la formació comunista va rebutjar la invasió a l'Iraq, a l'Afganistan o als programes de proliferació d'armes nuclears. Una vocació pacifista inèdita en la cultura nipona, però que molt jovent ha secundat i a través de la qual s'ha incorporat a les assemblees del partit. De la mateixa manera, el PCJ ha despertat simpaties després de rebutjar la reforma del famós Article 9 de la Constitució, que prohibeix la participació del govern de l'Estat en conflictes bèl·lics a l'estranger, tot enarborant aquella cita segons la qual "el poder sobirà resideix en el poble".

Leninisme entre gratacles

La revifalla del comunisme també s'explica per altres plantejaments que han sacsejat les essències de l'Estat nipó. En particular, el rebuig a l'existència d'un emperador i l'aposta decidida per una república basada en els principis de la laïcitat i de la igualtat entre homes i dones. Una demanada a la qual han contribuït les declaracions del primer ministre Shinzo Abe, que ha justificat la prostitució de milers de dones

El seu projecte es desmarca de la tutela dels 'lobbies' i del comunisme regnant a la Xina o a Corea del Nord

japoneses durant la Segona Guerra Mundial i que només van rebre les crítiques del PCJ. A banda de les marxes protagonitzades per joves comunistes contra la discriminació de la dona amb motiu del 8 de març, senyal dels nous valors que comencen a arrelar a la societat nipona. La transparència a l'hora d'explicar aquest projecte social, independent dels lobbies que tutel·len la resta de partits, però també del comunisme xinès i coreà, ha permès que es PCJ encarnés la "moral possible" a què aspira Michiko Suzuki. Ell, com altres treballadors disseminats entre els gratacles de Tòquio, confia que el Partit Comunista sigui l'"eina de protesta" que li permeti sortir de l'atzucac i recuperar l'esperança que el capital li havia arrabassat.

> Quan el 'manga' aixeca el puny

L'adhesió al comunisme ha augmentat gràcies al seu llenguatge fresc i adaptat als canons de la modernitat. I no només entre els cercles de militants. L'univers del PCJ també penetra al circuit de consum massiu com la lectura, els videojocs o els personatges més famosos de la producció animada. Entre els *best sellers* de l'últim mes, s'ha fet popular una de les clàssiques

novel·les japoneses, *Kanikosen* (El pesquer), dedicada als treballadors i treballadores que es revelen contra els seus patrons.

A aquest fenomen de masses, que encapçala el rècord de vendes amb 507.000 exemplars des del mes de gener, s'hi ha afegit l'èxit del còmic *manga* que recrea la mateixa història marxista. Només el primer semestre de 2010, l'editora de Kouske Maruo n'ha liqui-

dat més de 200.000 unitats, a mans d'una munió de nois i noies fascinades per la lluita de les protagonistes contra l'opressió capitalista.

Els blocs d'Internet i vídeos *on-line* són altres eines que han transformat les velles icones del comunisme en objectes de culte al servei de la justícia i de la revolta social.

, expressions

cultura@setmanaridirecta.info

“La poesia és el pensament exprimit al màxim”

La poeta i rapsoda Blanca Llum Vidal, una de les joves veus emergents de la nova poesia catalana, prepara la publicació del seu segon llibre, titulat ‘Nosaltres i tu’

La poeta i rapsoda Blanca Llum Vidal (1986) escriu amb veu alta i per això té set, set de mots, sons i sentits. No li agraden les etiquetes, però es reconeix part del grup de poetes catalanes joves, el treball inèdit de les quals es va publicar fa dos anys a l'antologia *Pedra Foguera*. Imprimint la seva manera personal d'entendre la poesia recitada, el mes de novembre, aquesta jove publicarà el seu segon llibre, *Nosaltres i tu*, després de l'original *La cabra que hi havia* (2008). Més hermètic i alhora cohesionat, explica que la influència del seu passat a l'entorn rural de Casserres (Berguedà) no es fa tan explícit en aquest nou treball. Caldrà escoltar-la en veu alta, en moments de set, per comprovar si les seves paraules emanen d'ella, la Blanca Llum, o si, en canvi, brollen d'una font salvatge.

MAR CARRERA

Mar Carrera i Alba Gómez
expressions@setmanaridirecta.info

Què és per tu la poesia?
És una cosa que no puc ni vull definir, però crec que és una manera de conèixer-te a tu mateixa, de conèixer el món i de pensar d'una determinada manera. No és el paradigma de totes les coses, és el pensament exprimit al màxim, passat pel sedàs. També és una manera de relacionar-nos amb l'alteritat.
T'agrada definir-te com a poeta?
D'entrada no... Però em dedico a escriure. No sé si sóc poeta, però escric. A la vida, sé que, com a mínim, vull això: escriure.

“No hi ha límits entre poesia recitada, música i teatre”

Has afirmat més d'una vegada que escrius en veu alta...
Escriu els poemes, vers per vers, en veu alta. De fet, a mi, escriure em provoca set. Sempre ho he fet així, recitant de manera inconscient i els poemes me'ls sé, perquè cada vers el repeteixo moltes vegades.

La vinculació de la teva poesia amb l'oralitat fa que entenguis el llenguatge poètic amb més matisos?
El fet de l'oralitat és un repte per mi. T'has de fer entendre. Quan recites no vomites els teus poemes, perquè hi ha gent que t'escolta i s'estableix una relació entre ells i tu. I el repte és que t'entenguin.
Hi ha límits entre la poesia recitada, la música i el teatre?
No crec que n'hi hagi i penso que està bé que es connectin les tres facetes. Ara, una cosa és recitar un poema i una altra de diferent, teatralitzar-lo. Jo no ho faig i, de fet, no m'agrada, perquè comences a donar matisos i veus, però, on és la intenció de l'autor? El que sí que m'agrada, en canvi, és fer recitals musicats.
Quins són els referents del teu món poètic?
N'hi ha molts! Em fa por fer una llista que acabi essent un cànon personal. Llegeixo des dels trobadors -ara mateix estic llegint *Curial e Güelfa*- fins a poetes de tota mena. Maragall m'encanta, Verdaguier, Carner i Foix m'agraden molt... Papasseit també, però no l'he llegit de la mateixa manera.
Aquest bagatge literari el trasllades en una poesia que evoca paisatges sensorials i en moviment, que aconsegueix explicar veritats dibuixades en la natura.
Fa gràcia això del paisatge. Tinc un

col·lega que diu que escric poesia forestal. Tot i que últimament estic fent poemes més hermètics, seguint un estil diferent del dels poemes de *La cabra que hi havia*, que semblen més aviat cançons. En la meua poesia, la terra i la natura són certament importants. No són l'objectiu, però sovint són l'instrument per parlar d'altres coses. Als meus poemes, però, també hi ha amor, bàsicament, hi ha amor. I no pas en el sentit romàntic de tu, jo i la nostra història, sinó que hi apareix l'amor com a força i com a relació.

“El tancament de l'Horignal ha estat un cop molt fort”

Recentment, la poesia catalana jove ha pres un impuls a través dels recitals i de col·lectius com Pedra Foguera. El jovent esteu aconseguint popularitzar una mica més el gènere poètic?
Pedra Foguera era una il·lusió, un projecte que teníem uns quants i que va funcionar bé, però se'ns va escapar de les mans i va volar tot sol. Va tenir una repercussió mediàtica molt gran i fins i tot se'ns va arribar a

etiquetar com a generació, cosa que em sembla estranya. Fins fa quatre anys, els poetes antologats a *Pedra Foguera* (2008) escriviem tots sols... Llavors, jo vivia a Casserres, però ens vam trobar tots plegats i va néixer una història familiar i d'amistat. A mi, però, aquesta etiqueta de generació no m'acaba d'agradar i crec que també hem d'estar alerta perquè Pedra Foguera no es converteixi en un conjunt de capelletes. Ens uneix alguna cosa, però també és important que es respectin les individualitats i que siguem crítics.
Quins vincles teniu amb el moviment poètic més underground que es va coure a casa nostra als anys 80 i 90, també basat en els recitals?
Hi estem molt relacionats. Només cal mirar qui prologa els llibres de la col·lecció de poesia jove La Cantàrida. Poetes com Carles Hac Mor o Enric Casasses són referents per la majoria dels membres de Pedra Foguera. Tot i que no m'agrada, crec que en realitat ens han fet de padrins, encara que també fem actes tots junts.
Un dels espais habituals de trobada de la gent amant de la poesia és el bar l'Horignal de Raval, a Barcelona, que recentment ha estat amenaçat per l'Ajuntament.
Sí. Diuen que, en principi, tornaran a obrir la sala després de fer-hi obres. El tancament de l'Horignal ha estat

un cop molt fort perquè la programació poètica que s'hi feia era fora de sèrie. A més, aquest espai mai no ha estat subvencionat per ningú i mai ningú no ha cobrat. Hi vaig fer el segon recital de la meua vida! L'espai em va servir per conèixer molta gent...
Quin valor dónes als premis literaris?
Jo no he guanyat cap premi literari i, de fet, només m'hi he presentat en dues ocasions perquè em fa mandra i angúnia. Els premis literaris són homes de negocis que, a sobre, trafiquen amb poesia! En realitat, penso que si m'arriba a presentar a algun premi serà perquè, al capdavant, són uns diners i, alhora, perquè et publiquen el llibre.
No has necessitat de cap premi per publicar.
Sí. Em fa certa il·lusió que allò que he publicat no sigui fruit de cap guardó. Al novembre publicaré un altre llibre, que duu per títol *Nosaltres i tu*, un títol que inicialment em semblava tòpic, però que ja no m'ho sembla. Així com *La cabra que hi havia* és un recull d'idees, en aquest nou llibre, els poemes formen part d'una història, és gairebé un llibre cronològic.

“Feia al·lusió als terrenys que veia, molt edificats, i on hi devien córrer cabres”

Parlant de títols... d'on ve *La cabra que hi havia*?
La història d'aquest llibre es remunta a un dia de Sant Joan de fa dos anys. Jo tornava de Sant Pol en tren per passar la revetlla amb els meus amics. Recordo que m'havien tret el queixal del seny... A la tarda, havíem anat a una platja que li diuen la Roca Grossa. Durant el viatge, vaig començar a escriure i em va sortir l'expressió *la cabra que hi havia*. Feia al·lusió als terrenys que veia al meu voltant, molt edificats, i pels quals -pensava- anys enrere hi devien córrer cabres. Quan ho vaig explicar, en Perejaume em va dir que la gent de Sant Pol, a la platja de la Roca Grossa li diuen, precisament, La Cabra. Una anècdota? Sí, una anècdota. O potser alguna cosa que s'hi respirava.

LIBRES

A l'empara de França

L'historiador barceloní Òscar Jané analitza la figura de Ramon Trobat, el polític que va imaginar una Catalunya 'a la belga' protegida pel poderós veí del nord

Al·legoria del Tractat dels Pirineus creada per Claude Deruet

Xavi Díez
expressions@setmanaridirecta.info

La línia imaginària que separa els Pirineus té un abans i un després abans de la irrupció del jove historiador barceloní Òscar Jané Checa. Amb el terratrèmol que va suposar la tesi doctoral sobre la construcció mental de la frontera arran del Tractat dels Pirineus, *Catalunya i França al segle XVII*, i la seva rèplica, *La identitat de la frontera pirinenca*, l'autor ha aprofundit en el que podríem considerar l'arqueologia política del divorci mental entre la Catalunya al nord i al sud de les alberes, una fita assolida per dos estats en conflicte que -a còpia de molt d'esforç, contradiccions i improvisacions- van aconseguir instal·lar aquestes ratlles imaginàries allà on fan més mal: la psicologia col·lectiva.

Jané, que es va passar molts anys recorrent una Cerdanya dividida artificialment i que ha esdevingut un dels principals ponts personals i intel·lectuals entre el Principat autònom i el Departament 66, ens revela allò que va ser ignorat, simplement censurat, o més probablement, mal entès per la història oficial. Segons la seva tesi, el Tractat dels Pirineus de 1659 no hauria de ser interpretat com la pèrdua del Rosselló i la Cerdanya, sinó com la divisió de Catalunya en dos projectes en conflicte. El primer, al sud, basat en la resistència als exèrcits del rei espanyol i a les incursions de les forces del rei francès, seria l'intent de supervivència d'unes institucions que asseguraven una certa independència davant el projecte assimilador castellà. El segon, del qual parla el llibre analitzat, seria el d'una Catalunya sense Espanya, sota l'empara de França, amb Perpinyà i el Rosselló

com a base per "reconquerir" la integritat del Principat, foragitar els castellans i mantenir un estat més o menys independent, sota la protecció d'una França que inicia una període d'hegemonia europea.

Biografia política de Ramon Trobat

Aquest intent és liderat per un personatge que l'historiador barceloní analitza des d'una esplèndida biografia política. Ramon Trobat és un dels membres d'aquesta categoria social indefinida, entre la petita noblesa i la burgesia il·lustrada, acostumada a menar els afers amb independència de la monarquia i amb un alt nivell de pensament polític, que serà -com analitza Antoni Simon en una biografia recent sobre Pau Claris- el grup que protagonitzarà el trencament amb Felip IV i Olivares i apostarà inicialment per l'efímera República de 1641. Una classe amb un gran coneixement del dret, la història i la política que teoritzava en profunditat sobre la legitimitat del poder i que acaba posant les bases de la consciència nacional catalana.

Tanmateix, Trobat és un dels exiliats que s'ha de refugiar a Perpinyà sota la protecció dels Borbons i, des d'aleshores, amb una gran capacitat i decisió, tracta de materialitzar la seva obsessió: foragitar els castellans de Catalunya i recuperar la totalitat del Principat. Sense explicitar-ho, Trobat voldria haver fet de Catalunya una Bèlgica que fes de tap entre la monarquia francesa respecte a l'espanyola, des de la protecció del poderós veí del nord. Va estar a punt d'aconseguir-ho. Després d'una llarga trajectòria de servei exemplar a la monarquia fins al punt d'esdevenir l'home imprescindible, un polític modern i intuitiu, va arribar a recuperar Barcelona el

Catalunya sense Espanya

Ramon Trobat. Ideologia i catalanitat a l'empara de França.
Òscar Jané Checa.
Afers, Catarroja, 2009.
Pàgines: 277.

1697. Tanmateix, ja era massa tard i el joc diplomàtic internacional va jugar -ja és una tradició de llarga durada- un paper desfavorable per als interessos catalans, ja que un tractat va tornar la sobirania a Carles II i va posar les bases del drama de 1714. El Rosselló, massa feble per resistir-se i amb un col·laboracionisme entusiasta del grup d'exiliats barcelonins com Trobat, van accelerar la incorporació a l'Estat francès, l'afrancesament de les elits i la Catalunya francesa que, avui, gràcies a Jané i a una generació d'intel·lectuals potents de banda i banda de la frontera, comença a ser-ho menys.

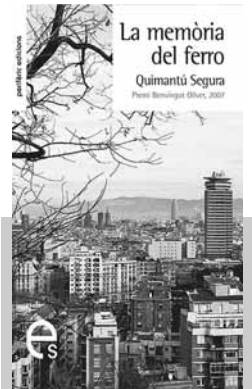
LIBRES

Desarrelament i incertesa

Xavier Urbano
expressions@setmanaridirecta.info

L'editorial valenciana Perifèric Edicions ha publicat el llibre de Quimantú Segura *La memòria del ferro*. La publicació es va forjar gràcies al fet que la novel·la va guanyar el premi Benvingut Oliver 2007 que impulsa l'Ajuntament de Catarroja. Perifèric Edicions publica l'obra vencedora d'aquest premi des de l'any 2003.

La memòria del ferro és una novel·la amb tints autobiogràfics que narra les peripècies de Rou Ascona, santcugatenc de naixement i gracienc d'adopció -com el mateix Segura-, tot abordant temes sensibles com l'arrelament, les relacions i la incertesa en un entorn físic i emocional que, poc a poc, es va fent difícil de reconèixer pel protagonista. L'estructura de l'escrit fa que tingui una lectura àgil, ja que està construït mitjançant capítols breus on es barregen la realitat i moments onírics farcits de personatges i paisatges molt fàcils de reconèixer. Potser el més interessant de la novel·la és la descripció acurada de la transformació de la ciutat de Sant Cugat del Vallès que s'esbossa entre línies. Un model que porta aquella gent que l'ha coneguda i l'habita a un progressiu desarrelament dels seus carrers i els seus racons. Aquesta precarietat de l'entorn es veu alimentada al llarg de tota

La memòria del ferro

Quimantú Segura.
Perifèric Edicions, 2010.

l'obra per un desengany emocional que deixa el protagonista fora de joc. Tots aquests factors són els que marquen les reflexions filosòfiques que, sovint, es plasmen en forma de diàlegs i que l'autor ha farcit de referències literàries i acadèmiques. El llibre es va presentar el 10 de juny a l'Ateneu La Torna de la Vila de Gràcia amb l'autor i l'acompanyament de Marc Serrats, Coia Valls i Xulio Ricardo Trigo.

CAMPANYES

El jovent de Badalona se solidaritza amb Nicaragua

Aitor Blanc
barcelonesnord@setmanaridirecta.info

A partir de l'experiència i el treball a la població de Chichigalpa (Abachi, Nicaragua), amb l'Agermanament de les escoles Francisca González de Chichigalpa i l'Escola Jungfrau de Badalona, durant el mes de juny, l'Esplai Xirusplai de Badalona i el grup de joves Los Lirios han organitzat un seguit d'activitats amb l'objectiu de donar a conèixer la situació social que viu Nicaragua. Entre els actes organitzats, es va fer un concert amb Cesk Freixas, Igitaia i La Gossa Sorda -entre d'altres-, una exposició, xerrades i una gimcana infantil.

Les jornades solidàries, titulades *Badalona per Nicaragua*, van tenir el seu punt àlgid el 12 de juny amb un festival musical al Pavelló de La Plana,

que va comptar amb l'assistència de 800 persones. Segons Jordi Crisol, organitzador i membre de Xirusplai, "les jornades han tingut molt bona acollida" i ho argumenta afirmant que "feia molt de temps que, a Badalona, no es feia quelcom així des del teixit associatiu".

Els actes, que han comptat amb la col·laboració d'altres entitats, pretenien visualitzar la feina feta durant aquests anys a Nicaragua, plantejar què cal fer a partir d'ara i recollir fons per poder continuar tirant endavant totes les accions que s'estan duent a terme al país. Una de les tasques que han desenvolupat ambdós col·lectius ha estat la formació de monitors i monitors nicaragüencs per crear un esplai al barri de Los Lirios de Chichigalpa, muntar-hi una ludoteca i dotar de formació i idees un grup de dones del mateix barri.

, expressions

MÚSICA

La Gossa Sorda predica l'heretgia valenciana

El grup de Pego publica el seu quart disc, 'L'últim heretge', on fa memòria de la darrera víctima de la inquisició espanyola, el mestre Gaietà Ripoll

Elisenda Soriguera
expressions@setmanaridirecta.info

Gaietà Ripoll, nascut a Solsona l'any 1776, va exercir de mestre a Russafa. Acusat de no creure en els dogmes catòlics, va ser condemnat a mort per heretge i executat a València el 31 de juliol de 1826. Ripoll va ser l'última víctima oficial de la inquisició espanyola. Aquesta història ha servit d'inspiració al grup de Pego La Gossa Sorda per publicar el seu nou treball, format per un CD i un DVD. Es tracta de *L'últim heretge* (Maldito Records, 2010). El treball parteix de l'execució de Ripoll, però va més enllà: "Va ser a València, on van executar l'última víctima de la inquisició espanyola, acusat de no dur els alumnes a missa... i encara veiem massa coses que ens ho recorden. Partim d'un fet històric per emmarcar el present", relata el cantant Josep Nadal.

Nadal explica que les doctrines ultracatóliques són especialment presents en la dinàmica diària del País Valencià: "Els dirigents del govern valencià són majoritàriament membres de l'Opus o de Legionarios de Cristo i actuen en conseqüència". Aquest aire de missa, resclosit i carca, es respira en l'ambient de cançons com "Ateu". Nadal explica que, malgrat tot, "el disc va dedicat als mestres actuals que, com Gaietà Ripoll, malgrat les adversitats, continuen omplint de llum les nostres vides i, per extensió, tota la gent que lluita".

Un disc directe

El grup de Pego presenta un disc directe. La fórmula continua sent la mateixa que els ha dut a la popularitat: rock, hardcore, ska, reggae i ritmes llatins, amb el toc especial de la dolçaina. "Ens abellia fer cançons una mica dures, tant en les lletres com en la música. Hem recuperat l'esperit del *Garrotades* (autoeditat, 2006), però amb la seguretat que ens dona el pas del temps".

En aquest quart disc de La Gossa Sorda, hi han col·laborat músics dels pares del folk valencià, Al Tall, a la cançó "Cavallers", referència al mitològic crit del rei En Jaume, "vergonya, cavallers,

vergonya". També hi participa, al festiu "Cassalla Paradise", el grup de reggae de Gandia La Raíz i la multiformació de funk i soul de València Soul Atac a "Babaloco". Junts interpreten cançons que parlen del present: del paper dels mitjans de comunicació, del consumisme, de la corrupció al País Valencià o de temes de caire més internacional com les guerres o els conflictes religiosos i culturals.

Les lletres de les cançons, segons explica Nadal, "pràcticament sense pretendre-ho, van en consonància als temps que vivim". "En aquest disc i a diferència d'altres cançons que hem fet, posem més la mirada en el plànol internacional", afirma. Sempre, però, hi ha algun moment per la distensió: "Com no, en algunes cançons, també intentem animar la gent a continuar la batalla i, en d'altres, per contra, convidem a la fugida ètica o sexual-amorosa que sempre va bé".

El treball s'acompanya d'un DVD amb imatges de la història del grup, de l'anterior gira (Saó Tour) i de l'enregistrament del nou àlbum. "Al DVD, trobareu un reportatge bastant complet de la gravació del disc, imatges de la nostra gira anterior comentades per nosaltres mateixos i unes quantes cançons en directe del concert que vam fer l'Onze de Setembre de 2009 a l'Arc del Triomf de Barcelona". *L'últim*

La Gossa Sorda

L'últim heretge
(Maldito Records).
2010.

CONCERTS

26 de juny, Sueca.
2 de juliol, Onda.
3 de juliol, Rekalde (Bilbo).
9 de juliol, Benlloch
(festival Feslloch).
30 de juliol, Gandia (Jovestiu).

heretge ha estat gravat als estudis RPM de València pel productor Jaume Faraig i serà distribuït amb el segell de Maldito Records. A més, La Gossa Sorda comptarà amb la nova productora Suport Produccions per a contractació i suport logístic.

DVD

Confidencias

(Tribanda, 1974)
Director: Luchino Visconti.
Guionistes: Suso Cecchi
D'Amico, Enrico Medioli,
Luchino Visconti.

Un acadèmic de vida recollida veu violada la seva quotidianitat amb la irrupció d'una família histriònica que vol llogar un pis del seu palauet urbà. Aquest film atípic de l'autor d'*El gatopardo* sembla voler confrontar classes, costums i cultures mitjançant personatges oposats i explorar com diferents realitats (els nous rics, l'alliberament sexual, la cultura pop...) agiten l'existència d'algú que s'havia aïllat del món con-

temporani. I s'hi acosta per acabar decebut de la frivolitat extrema dels intrusos que el representen (només transcendida per un polièdric i enigmàtic gíglol). Combinant moments de farsa kafkiana amb *flashbacks* elegantment mínims que remeten a la joventut perduda, Visconti acaba amaranant la pantalla d'emoció crepuscular, de desenfocament vers una societat que considera vulgaritzada. IGNASI FRANCH

DVD

El secreto de sus ojos

(Cameo, 2009)
Director: Juan José Campanella.
Guionistes: Juan José Campanella, Eduardo Sacheri.

Un antic funcionari judicial pretén reinventar-se com a escriptor en la seva maduresa, però el record d'un cas de 30 anys enrere s'imposa als seus intents de crear una ficció. Amb *El secreto de sus ojos*, el realitzador d'*El padre de la novia* ha aconseguit una d'aquelles pel·lícules que volen proporcionar una experiència total al públic i contenen diferents pel·lícules possibles sense desintegrar-se.

Perquè *El secreto de sus ojos* és un thriller, un drama romàntic, en alguna ocasió una comèdia de costums i, fins i tot, té temps de fer un comentari sobre els anys de la dictadura. El resultat final és difícil de resistir, emotiu i emocionant. A més, mitjançant la varietat de camins transitats, Campanella dificulta poder ser acusat, una vegada més, d'excessivament tou i sentimental. I.F.

DVD

Monster on the campus

(L'Atelier 13-Absolute Distribution, 1958)
Director: Jack Arnold.
Guionista: David Duncan.

Malgrat les possibles interpretacions del seu títol, *Monster on the campus* no és una d'aquelles explotacions que van omplir les pantalles cinematogràfiques d'adolescents excitables al llarg dels anys 60. El director de clàssics com *It came from outer space* o *La mujer y el monstruo* va aixecar aquesta gens memorable variació de la dualitat Jekyll/Hyde, una nova mirada (força rutinària) vers la por a les pulsions

de les persones un cop perden la seva pàtina civilitzada. Arran d'un accident de laboratori completament increïble, el doctor Blake comença a viure regressions a un estat animal. Animen la funció algunes digressions que allunyen la narració de la funcionalitat més estricta, però el visionat probablement només resultarà atractiu per a la gent aficionada a la cultura pop més trash. I.F.

Tens una idea de negoci?
Ara Coop t'ajuda a fer-la realitat amb forma cooperativa

sectors
serveis a les persones
autoocupació
consum ecològic
solucions per a l'habitatge

assessorament
constitució
ajuts i subvencions
formació

info@aracoop.coop www.aracoop.coop
c. Premià, 35, 1a planta · Bon 93 348 81 62

Núm. 118 Juny '10
La publicació de la CGT de Catalunya
www.revistacatalunya.cat

6
L'EIXIDA té nou BLOC!
informació crítica i andrença
EIXIDA.WORDPRESS.COM

Aquest estiu t'acostem les notícies
més fresques.
www.setmanaridirecta.info

 ARTS ESCÈNIQUES

L'aliança de les oprimides

Segona Trobada Internacional de Joves, Teatre Social i Teatre de l'Oprimida

La indagació en l'intercanvi d'experiències i el diàleg a través de l'art és allò que marca el punt de sortida per la Segona Trobada Internacional de Joves, Teatre Social i Teatre de l'Oprim. Del 28 de juny al 3 de juliol i en programació de matí i tarda, nou muntatges circulars entre l'Espai Jove La Fontana i l'Antic Teatre de Barcelona. El festival combinarà un reguitzell de tallers i programació de petit format amb companyies catalanes i internacionals convidades.

ALBA BARBÉ

La companyia Pollo Completo representa a l'escenari el seu muntatge 'Cris

Alba Barbé
expressions@setmanaridirecta.info

La segona edició de Sense Teló arrenca després del gran èxit de la primera edició, celebrada el juliol de 2009. La trobada, segons les organitzadores, "pretén crear espais de diàleg i enfortir l'intercanvi d'experiències en l'àmbit cultural i artístic, personal i col·lectiu de les persones joves que hi participen". Diferents organitzacions de teatre social de la ciutat i de la Plataforma Activista de Teatre dels i les Oprimides (PATO) com Impacta Teatre, Teatraviesas, Revol·art, El Grito i La Nave va són els col·lectius integrants que organitzen el Sense Teló.

El primer plat fort de la mostra arriba amb el *conte-foro* de Llorens Witty de Talaia teatre, un combinat d'espectacle i fòrum sobre la recerca individual de la felicitat. Les companyies que han passat pel primer festival tornen a tenir espai propi a

la trobada. Amb intrepidesa, Cuarto Oscuro i els joves de La Tribu de Cornellà de Llobregat ofereixen un primer tastet en clau de gènere, un petit assaig de realitat al voltant de les agressions intrafamiliars i l'opressió viscuda per les persones que no segueixen els canons estètics establerts. Teatteri Satama, directament des de Finlàndia, traçarà la vida d'un grup de joves migrants que es llencen a treballar sense cobrar pràcticament cap sou. Novel·les companyies com Gidsa CYF (Gal·les) i Thater gruppe Munderwerk (Àustria) apareixeran a escena i ens delitaran amb les seves creacions sobre el jovent sense llar i l'ús i abús de l'alcohol entre les adolescents.

Conflictes i imatges plàstiques, la construcció del personatge i cos i moviment, *stick dance* i percussió corporal expressen l'originalitat dels tallers proposats al llarg d'una edició que clourà amb una cercavila per Gràcia i un comiat musical.

Gènesi de la PATO

Tot recuperant el llenguatge heretat d'Augusto Boal i amb motiu de la visita a Catalunya del moviment indi de Teatre de l'Oprimat (TO) Jana Sanskriti, el juny de 2008 es va començar a gestar una xarxa informal per treballar l'activisme polític dins el TO i compartir eines entre diferents col·lectius, com a pas imprescindible cap a un moviment internacional de TO. Definint-se com una xarxa informal basada en l'autogestió participativa, la PATO ha treballat en diverses accions que s'han fet a la ciutat de Barcelona, com l'acció antimitiliarista de Teatre de l'Invisible al Saló de l'Ensenyament. També ha feinejat a la prèvia a la Conferència Internacional de TO de Rio de Janeiro i a l'avaluació i la preparació per adoptar un posicionament com a plataforma dins la Xarxa Internacional de Dones Jokers, avui anomenada Xarxa Feminista de TO. Alhora, la PATO és una de les impulsores de la revista *Sorres Mogudes*, publicació que es distribueix trimestralment amb la **DIRECTA**

Cap a l'Art en Resistència a Medellín

ALBA BARBÉ

Un dels moments de l'actuació de la Red Juvenil de Medellín

“El arte, entonces, es la palabra y el cuerpo que expresa y transforma, resignificando la identidad de las comunidades, subvertiendo el orden establecido y tratando así de liberarnos de las opresiones”. Ordint xarxa entre diferents expressions artístiques, el Festival Internacional d'Art en Resistència neix a la ciutat de Medellín, a Colòmbia. Del 19 al 25 de juliol, en el marc del bicentenari

de la resistència a la colonització, la Red Juvenil de Medellín –organització que treballa per l'empoderament juvenil i la resistència a la guerra des de la no violència activa– i la PATO organitzen un festival farcit de propostes delicioses i contundents. Els tallers formatius i les mostres artístiques es combinaran amb l'Acció Cultural Antimili Sonoro i amb accions directes de carrer.

II Trobada Internacional de joves. Teatre social i Teatre de l'oprimit

del 28 de juny al 3 de juliol

ACTUACIONS

(Tardes de Teatre de 17h a 20h)

Dijous 28 a l'Espai Teatre de l'Escola	Cross-talk Javier Benito (Javier Benito) + PICA PICA de l'Escola	+ "Moshkov" Igor Ipatov (Igor Ipatov)
Dimarts 29 a l'Espai Teatre de l'Escola	"Teatrets d'Amor" (Teatrets d'Amor)	+ "Pena Completa" Ismael del Moral
Dimecres 30 a l'Espai Teatre	"Oscar Decore" Clara de la Cruz (Clara de la Cruz)	+ "La Trilla" Clara de la Cruz (Clara de la Cruz)
Dijous 1 a l'Espai Teatre	"Els de l'Est" (Els de l'Est)	+ "Arribem a cu" Ismael del Moral
Divendres 2 a l'Espai Teatre	"Teatre grup Moshkov" (Teatre grup Moshkov)	
Dissabte 3 a l'Espai Teatre de l'Escola	12 del nocturn - Concertos gràcies pels artistes del 12 de la nocturna. CONCERTS Morgachev, Kapcevo Van, B'la... + l'Espai Teatre	

Organitzen:

Col·laboren:

Sense Teló
*Trobada Internacional
de Joves, Teatre Social
i Teatre de l'Oprimat*

Del 28 de juny al 3 de juliol.
Espai Jove la Fontana-Antic Teatre.

. A LA CANTONADA

ECONOMIA

Esperant la catarsi col·lectiva

Guillem Fernàndez Evangelista

Arran de la situació límit en què es va trobar l'Estat grec fa uns mesos, s'han escrit diferents articles que comparen la crisi sistèmica que estem patint amb una tragèdia grega. És el cas d'Stavros Mavroudeas amb l'article *El deute extern de Grècia i les rivalitats imperialistes*, on l'autor considera que l'actual crisi econòmica grega té l'aspecte d'una antiga tragèdia (per al poble grec) combinada amb una mala farsa teatral (escenificada per les burgesies grega i europea), ja que és el cas d'un lladre (les potències europees hegemòniques) robant-ne un altre (la burgesia grega).

Agustín Haroldo escriu La *tragèdia grega i la baula debil del capitalisme* com si aquesta fos una tragèdia anunciada i Hugo Jácome convida a treure lliçons de tanta tragèdia. En aquest sentit, és una bona oportunitat per dir la nostra en aquesta *Cantonada* d'economia dins la secció de cultura, perquè realment seria bo que la crisi actual pogués ser una tragèdia grega, però no es dona. Les tragèdies tracten sobre les llegendes d'heroïnes a qui el destí porta a situacions límit amb un desenllaç fatal, normalment anunciats per oracles i relacionats amb la mitologia. Els elements més importants de la tragèdia es basen en el patiment, el conflicte, l'aprenentatge i la catarsi. La intenció és aconseguir la implicació dels espectadors i espectadores en l'obra i que aquestes simpatitzin amb els sentiments (o *pathos*) de l'heroïna i condemnin la desproporció d'una força imposada (o *hybris*) contra la qual es rebel·la, tot despertant els sentiments de pietat mitjançant el fort càstig rebut (o *mimesis*), que finalitza amb la *catarsi*, que per Aristòtil representa la presa de consciència de l'espectadora, la purificació. És a dir, mitjançant el patiment i el conflicte (el *pathos* i l'*agon*) s'assoleix que el públic aprengui i, alhora, visqui una catarsi.

Si intenteu fer la metàfora amb la situació de crisi actual i ens col·loquem com a heroïnes, realment, ens queda molt per viure encara, però sobretot, amb els dubtes de si estem prenent consciència del que està passant i de la gravetat de la situació. Com ja vam

dir a la darrera *Cantonada* d'economia, el *soma* que ens ofereixen a través de la desinformació dels mitjans no sembla la millor manera de prendre consciència, sinó ben bé el contrari. Vivim el nostre *pathos* en silenci i de forma aïllada, l'*hybris* ens està caient des de fa tres anys i ens va arribant en diferents onades d'un tsunami generat per un moviment sistemàtic amb l'epicentre enmig del sistema capitalista i reflectit en la caiguda del salari real de les persones. La darrera onada ha estat la reforma laboral, però l'objectiu últim -sens dubte- és l'estat del benestar europeu, que en el nostre cas no ha arribat a ser-ho mai. Però no arribem ni a la *mimesis* ni a la *catarsi* i aquest és l'element que, permanentment, fa que l'obra no avanci fins a la tragèdia final.

L'època d'or de la tragèdia grega va ser el segle V abans de la nostra era, amb els dramaturgs Èsquil, Sòfocles i Eurípides, que van crear grans obres que han acabat al cinema com *Antígona*, *Èdip Rei*, *Electra*, *Les Troianes*, *Medea* o *Fedra*. L'estructura d'una tragèdia es basa en un *pròleg* on es connecta el passat de l'heroi o heroïna amb el present, els *episodis* són la part més important perquè són la dramàtica, on s'expressen les idees del personatge i on es poden trobar els *agons* on la protagonista sofreix. L'*èxode* és la part final de la tragèdia, és on es reconeix l'error i es rep el càstig dels Déus; es pateix el *pathos* i, moltes vegades, es converteix en el *pharmakon*, el remei pel mal on apareix l'esperança moral. Però això no quadra. Primer, ens volien fer creure que no hi havia una bombolla, però va esclatar als EUA; després, ens deien que no arribaria mai a Europa i Grècia i quasi entra en fallida; però, a més, Grècia no és l'excepció sinó el paradigma. Ens deien que era un problema de cobdícia i es resol donant més diners als cobdiciosos. Ningú no reconeix l'error, tothom pensa que ja passarà, que és qüestió de temps, que tornarem a estar com abans, que vam estirar més el braç que la màniga. Però mai no tornarem a estar com abans o, com a mínim, haurem perdut uns quants drets pel camí si no fem una catarsi col·lectiva a l'últim acte d'aquesta tragèdia.

, agenda directa

BARCELONA

IV Festa Major Popular

de la Colònia Castells

Dijous 24 de juny

19h. Mercat d'intercanvi

22h. Cinema a la fresca. Presentació del documental *Morir de dia* de Laia Manresa i Sergi Dies.

Divendres 25 de juny

22h. Música: Black & Latin Treasure Vynils inna Free Coloni Town The Rigodonians + Pintxos per sopar

Dissabte 26 de juny

17h. Activitats infantils

19h. Marató d'espectacles

22h. Concert: Lo Corcó Bell + La Gallina Poncica + Punxadiscs.

Totes les activitats s'acabaran a les 2h. de la matinada

Més info: salvemlacolonia.blogspot.com

Organitza: Col·lectiu Salvem la Colònia

Divendres 25 de juny

Presentació de 'Archivo digital de la Autonomía obrera. Luchas autónomas en el estado español durante la dictadura y la transición'

També es projectarà la pel·lícula *Autonomía obrera* (2008).

20h. Raval-Bcn. C. Riereta, 5.

Organitza: Espai en Blanc

Dissabte 26 de juny

Jornada 'No oblidem el 18 de març'

20:30h. Passi de vídeos sobre la lluita

contra Bolonya i la repressió policial.

21h. Xerrada-debat: sobre la repressió del dia 18-03-09.

21:30h. Sopar amb pinxos i servei de barra i música per finançar la denúncia contra els Mossos.

Lloc: Ateneu Popular de l'Eixample

Passatge de Conradí, 3.

Organitza: Grup de denúncia als Mossos d'Esquadra

Dissabte 26 de juny

Turó Rock'10

El Turó Rock és el concert que, des de fa gairebé deu anys, organitza Ràdio RSK (107.1 FM) dins les festes del barri del Turó de la Peira per promocionar bandes joves de Nou Barris i els voltants.

El concert d'aquest any tindrà un caràcter especial perquè se celebrarà el 25è aniversari de Ràdio RSK i la commemoració dels 20 anys de lluita contra l'aluminosi que ja porta el barri.

Lluites i Resistències
8a Escola d'Estiu d'ATTAC

BARCELONA

Del 28 de juny al 2 de juliol

La secció catalana de l'Associació per la Taxació de les Transaccions i per l'Ajuda als Ciutadans (ATTAC) organitza, sota el lema *Lluites i resistències*, la vuitena edició de la seva escola d'estiu i insisteix amb el seu propòsit de generar noves formes d'educació popular orientada a l'acció. Una iniciativa que s'inscriu de ple en el marc de la lluita per la justícia econòmica global que caracteritza aquest moviment ciutadà internacional.

Els cursos se celebraran entre el 28 de juny i el 2 de juliol al Centre Cultural La Casa Elizalde, situat al número 302 del carrer València. Cada tarda, de les 18h. a les 21:30h., se succeiran quatre debats concrets per persones implicades a diferents moviments socials. Els actes, en conjunt, intentaran reflectir les qüestions més representatives de la realitat social actual i abordaran els temes següents: Mitjans de comunicació lliures (dia 28), Catalunya i la llei de les fosses (dia 29), Corrupció i urbanisme (dia 30), Assemblees d'aturats i aturades (dia 30) o Lluites sindicals al segle XXI (dia 1).

Així mateix, en el marc dels cursos, el dimecres dia 30 es farà una sessió de Rebelarte, mostra de cinema documental i vídeo independent altermundista. El dia 2 de juliol, després de l'acte de clausura de l'escola d'estiu, hi haurà un concert a càrrec del grup Naranjas de la China.

Com totes les iniciatives d'ATTAC, aquests cursos s'organitzen sense cap tipus de subvenció i amb la col·laboració solidària de totes les participants. L'entrada és lliure i gratuïta.

Podeu consultar la programació completa a la web: www.attac-catalunya.org

La festa, doncs, comptarà amb el ritme dels grups Jaleo Real i Rumba Tarumba i tindrà lloc a partir de les 22:30h. a la plaça de Can Basté. Pg. Fabra i Puig, 274. Més info: www.rsk.cat

Diumenge 27 de juny

Xerrada-debat 'Implicacions de la desposessió', a càrrec de Quim Sirera

"Dins l'artificialitat moderna, l'existència humana resta totalment mediatitzada per un reguitzell inabastable d'andròmines tecnològiques, pròtesis anímiques que

vénen a substituir ja no la força física, sinó la pròpia consciència, les aspiracions personals i col·lectives, l'autonomia, la pròpia vida. De quina manera ens afecta en el pla personal ser filles i habitants d'aquests temps i, sobretot, com ens condicionen aquestes afectacions a l'hora de participar en projectes col·lectius (de lluita, de vida, etc.)?"
Última xerrada del cicle *Pensament i lluita antiindustrial*. Més info: pensamentlliures.blogspot.com

16h. CSO Can Masdeu. Antic camí de Sant Llätzer, s/n. www.canmasdeu.net

Dimecres 30 de juny

Taula rodona: Dones, drets humans i exclusió de gènere

al Perú: les esterilitzacions forçoses

18:45h. Espai Francesca Bonnemaison

C. Sant Pere més baix, 7.

Organitza: Plataforma Q'atary Perú

3es Jornades EcoUniversitat:

Decreixement i propostes de transició
Dilluns 28 de juny17h. Inici de la jornada i presentació de la revista *Ecouniversitat*

17:15h. Periodisme amb visió ecològica

18:45h. Activisme, cultura ecològica i creatius culturals

Dimarts 29 de juny 17h. Política i economies públiques

18:45h. Economia i empresa - Responsabilitat social corporativa

Dimecres 30 de juny

17h. Cooperatives de consum i agricultura ecològica

18:45h. Salut Integral

19:45 h Grup Interreligió de Sostenibilitat de l'Associació UNESCO,

Tot seu central de la Universitat Oberta de Catalunya, Av. Tibidabo, 39-43.

Inscripció gratuïta: dturon@uoc.edu

Més informació i programa complet:

www.campusperlapau.org

Organitza: Campus Per la Pau / UOC

CAMALLERA

Dissabte 26 de juny

Festa de la campana

A la Nau Còclea de Camallera, s'hi ha instal·lat el primer campanar civil de l'Alt Empordà i el dissabte 26 de juny, a partir de les 19h., el compositor Llorenç Barber farà el tret de sortida amb un concert de campanes. També hi participarà el campaner Martí Ruiz. Seguidament, hi haurà música, cant, poesia i una arrossada popular.

Aquesta festa se celebra també com a inauguració de la 18ena edició del Festival Música 13 que tindrà lloc a Camallera del 6 al 18 de juliol.

Més info: www.naucoclea.com

CASTELLAR DEL VALLÈS

Dissabte 26 de juny

Demolition Festival 2010

> CANVIAR · COMPARTIR · PROJECTAR

Envia'ns el teu anunci, màxim 15 paraules, amb el teu correu o contacte a: intercanvis@setmanaridirecta.info

Bons contra Millet: La Federació d'Associacions de Veïns i Veïnes de Barcelona ha iniciat una campanya de **bons per finançar una acusació popular contra l'expresident del Palau de la Música**.

CONTACTE: ap.millet@coop557.coop

Kayo Malayo busca cantant, incorporació al grup a partir de la propera temporada.

CONTACTE: info@kayomalayo.com

Partits i patxangas futboleras: si us falta gent per

jugat, hem creat una **comunitat per posar en contacte les persones aficionades**.

CONTACTE: www.falta1.com

Canvio rentadora gairebé nova per alguna cosa que em pugui interessar. Barcelona.

CONTACTE: Jose

656 315 413.

Ofereixo el meu estudi de grabació a Barcelona, serveis de tècnic de so en mescla i mastering, o classes bàsiques sobre el mencionat, a canvi de

classes de 3DMax amb Vray.

CONTACTE: Nil

n2prod@hotmail.com

Des de l'Associació Catalana de Brigadistes hem iniciat una **campanya de recollida de llibres per Nicaragua**.

CONTACTE: acb2nicaragua@yahoo.es

Busquem persones interessades a **crear un Food not Bombs a Gavà/Viladecans**. Volem reciclar aliments vegans i servir-los de forma gratuïta.

CONTACTE: fnb.baixllobregat@gmail.com

> EL TEMPS

DIJOURS 24

La massa d'aire fresc del nord d'Europa s'allunya de les nostres latituds i els termòmetres es normalitzaran per les dates d'estiu.

DIVENDRES 25

Encara que apareguin alguns núvols a les comarques de Ponent i del Pirineu, l'ambient assolellat i càlid s'imposarà a tot arreu.

DISSABTE 26

Altres cop la falca anticiclònica tornarà a envair-nos del tot. El sol i la caloreta aniran guanyant terreny, tot i que sense excessos.

DIUMENGE 27

Els termòmetres podran sobrepassar els 30 graus a molts observatoris, però encara no s'arribarà a aquesta cota a la costa.

DILLUNS 28

La mateixa tendència que els dies anteriors. Més sol i un parell de graus més de calor, amb màximes properes o superiors als 30 graus.

DIMARTS 29

L'estiu es consolidarà, però les mínimes encara seran fresques a les àrees interiors. Pendants d'una nova refrescada per la setmana vinent.

Grups:
Misconduct + Freygo +
Straightaway + Steve and The
Alcoholics + Can't Bear This Party +
AID + Spoilers + Drink Hunters +
Drizzle of Dust +
DJ X-RAY at the controls.
A partir de les 16h. al Skate Park.
C. del Berguedà s/n. Entrada lliure
Més info:
www.myspace.comdemolitionfest

CALAF

esFOLCa't!

19è Festival de Música Popular i Tradicional de Calaf

Dिवendres 25 de juny

22h. Folkincats (Catalunya).
23:30h. 932 (Catalunya, Occitània).

Dissabte 26 de juny

12h. Cercavila festiva al Mercat de Calaf
18h. Taller infantil de percussió *Jugant amb els ritmes*

18:30h. Competició de Glosa i Cant Improvisat

22h. Mostra de Música Popular i Tradicional amb actuacions simultànies a diferents espais

23:45h. LAU (Escòcia), Amansalva (Catalunya), Xarnege (País Basc/Gascunya), Agranel (Catalunya) i Qui hi ha? (Catalunya).

23:30h. Klezmofobia (Dinamarca) i Orchestre International Du Vetex (Bèlgica).

Tots els actes són gratuïts. Més informació: www.desfolcat.cat

Organitza: Comissió Organitzadora de Música Tradicional de Calaf i Alta Segarra

EL PRAT DE LLOBREGAT

Esperanzah! World Music Festival

Dिवendres 25 de juny

A partir de les 18:30h. actuacions de Damba, Microguagua, La Kinky Beat, Canteca de Macao i Poutrelles Fever.

Dissabte 26 de juny

A partir de les 20h. actuacions de Sam Tshabalala, Quantic i el seu Combo Bárbaro, Ojos de Brujo i Balkalan Experience.

Diumenge 27 de juny

A partir de les 17h., actuacions de El Niño de la Hipoteca, Pedro Guerra, Trikordeon, Amparo Sánchez i Selector Matanzas. Totes les activitats del festival se celebraran al Parc Nou del Prat
Podeu consultar la programació completa a la web: www.esperanzah.cat

GIRONA

Actes al voltant del 28 de juny

Amb motiu del dia per l'alliberament lèsbic, gai i transsexual que se celebra el dilluns 28 de juny, la Plataforma Antipatriarcal de Girona ha organitzat un conjunt d'actes que començaran el divendres dia 25 amb un cinefòrum. El dia 2 de juliol, es convoca el debat titulat *Lesbianisme com a resistència política al patriarcat* i una festa a partir dels dotze de la nit al CSA Apaga la Tele de Sarrià de Ter.

El divendres 9 de juliol es presentaran els llibres *La voluntat y el deseo* i *El género desordenado*. Llevat de la festa, tots els actes tindran lloc al CSA La Màquia (C. dels Vern, 15-17).

Més info: www.lamaquia.org

treballadors/es, aturats/des,
estudiants, pensionistes....

CONTRA LES RETALLADES SOCIALS I LABORALS

29 JUNY 19:00
COTXERES DE SANTS
C/SANTS 79, BCN

ASSEMBLEA GENERAL DE TREBALLADORS/ES DE BARCELONA

BARCELONA HA DE SER LA RESPOSTA!

CONVOCA: Comitè de Conveni d'Autobusos
de Barcelona

GRANOLLERS

6a edició del festival 'Musik n viu'

Dissabte 25 de juny

Actuacions dels grups: Lendakaris Muer-tos + Dirty Younguers + Punkis de Postal + Kibbutz Organitza: El Transformador

Dissabte 26 de juny

Actuacions dels grups:
La Limoncello + Sotazero+
La Pegatina+ Kayo Malayo

Organitza: Jovent Ignorat
Concerts gratuïts, a partir de les 22h. al Parc Firal de Granollers.

Av. Parc Firal, 1.
Més info: www.musiknviu.cat

PIERA

Dissabte 26 d'ejuny

Mercat d'intercanvi

D'11 a 14h. a la Pista del Gall Mullat.

Organitza: Grup Medi Ambient Anoia Sud-Piera

SANT CUGAT DEL VALLÈS

2a Festa Major Alternativa

Dिवendres 25 de juny

20.05h. Inici de festes amb el *Pergó* de les Festes Majors Alternatives

21h. Sopar popular agroecològic a càrrec de les Cooperatives de consum crític La Cívada i La Carbassa

22h. Danses tradicionals i populars. 23h. Concerts amb els grups locals Dr. Jekyll i Palabracadabra. 2h. Punxa-discs amb *Dj's Arrugats*

Dissabte 26 de juny

12h. Vermut reggae amb Feel the Rid-dim. 14h. II Truitada: concurs de truites. 17h. Tarda de jocs i distribució de materials contraculturals per Editorial Aldarull.

17h. cafè-tertúlia *Coneixement lliure i comunitats tecno-socials*, amb la presència de Freeknowledge Institute, Ubuntu.cat i Guifi.net. 18h. Teatre infantil

20h. Concert a peu pla de música balcànica amb Saffron Soup. 21h. Sopar popular de tapes compromeses. 22:30h. Concerts amb The Perversers i Les Absentes. 2h. Punxadiscs temàtic *Segones parts mai van ser tan bones* amb DJ Xavio.

Diumenge 27 de juny

17h. Taller de Bricolatge sexual: construcció de boles xineses. 21h. Sopar popular *Fes-t'ho tu*. L'organització posa la graella, la verdura i la carn i les participants cuinarem plegades. 22:30h. Espectacle dels Diables de Sant Cugat. 23h. Espectacle amb Karabassar. 23:30h. Fi de festa amb Projectió de curts per pensar, fotos de les FMA i punxa-discs.

Tots els actes se celebraran a la plaça Pep Ventura de Sant Cugat.

Organitza: Assemblea de Festes Alternatives

TARRAGONA

Dिवendres 25 de juny

Xerrada: Què és la Xarxa d'Universitats Lliures?

19h. Acte inclòs a les Jornades d'educació lliure i llibertària
Ateneu Llibertari Alomà
C. Misser Sitges, 9.

ULLDECONA

Concert de Nenè Gandaia

Sessió d'afrosamba funk dins les 6es Jornades Musicals
20h. Ermita de la Pietat, entrada lliure.

> MANIFESTACIONS · CONVOCATÒRIES

Per l'alliberament sexual i de gènere!

BARCELONA

Dissabte 26 de juny

Manifestació:

'Pel dret al propi cos'

18:30h. Pl. Universitat i festa popular a les 22h.

Dilluns 28 de juny

Manifestació Alternativa per l'Alliberament Sexual i de Gènere

19h. Pl. Universitat

. L'ENTREVISTA

Julen Arzuaga AUTOR DEL LLIBRE 'LA MAZA Y LA CANTERA. JUVENTUD VASCA, REPRESIÓN Y SOLIDARIDAD'

"L'Estat espanyol s'ha subvertit a si mateix per poder colpejar la joventut basca"

Julen Arzuaga ha viscut la política repressiva de l'Estat espanyol al País Basc a la seva pell, com a acusat al procés contra Gestoras Pro amnistia. Arran del procés, va deixar d'oficiar com a advocat, una feina que havia dut a terme durant deu anys, principalment a l'àmbit internacional, portant processos d'extradició i denúncies de tortures i violacions dels Drets Humans a l'ONU. Tot i que va ser absolt, no ha tornat a l'ofici. Ha continuat la seva feina com a coordinador de l'Observatori de Drets Humans a Euskal Herria-Behatokia i escrivint. Acaba de publicar el llibre 'La maza y la cantera. Juventud vasca, represión y solidaridad'.

Oriol Andrés
entrevista@setmanaridirecta.info

Durant aquests anys d'advocat, com has vist l'evolució de les polítiques de l'Estat respecte a la situació al País Basc?

Des dels anys 90 fins ara -no més durant la meua època com a advocat, sinó també abans com a militant-, l'evolució respecte al tractament del rebel o el dissident ha estat brutal. Als anys 90, te'n anaves a casa amb un cop de pilota o de porra, però, a partir del 1992 i la famosa campanya *Vine i explica-ho*, van voler treure la protesta del carrer i és quan la policia va començar a actuar de manera més desproporcionada. Des de llavors fins ara, ha estat un continu *in crescendo*. Si abans la reacció contra la joventut estava en mans de la policia, després, l'han seguida els jutjats, principalment, l'Audiència Nacional. Polítics i periodistes han sostingut aquesta política de reacció repressiva.

"El jove basc assumeix la situació de conflicte"

Segons el teu criteri, quins són els principals Drets Humans que es vulneren al País Basc?

Les preocupacions són principalment tres. En primer lloc, els drets civils i polítics; després, el tractament que es desprèn de la legislació antiterrorista: la possibilitat que siguis detingut i incomunicat durant cinc dies, de patir tortures fins arribar a l'Audiència Nacional... No hi ha un interès per fer justícia, sinó per colpejar de la manera

més eficient possible el dissident, el diferent, el rebel. I la tercera preocupació és la qüestió de la política de dispersió i la manera com està afectant els propis presos i les seves famílies. **Has aconseguit portar el conflicte del País Basc a les tribunes internacionals. Quines han estat les reaccions?** Durant els darrers deu anys, hem observat un degoteig de decisions, recomanacions per part del relator contra la tortura, el dels Drets Humans en la lluita antiterrorista, el Comitè contra la tortura i altres que venien a dir que, a l'Estat espanyol, la lluita antiterrorista estava arrasant els Drets Humans més bàsics. S'ha avançat molt i l'Estat espanyol no pot mirar cap a una altra banda, ja que les veus que comencen a reclamar un canvi són institucions amb molt pes.

El teu llibre parla de com la repressió actua sobre la joventut basca. Per què específicament sobre la joventut?

En certa mesura, és un llibre per encàrrec de l'associació Gurasoak (que agrupa pares i mares de joves acusats) i l'objectiu és fer una lectura sobre com ha actuat l'Estat amb la joventut basca a partir de tres temes: quins elements defineixen aquesta joventut basca; com ha estat la reacció de l'Estat i qui de part dels joves, la solidaritat. Hem fet una fotografia global dels darrers 20 anys.

Quins són aquests trets específics de la joventut basca?

És difícil catalogar la joventut, sigui d'on sigui. Però el que sí que es pot dir

és que la joventut basca, almenys la més compromesa, té dues característiques. Una és clàssica de la joventut d'esquerres: la preocupació per temes com la precarietat laboral, l'habitatge, el medi ambient... Per altra banda, és una joventut majoritàriament *abertzale* que ha caigut enmig d'una situació de conflicte i que, amb diverses perspectives, ho assumeix, es veu afectada i, en certa manera, obligada a posicionar-se. Una joventut que vol participar, però que es troba que qual-sevol camí de treballar en política convencional està completament tancat i per això alguns veuen justificat funcionar d'una manera política però extraconvencional. Entren en una pugna simbòlica amb l'Estat i aquest no té cap problema per entrar-hi.

Una pugna que ha agafat graus de repressió alts per part de l'Estat.

Sí, perquè davant els fets de violència juvenil, es respon amb unes armes que no són les lògiques d'un Estat de dret. Davant la crema d'un contenidor o una pintada en una paret, no es pot respondre amb tortures, desenes d'anys de presó i una política penitenciària cruel i inhumana. S'acusava els joves de subvertir l'ordre constitucional, però jo crec que ha estat l'Estat el que s'ha subvertit a sí mateix per colpejar aquesta joventut sense tenir en compte cap garantia, principi de dret o valor constitucionals.

Són accions que, generalment, en lloc de desmobilitzar, mobilitzen, no?

Generen solidaritat. El relator per la lluita antiterrorista, el finlandès Martin Shenin, afirmava que la repressió és el que deixa els joves sense sortida. Es preguntava qui havia generat més

pedrera, si la joventut i aquesta vinculació cap a ETA o la repressió. A més, la repressió també fa reaccionar les persones més properes a aquests joves, a qui coneixen bé. Els pares i les mares són els primers que s'han posat al seu costat. I quan aquests van començar a organitzar-se i a enviar missatges a favor dels fills, també van acabar al punt de mira de la repressió. Això ens porta al cas més paradigmàtic i greu, el d'Àngel Berrueta, former d'Iruña i membre de Gurasoak. Després de l'11-M a Madrid, un policia nacional, el seu fill i la seva dona van entrar al forn d'Àngel al crit de "Matem aquest terrorista!" i el van assassinar. La visualització que el pare, pel fet d'haver defensat els seus fills, ja era terrorista no és tan descabellada de la forma com ha estat tractat aquest problema l'administració espanyola.

Malgrat tot, l'esquerra abertzale continua fent propostes, com el document *Zutik Euskal Herria* que s'acaba de presentar.

L'Estat no suporta que s'estiguin posant sobre la taula alternatives i propostes de cara a desbloquejar la situació existent. Però aquestes existeixen i, tard o d'hora, es busquen les maneres de posar-les de nou sobre la taula. Llavors, el debat torna a sorgir. Novament, a Euskal Herria, hi ha unes majories que estan demanant una solució, una obertura democràtica i que desapareguin els bloquejos de drets civils i polítics. Així doncs, es poden fer passos de futur i molt il·lusió, que també era el que necessitàvem. Els darrers anys de política a Euskadi han estat molt frustrants.

. LA COLUMNA

"No juguis amb set miralls"

Jordi Martí Font
opinio@setmanaridirecta.info

Camina amb pas apressat cap a la feina segura que li van assegurar unes oposicions fetes amb tanta sort com colzes, quan enmig de les lluites va decidir, amb qui era el seu company de tota la vida, presentar-s'hi. I treure-les. Camina camí de la seva cadira amb el cap mig cot i així s'estalvia l'espectacle que tant l'incomoda. Veure els altres que no hi són pel carrer seria un mal tràmol, però ella té ben clar quins són els seus drets, només faltaria. Ja poden dir-li el que vulguin. Encara recorda les enganxades amb aquella noieta acabada d'arribar que no beu tallats i ho omple tot de cartells que semblen sortits d'una mala pel·lícula dels anys 70. "Pobra noieta, ja canviarà".

Arriba, s'asseu a la taula i pensa en com seria de fàcil convertir aquell dia en il·legal i no entén per què el Govern no ho fa. Que protestarien? És clar, però la bona gent li ho agrairia.

Avui l'Antònio vestit de policia sense placa li ha obert la porta amb cara de resignació, ell no pot parar i segurament no pararia però la coneix de fa temps i ha assistit a la degradació i el rovell de les idees. Manar... ja se sap! Obre l'ordinador i espera que els seus subordinats ocupin les cadires. Ho fan la majoria i cada cop que veu uns ulls que la saluden se'ls mira i abaixa el cap en senyal d'aprovació. "Així m'agrada".

En dies com avui recorria els carrers cridant a persones com ella: "Esquirol!"

Passa el matí amb ben poca feina però ha de donar exemple i en dóna. Treballa com mai i dóna confiança als membres del seu equip, els que no han vingut són en una llista que es guardaria al calaix amb clau.

Quan és l'hora, plega els trastos i convida a una canya les seves millors amigues. Li agrada el tracte pla amb els subordinats, només faltaria. Riuen i totes tenen pressa, paga i ja és a casa.

Es deixa caure al sofà i no resisteix la temptació. El saxo de Ricard Roca corre esperitat amb el Xavier, el Víctor, el Pedrito i el Miquel. "No juguis amb set miralls" de l'Orquestra Mirasol li recorda temps passats, quan no anava al gimnàs ni s'havia operat res, quan en dies com avui recorria els carrers cridant a persones com ella l'únic mot que la defineix amb totes les lletres: "Esquirol!". En un moment d'incertesa de la cançó, sent inicis de fàstics en el temple, l'atura, el treu del lector i el llença a la brossa. Pensa que cap temps passat va ser millor i al cap li ressona el saxo i els crits de ràbia que ella mateixa es llença de: "Esquirol, esquirol, esquirol!".

Abans d'adormir-se, vomita. Havia volat tan alt que ara la terra li omple la boca... i s'ofega.

ORIOl ANDRÉS

